Έτος Ε'

Τεῦχος 102ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α'
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΠΕΤΡΟΣ, Μηχανικὸς—Τοπογράφος
ΑΡΧΟΝΤΟΥΛΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, Διευθυντὴς Β'
ΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΑΡΓΥΡΟΣ, Ἰατρὸς
ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Διευθυντὴς Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΒΛΥΣΙΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ, Ὑφηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΑΛΑΝΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΓΙΩΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, τ. Ἐφέτης—Συγγραφεὺς
ΓΑΒΑΛΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, Εἰσαγγελεὺς
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΝΑ, Λογοτέχνις
ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΓΑΡΔΙΚΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΤΣΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΚΑΨΑΣΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἰατροδικαστὴς
ΚΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἀμερικανικοῦ Κολλεγίου Ἑλληνικοῦ
ΚΛΕΙΣΙΟΥΝΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Ἱστορικὸς
ΚΙΝΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΡΟΚΙΔΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Ἀστυνόμος Β'
ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΛΕΟΝΤΑΡΙΤΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων
ΛΑΣΚΑΡΗΣ ΚΙΜΩΝ, Ἀρχιτέκτων
ΛΕΜΟΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Σύμβουλος Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου—Δ/τωρ Δικαίου
ΜΩΡΑ-Ι-ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ψυχίατρος
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΜΑΡΙΑ, Διευθύντρια Ὑπουργείου Δικαιοσύνης
ΜΟΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΝΤΖΙΩΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΝΙΑΣΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Διευθυντὴς Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους
ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ, Καθηγητὴς Ἐγκληματολογίας καὶ Σωφρονιστικῆς
ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, Καθηγητὴς Δικαστικῆς Γραφολογίας
ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΘΑΛΕΙΑ, Ἰατρὸς
ΠΑΤΣΟΥΡΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ, Ὑπαστυνόμος Α'
ΠΗΛΟΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ, Ἀρχιφύλαξ
ΡΑ-Ι-ΚΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, Ὑπαστυνόμος Β'
ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΜΙΧΑΗΛ, Καθηγητὴς Παντείου—Σύμβουλος Ἐπικρατείας
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
ΣΜΠΑΡΟΥΝΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, Καθηγητὴς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς
ΣΚΟΥΖΕΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ, Πρόεδρος Συλλόγου Ἀθηναίων
ΣΑΓΙΑΣ ΗΛΙΑΣ, Τμηματάρχης Ε.Ι.Ρ.
ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ, Ἀρχιφύλαξ
ΤΟΥΣΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ἀντεισαγγελεὺς Ἀρείου Πάγου
ΤΑΝΑΓΡΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
ΤΣΙΠΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Β'
ΤΟΥΖΕΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, Ἀστυνόμος Α'
ΦΡΑΓΚΙΔΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ, τ. Γυμνασιάρχης

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 102ΟΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΣ
ΗΕΛΠΙΣ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

« Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ Φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου».

Τὴν εἶπαν «Ἄσπιλη, Ἀμόλυντη, Ἄφθορη, Ἁγνὴ Παρθένα, Θεόνυμφη Δέσποινα»... Τὴν εἶπαν ἀκόμα «τῶν ἀπελπισμένων μοναδικὴν ἐλπίδα καὶ τῶν πολεμουμένων βοήθειαν, προστάτιδα τῶν Χριστιανῶν καὶ τοῦ λαοῦ τὸ καταφύγιον...»

Μὲ χίλιες λέξεις τὴν τραγούδησαν, μὲ χίλιες φράσεις ὕμνησαν τὴν ἀρετή Της... «Ὑψηλοτέραν τῶν Οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν» τὴν ἀπεκάλεσαν, καὶ «ἡγιασμένο Ναό, καὶ παράδεισο λογικὸ καὶ παρθενικὸ καύχημα». Οἱ χριστιανοὶ ὑμνῳδοὶ γράψανε τὰ καλύτερα τροπάριά τους γι' Αὐτήν, κι' ὁ λαός, τὸ ἁπλὸ χριστιανικὸ πλήρωμα, τὴν ἔκανε Μάννα του, καὶ Τῆς πρόστεσε χίλια ἀκόμα ἐπίθετα...

Ἀγγελόκτιστη, τὴν εἶπε, καὶ Χρυσοπολίτισσα, Κεχαριτωμένη καὶ Ὁδηγήτρια. Καθαρώτατη καρδιά καὶ βελανιδιά, Γλυκοφιλοῦσα καὶ Ἐπακούουσα, Μάννα τῶν παιδιῶν καὶ ἁγιοδεκτινή, Παντάνασσα καὶ Διασώζουσα, Ἰαματικὴ καὶ Θεομάννα, Εὐῶδες Ἄνθος καὶ Ἀσπροπόταμο, Κοσμοσώτειρα καὶ Γλυκειά, Παμμακάριστη καὶ Βασίλισσα Οὐρανοῦ καὶ Γῆς, Γιάτρισσα καὶ Κιβωτό, Ἄνθος τὸ Ἀμάραντο

καὶ Γαλακτοτροφοῦσα, Γωνιὰ καὶ Πανάχραντη, Ἐγγυήτρια καὶ Καταφυγή, Τρανὴ καὶ Λυπημένη, Παναγούλα καὶ Ἐλεήμων, Κυρὰ καὶ Μυροβλύτισσα, Ζωοπηγὴ καὶ Ἡλιόκαλλη, Κρίνα καὶ Μεγαλόχαρη...

Χιλιάδες ὀνόματα, χιλιάδες ἐπίθετα, χιλιάδες τραγούδια...

Ἀλήθεια!!!... Μέσα στὴν ὁλοφώτεινη χριστιανικὴ ἱστορία, δὲν ὑπάρχει ἄλλη μορφὴ τόσο χιλιοτραγουδισμένη καὶ ἀγαπητή...

Μὰ καὶ μέσα στὴν Παγκόσμια Ἱστορία κανεὶς Μεγάλος καὶ Τρανὸς τοῦ κόσμου τούτου δὲν ἀξιώθηκε τόσες τιμὲς μετὰ τὸ θάνατό του...

Ἡ Παναγία!!!... Μιὰ ζεστὴ καὶ μαγικὴ λέξη πού, ἐδῶ καὶ δυὸ χιλιάδες σχεδὸν χρόνια, συντροφεύει τὴν ἀνθρώπινη καρδιά, τὴν γλυκονανουρίζει στοὺς κόσμους ἑνὸς παραμυθένιου θαύματος, καὶ τὴν γαλουχεῖ, καὶ τὴν ἀπαλύνει καὶ τὴν γαληνεύει καὶ τὴν παρηγορεῖ...

Μπερδεμένη σὲ κάθε περιστατικό, μεγάλο ἢ μικρό, τοῦ καθημερινοῦ βίου, ἡ μορφή Της, δὲν ἀντιπροσωπεύει ἁπλῶς τὴν δογματικὴ μορφὴ μιᾶς χριστιανῆς ἁγίας... Ἀντιπροσωπεύει τὴ ζωντανὴ Ἐλπίδα, τὴ χειροπιαστὴ πίστη, τὴν οὐράνια κατάνυξη... Ἑνώνει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν Θεό...

Ἀνεβάζει τὸν ἄνθρωπο ἴσαμε τὸν Θεϊκὸ θρόνο, καὶ κατεβάζει τὸ Θεὸ χαμηλά, στὴ Γῆ, καὶ Τὸν περιορίζει στὸ μικρὸ καὶ φτωχικὸ χῶρο μιᾶς καταφρονεμένης Φάτνης...

Ναί! «Αὕτη ἐστὶν ἡ κλῖμαξ ἡ μετάγουσα τοὺς ἐκ Γῆς πρὸς Οὐρανόν...». Κι' ὅταν, στὴ χάρη Της, συγκεντρώνωνται, κάθε χρόνο τέτοια μέρα, οἱ ἄνθρωποι στοὺς Ναούς, γιὰ νὰ Τὴν ὑμνήσουν καὶ νὰ Τήνε παρακαλέσουν, οἱ ἁπλοὶ καὶ οἱ μεγάλοι, οἱ ἀγράμματοι καὶ οἱ σπουδαγμένοι, οἱ ξεκούραστοι καὶ οἱ βασανισμένοι, οἱ ταπεινοὶ καὶ οἱ σπουδαῖοι, καὶ κλίνουν εὐλαβικὰ τὸ γόνυ μπροστὰ στὴν Εἰκόνα Της, ἔχει καθένας κάποιο θαῦμα νὰ θυμηθῇ... ἔχει κάποια δέηση νὰ προσφέρῃ ταπεινά...

Τὴν ἴδια ὥρα, πλάϊ στ' ἁγιοκέρια καὶ τὴ μυρουδιὰ τοῦ λιβανιοῦ, πλανιέται ἕνας παράξενος θρῦλος, πού συντροφεύει τοὺς ὕμνους τῶν ψαλτάδων... Τότες ἡ καρδιά, ἡ ὁποιαδήποτε χριστιανικὴ καρδιά, λυγίζει, κλαίει καὶ δέεται μὲ Πίστη...

«Χαῖρε, Μητροπάρθενε· χαῖρε θεόνυμφε· χαῖρε, Θεία Σκέπη· χαῖρε ὅπλον καὶ τεῖχος ἀπόρθητον· χαῖρε προστασία καὶ βοηθὲ καὶ Σωτηρία τῶν εἰς Σὲ προστρεχόντων ἐκ πίστεως...»

Κι' ὕστερα τὸ φτωχικὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ ἀντικρύζει τὸ ἀπέραντο κι' ἀνέκφραστο θαῦμα μιᾶς 'Ανατολῆς πού καίγεται ἀπὸ μυστήριο, καὶ χάνεται μέσα στὸ χάος μιᾶς φριχτῆς ἔκστασης...

Εἶναι τὸ θαῦμα τῆς Αἰώνιας καὶ Ὁλόδροσης, τῆς ἀστείρευτης καὶ πανέμορφης παρθενικότητας τῆς Θεοτόκου, μέσα στὴν ὁποίαν ἔστησε τὸ θρόνο Του ὁ παντοδύναμος Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος...

«Χρυσοπλοκώτατε Πύργε καὶ δωδεκάτοιχε πόλις, ἡλιοστάλακτε θρόνε, καθέδρα τοῦ βασιλέως, ἀκατανόητον θαῦμα, πῶς γαλουχεῖς τὸν Δεσπότην;...»

... Ἕνα καυτὸ ρῖγος εὐλαβείας διαπερνᾷ τὰ σώματα... μιὰ δυνατὴ ζάλη τὰ κυριεύει... Κι' ὕστερα μιὰ κατάνυξη ἁπλώνεται παντοῦ... Καὶ κάνει τὸν καθένα νὰ θέλῃ νὰ κλάψῃ καὶ νὰ χαρῇ μαζί...

Δεκαπενταύγουστος!!!

Τὰ σήμαντρα χτυποῦν...

Ἕνας ὁλάκαιρος κόσμος γεμίζει ταπεινωμένος τοὺς Ναούς... Ἕνας κόσμος κάθε λογῆς, κάθε ἡλικίας, κάθε ἐπαγγέλματος καὶ κάθε τάξεως... Ἐδῶ, ὁ κουρασμένος ἀγρότης σταυροκοπιέται σαστισμένος... Ἐτούτη τὴ μορφὴ τῆς Παναγιᾶς

τὴν εἶδε κι' ἄλλοτε, τόσες φορές!!!... Μέσα στ' ἀλώνια, τὴν εἶδε... κοντὰ στ' ἀγριολούλουδα, πλάϊ στὰ κρίνα, τριγύρω στὶς θυμωνιές. Αὐτὴ ἡ μορφή, ἡ γλυκειὰ καὶ σιωπηλὴ μορφὴ τῆς Παρθένας, τὸν ξεκούραζε στὴ σκληρὴ δουλειά του... Αὐτὴ προστατεύει τὸ σπίτι του... σ' Αὐτὴν δέεται στὶς δύσκολες στιγμές του... Αὐτὴ διώχνει μακρυὰ ἀπ' τὰ ὑπάρχοντά του τὶς θεομηνίες καὶ τὶς συμφορές...

Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Οἰκονόμισσας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας Ἁγίου Ὄρους.

Πιὸ 'κεῖ ὁ ἁπλοϊκὸς ψαρᾶς μισοκοιμᾶται... Ζῇ κάποιο ὄνειρο στὴ σιγαλιά. Αὐτὰ τὰ μάτια τάχει κάπου ξαναδῆ... Καί, θυμᾶται ποῦ τὰ εἶδε... Τάδε κάποια ἀστρόφεγγα μεσάνυχτα, ὅταν, μέσα στὴν γαλανὴ ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας, ξέσπασ' ἡ μεγάλη μπόρα... κι' ἡ φτωχικὴ βαρκούλα του βρέθηκε κυκλωμένη ἀπὸ τὴν θεόρατη νεροποντή... Τότες ἔνοιωσε πανικό... τὰ γέρικα χέρια του ἄφησαν τὰ κουπιά... ἔκανε τὸ σταυρό του καὶ ἐψέλλισε : «Π α ν α γ ι ὰ β ο ή θ α μ ε»... Κι' εἶδε τότες εἰς τὸν ἀφρὸν τῆς θάλασσας μιὰ νεαρὴ Παρθένα νὰ τὸν κυττάζῃ μὲ καλωσύνη... Τὴν εἶδε νὰ προστάζῃ τὸν ἄνεμο καὶ τὰ στοιχειὰ τῆς φύσης... Τὴν εἶδε νὰ σπρώχνῃ τὴ βαρκούλα του πρὸς τὴ Στερνά... Ἕνα θαῦμα... Κάπου τὄπε καὶ τὸν κορόϊδεψαν... Δὲν ξαναμίλησε... Μὰ τὸ θυμᾶται πάντα...

«...'Επὶ Σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ Κτίσις...
ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος...»

...Λίγο πιὸ 'κεῖ γονατιστὴ μιὰ μάννα καταμεσὶς τῆς 'Εκκλησιᾶς... προσεύχεται εὐλαβικὰ στὴν Κεχαριτωμένη...

Προσεύχεται σ' Αὐτήν, τὴν πρώτη Μάννα τῆς Γῆς, νὰ ἔχῃ ὑπὸ τὴν σκέπη Της καὶ τὸ δικό της παιδί... Βλέπει τὸ ξύλινο εἰκόνισμα μπροστά της καὶ σκιρτᾷ... Ἕνα μικρὸ παιδάκι κρατεῖ κι' ἡ Θεοτόκος στὰ χέρια Της... Σ' Αὐτὴν λοιπὸν ἔχει ἀφιερώσει τὸ παιδί της... Μὲ τ' ὄνομά της τὸ νανουρίζει κάθε δειλινό...

«...'Ω! Παναγιά μου Δέσποινα,
καὶ τοῦ Θεοῦ Μητέρα,
φύλαξε τὸ παιδάκι μου,
τὴ νύχτα καὶ τὴ μέρα...»

...'Ακόμα πάρα κάτω, σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιὰ ἕνας δυστυχισμένος... Κλαίει καὶ δέεται σ' Αὐτήν, τῶν «πονεμένων τὴν χαρά...»

Εἶναι φτωχὸς καὶ ἔρημος, μονάχος καὶ θλιμμένος...

Ντυμένος στὰ κουρέλια τῆς δυστυχίας του ζητιανεύει λίγη ἐλπίδα, ἕνα μικρὸ φωτάκι, μέσα στὰ σκοτάδια ποὺ σκεπάζουν τὴ ζωή του...

Τότες τ' ἁγιοκέρια πυκνώνουν, γίνονται φῶτα, περπατοῦν... Φωτίζουν ἕνα δρόμο... Κι' ἀνατριχιάζει ὁ δύστυχος ἀκούγοντας τὴν ψαλμῳδία :

«Χαῖρε, δι' ἧς ἡ χαρὰ ἐκλάμψει...
Χαῖρε, δι' ἧς ἡ ἀρὰ ἐκλείψει...
Χαῖρε, τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνόρθωσις
Χαῖρε, τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις...»

Κι' ὅσοι πονοῦν, κι' ὅσοι λυγίζουν, κι' οἱ ὀρφανοὶ καὶ τὰ φτωχά, κι' οἱ χῆρες, οἱ ἄρρωστοι καὶ οἱ χαροκαμμένοι, γίνονται ἕνα Στράτευμα χαρᾶς... Δὲν κλαῖνε... Ψιθυρίζουν:

«Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς...»

Σβήνει ὁ ἀναστεναγμός... κυλᾷ μακρυὰ τὸ δάκρυ... Ὅλα ἀλλάζουν, χαίρονται, καθὼς ὁ ἱερέας δίνει τὸ σύνθημα :

«Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἐν ὕμνοις τιμῶντες, μεγαλύνομεν»...

Τότες κι' ὁ ἄτυχος ἐρωτευμένος, ἀπ' τὴ γωνιά, σκιρτᾷ... Καὶ δίνεται ὁλόκληρος στὴν προσευχή... Ζητᾷ νὰ κάμψῃ τὴν ἄρνηση τῶν δικῶν της μὲ τὴν πίστη του... Ἄ! ναί!... ἡ Παναγιά... Ἡ μόνη του Ἐλπίδα...

«...Γλυκειά, Παρθένα, Δέσποινα,
ἔμπα κι' ἐσὺ στὴ μέση....
Νὰ πάρω 'κείνη π' ἀγαπῶ,
γιατὶ ἄλλη δὲν μ' ἀρέσει...»

Ναί!!!... Ἕνα σωρὸ εἰκόνες ἀταίριαστες καὶ ταιριαστές, μαῦρες καὶ ποικιλόχρωμες, μὰ πάντα ζωντανὲς κι' ἀληθινές, λαβαίνουν χώρα κάθε Δεκαπενταύγουστο μπροστὰ στὸ εἰκόνισμά Της...

«Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς...»

Καὶ ἡ ἱστορία τῆς Ἀειπάρθενης Κόρης πλημμυρίζει πίστη καὶ ἐλπίδα, συγκίνηση κι' εὐλάβεια τὶς καρδιὲς τῶν πιστῶν...

Μαρία ἡ Θεοτόκος... Ἦταν ἡ φτωχὴ κόρη τοῦ Ἰωακεὶμ καὶ τῆς Ἄννας... Κι' ἦταν ἀκόμα ἐνάρετη, φρόνιμη, ἁγνή... Γεμάτη ἦταν ἡ καρδιά Της ἀπὸ παιδικὴ ἀθῳότητα, μεγάλη ταπείνωση καὶ βαθύτατη εὐσέβεια... Γεννήθηκε στὴ Ναζαρὲτ καὶ μεγάλωσε στὸ Ναὸ τῶν Ἱεροσολύμων, ποὺ τὴν παρέδωσαν οἱ γονεῖς της ἀπὸ τριῶν ἐτῶν...

Αὐτὴ εἶναι ὅλη κι' ὅλη ἡ ἱστορία Της... Μιὰ συνηθισμένη ἀνθρώπινη ἱστορία...

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία Της, μέχρι τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ Τῆς πρόσφερε τὸν ὁλόλευκο κρίνο,καὶ πρῶτος Τὴν τραγούδησε μ' ἐκεῖνα τὰ ἀξέχαστα λόγια:

«Χαῖρε Κεχαριτωμένη Μαρία. Ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ. Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου...»

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ὕστερα τελειώνει ἡ ἱστορία Της, κι' ἀρχίζει ἡ πανανθρώπινη ἱστορία τοῦ Χριστιανισμοῦ... Ἡ καταπληκτικὴ Ἱστορία τῆς Ἀγάπης, τῆς Συμπόνοιας, τῆς Ἐλπίδας καὶ τῆς Εἰρήνης, ποὺ ἄλλαξε τὴν ὄψη τοῦ κόσμου...

Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ὕστερα, ἡ ἱστορία δὲν ἔχει ἁρμοδιότητα... Τὸν λόγον ἔχει ἡ πίστις... Ἡ πίστις σ' Αὐτὸν ποὺ ἐθεμελίωσε τὴ Γῆ... σ' Ἐκεῖνον ποὺ ἐσταυρώθη γιὰ χάρη μας... Καὶ σ' Ἐκείνην ποὺ πρόσφερε τὴν ἁγνὴ παρθενικότητά Της, στὸ μυστήριο τῆς Θείας Ἐνανθρωπίσεως...

Εἶναι πλέον ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ... Ψηλότερα ἀπ' τὴ Σοφία καὶ τὶς γνώσεις μας... Γίνεται Δόγμα καὶ ὁλάκαιρη φιλοσοφία... Μὰ γίνεται μαζὶ καὶ ἡ αἰώνια ἐλπίδα μας, τὸ τεῖχος καὶ ἡ καταφυγή μας... Κι' ὅταν, λίγο ἀργότερα, ἐπισκέφτηκε τὴν 'Ελισσάβετ, στὰ ὀρεινὰ τῆς 'Ιουδαίας, θεμελιώνει πρώτη αὐτὴ τὸν καινούργιο κόσμο ποὺ ὕστερα ἀξιοποίησε μὲ τὴ Σταυρική Του θυσία ὁ θεῖος Κατάδικος... θεμελιώνει τὸν πανέμορφο κόσμο τῆς πίστεως, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς εὐχαριστίας...

«Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμα μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρι μου. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ»

Ὕστερα τὰ γεγονότα ἀκολουθοῦν ραγδαῖα... Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ... ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων ἀπὸ τὸν Ἡρώδη... ἡ φυγὴ στὴν Αἴγυπτο... ἡ Διδασκαλία... Ὁ βίος... Τὰ θαύματα... Τὰ πάθη...

Σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης κεφάλαια κυριαρχεῖ ἡ μορφή Της... Πότε σὰν μητέρας στοργικῆς... πότε σὰν Μητέρας τοῦ Θεοῦ...

Ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο τῆς Θείας Εἱμαρμένης ὄχι μὲ μοιρολατρικὴ ὑποταγή, ἀλλὰ μὲ Θεία δράση... Γράφει μὲ τὴ ζωή Της κεφάλαια... Στέκει κοντὰ στὸ παιδί Της, ἀφοσιωμένη μέχρι τὸ θάνατο... Τὸ βλέπει στὸ Σταυρὸ καὶ συντρίβεται ἡ καρδιά Της... Μὰ ἀκολουθεῖ τὸν Ἰωάννη μὲ πίστη, συνεχίζοντας τὴ Θεία Ἱστορία...

Κι' ὕστερα ἡ Γεσθημανῆ... Ἐκεῖ ἦταν τὸ σπίτι Της...

Εἶχε περάσει ἀρκετὸς καιρὸς ἀπ' τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ...

Ἦταν Δεκαπενταύγουστος, σὰν τώρα...

Κι' ἦταν ὁμορφοστολισμένη ἡ φύσις καὶ φλύαρα τὰ πουλιά...

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν προσευχή Της ἡ Παναγιά... Καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι Της... Ξάπλωσε καὶ δεήθηκε στὸ γιό Της νὰ τὴν ἀναπαύσῃ...

Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Κτιτόρισσας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπεδίου Ἁγίου Ὄρους.

«Ἀπόστολοι, ἐκ περάτων συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεσθημανῆ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ υἱέ, καὶ Θεέ μου, παράλαβε μου τὸ πνεῦμα»...

Σὲ λίγο τὰ χείλη Της δὲν κουνιόνταν... τὰ μάτια Της σφάλισαν... Ἡ Θεοτόκος ἔφυγε... Ἡ Θεοτόκος πάει...

Μιὰ διαλεχτὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν ἱστορία τῆς Πίστης μας... Ἡ Θεοτόκος ἔφυγε... Ὅμως δὲν σταμάτησε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς. Αὐτὴ εἶχε ἑνώσει τὸ Θεὸ μὲ τὸν ἄνθρωπο... Ἡ ἴδια ἀγωνίζεται τώρα ἐκεῖ πάνω, στὶς Οὐράνιες χῶρες τοῦ φωτός, νὰ βοηθήσῃ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων...

Θαύματα καὶ θρῦλοι, παραδόσεις καὶ ὁπτασίες ἀκολουθοῦν τὴν ἀνάμνησή Της... Κι' ὅλα αὐτά, αὐθεντικὰ καὶ βεβαιωμένα, συνεχίζουν τὸ ἐπίγειο ἔργο Της...

Εἶναι τὸ κέντρο τῆς Θρησκείας μας... Γύρω ἀπ' Αὐτὴν κινοῦνται ὅλα...

Μά, ξεχωριστά, γιὰ μᾶς τοὺς Ἕλληνες ἡ Παναγιὰ εἶναι ἕνα Σύμβολο, ἕνα Ἰδανικό...

Χρόνια καὶ χρόνια μᾶς ἀκολουθεῖ στὶς ἀναποδιὲς τῆς Τύχης μας, καὶ μᾶς προστατεύει καὶ μᾶς εὐλογεῖ...

Πόσες καὶ πόσες φορὲς εἶδαν οἱ φαντάροι μας τὴν Ὑπέρμαχο Στρατηγὸ ἀνάμεσά τους, στὰ πεδία τῶν μαχῶν, νὰ πολεμᾷ κοντά τους καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ...

Καὶ πόσες ἄλλες στιγμές, κρίσιμες κι' ἀποφασιστικές, δὲν γονάτισε τὸ Ἔθνος μας σύσσωμον μπροστά Της, γιὰ νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴ Θεία Της βοήθεια!!!...

Ὅταν οἱ βάρβαροι κτυποῦσαν τὴν πόρτα τῆς Χριστιανωσύνης, κι' ὅξω ἀπὸ τὸ πολιορκημένο Βυζάντιο οἱ ὀρδές τους ἀσχημονοῦσαν καὶ ἀπειλοῦσαν μὲ θάνατο τοὺς ὑπερασπιστές του, γύρω ἀπ' τὴν εἰκόνα τῆς Παναγιᾶς στριμώχτηκε δακρυσμένος ὁ Χριστιανικὸς κόσμος...

Κι' ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος, τὸ λογοτεχνικώτερο αὐτὸ ἀριστούργημα τῆς Χριστιανικῆς ὑμνογραφίας, ἦταν τὸ γνησιώτερο ξέσπασμα τῆς πίστης τῶν Ἑλλήνων σ' Αὐτὴν τὴν Ἀνύμφευτη Νύμφη, ποὺ στάθηκε πάντα καὶ παντοῦ δίπλα μας, πολύτιμη σύμμαχος καὶ συμπολεμιστής μας...

Ἀλλὰ οἱ δεσμοὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μὲ τὴ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ ἀξιοποιήθηκαν πιότερο τὸ 1940, τὴ μέρα τῆς γιορτῆς Της... Ὅταν μέσα στὶς προσευχὲς καὶ τὶς δεήσεις, τοὺς ὕμνους καὶ τὶς εὐχαριστίες ἀκούστηκεν ὁ ξερὸς κρότος τῶν τορπιλλῶν τοῦ ὕπουλου ἐχθροῦ, ποὺ ἔστειλε στὰ βάθη τῆς θάλασσας τὸ εὔδρομό μας, τὴν «ΕΛΛΗ» μας... Τότες ἡ Πίστη καὶ ἡ Πατρίδα, σ' ἕνα ὑπέροχο σύμπλεγμα, ἔδωσαν τὴν ἀπάντηση στὸν ἐπιδρομέα... Ἡ τορπιλλισμένη Παναγία τῆς Τήνου ἦρθε κοντά μας, στὰ βουνὰ καὶ στὰ φαράγγια τῆς Ἠπείρου μας, γιὰ νὰ διαλαλήσῃ γιὰ μία ἀκόμα φορὰ σ' ὅλο τὸν κόσμο, ὅτι ἐτοῦτος ὁ χῶρος εἶναι δικός Της καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ ποτὲ σὲ κανένα νὰ τὸν μολύνῃ...

Ἀξίζει ν' ἀναφερθῇ ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ θαυμάσιο βιβλίο τοῦ κ. Κ. Βοβολίνη : «Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»...

Γράφει λοιπὸν ὁ κ. Βοβολίνης στὴ σελίδα 265 :

«Ὅταν τὴν 15ην Αὐγούστου 1940, καὶ ἐνῷ ἤδη ἡ ἀνθρωπότης εἶχεν ἐμπλακῆ εἰς τὸν τρομακτικὸν δεύτερον παγκόσμιον πόλεμον, ἐγένετο, ὑπὸ μιᾶς τῶν δυνάμεων τῆς βίας, ὁ ἀπροσδόκητος τορπιλλισμὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ εὐδρόμου «ΕΛΛΗ» εἰς τὸν λιμένα τῆς Τήνου, ἡ σκέψις καὶ ἡ ἐλπὶς ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐστράφησαν πρὸς Τὴν τιμωμένην Ὑπεραγίαν Θεοτόκον—πρὸς Τὴν Μεγαλόχαρην. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη κι' ὅταν τὴν χαραυγὴν τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 ἀνηγγέλθη ἡ ἐπίθεσις τῶν τόσον γελοιοποιηθέντων ἐχθρικῶν λεγεώνων. Εἰς τὴν Μεγαλόχαρην ἐναπέθεσαν τὰς ἐλπίδας των οἱ Ἕλληνες—εἰς Ἐκείνην καὶ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των καὶ τῶν ὅπλων των. Ἀληθῶς δὲ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, οἱ Ἕλληνες ἐμάχοντο ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ, εἰς πᾶσαν νικηφόρον ἐξόρμησίν των, ᾐσθάνοντο τὴν πλήρη συμπαράστασιν τῆς Γλυκυτάτης μητρὸς τοῦ Ναζωραίου:

Ὀλόρθ' ἡ Φυλή! Κι' ὅλ' ἡ νιότη
πῶς στὸν Πόλεμο ἀκράτητη ὁρμᾷ,
Ὡσὰν σ' Ἀνθεστήρια!
Πιστοὶ τῆς Πατρίδας! Ὑψῶστε ὅσο παίρνει ψηλὰ
Τὸν Ὕμνο, ὅπως ἄλλοτε ὑψώθη:
«ΤΗ ΥΠΕΡΜΑΧΩ ΣΤΡΑΤΗΓΩ ΤΑ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ!»

.....
.....

Δεκαπενταύγουστος!!!...

Μιὰ ὁλόχρυση ἐπέτειος...

Ὅσο κι' ἂν περνᾶνε τὰ χρόνια, ὅσο κι' ἂν προοδεύουν οἱ ἄνθρωποι, ἡ πίστις θὰ μένῃ πάντα ἴδια... Ἴδια κι' ἀπαράλλαχτη σὰν χτές...

Καὶ πάντα θὰ γίνωνται θαύματα...

Καὶ πάντα θὰ ἠλεκτρίζῃ τὶς καρδιὲς ἡ ἱστορία τῆς Θεοτόκου...

Δὲν χρειάζεται νάχῃ κανεὶς θεολογικὲς γνώσεις γιὰ νὰ πιστέψῃ...

Φτάνει νάχῃ λογική... Φτάνει νὰ βλέπῃ...

Ἡ πίστις δὲν εἶναι μιὰ οὐτοπία... Εἶναι μιὰ ἀλήθεια ἀκατάλυτη... Δίχως αὐτὴν δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ ἡ ἀνθρωπότης οὔτε ἕνα βῆμα... Δὲν εἶναι ἐπιχείρημα ἀπιστίας ὁ 20ὸς αἰώνας... Ἀπεναντίας, εἶναι αἴτημα πίστεως, πιὸ ἐπιταχτικὸ καὶ ἐπίκαιρο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή...

Σήμερα πιὸ πολὺ πονᾶμε, καὶ φοβόμαστε, καὶ ἀγωνιοῦμε, καὶ τυραννιώμαστε μὲ φροντίδες καὶ προβλήματα...

Γι' αὐτὸ ἔχουμε πιότερη ἀνάγκη πίστεως... Διψάει ἡ ψυχή μας γιὰ λίγο νερὸ ἀληθινό... Ἕνα φωτάκι τόσο δὰ πασχίζουμε ν' ἀνακαλύψουμε...

Ἂς μὴ μᾶς συνεπαίρνῃ ὁ ἐγωϊσμός... Νά! τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγιᾶς, πολὺ κοντά μας... μέσα στὴν κάμαρά μας... Ἐκεῖ κανεὶς δὲν μᾶς βλέπει... Ἂς γονατίσουμε... Αὐτή, μονάχα Αὐτή, ἔχει τὴ δύναμη νὰ μᾶς ξεκουράσῃ...

Κι' ἂν ἔρχωνται χαλεπὰ χρόνια καὶ δύσκολες περιστάσεις γιὰ τὴν Πατρίδα μας, κι' ἂν μᾶς προδίνουν οἱ φίλοι μας καὶ μᾶς μισοῦν οἱ ἐχθροί μας... Ὦ! τί πειράζει;... Ἔχουμε Αὐτήν... Τὴν Μάννα τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ κάθε σπίτι μας...

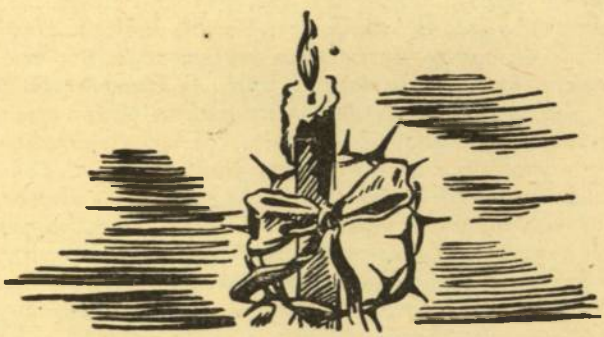
Αὐτὴ δὲν θὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃ...

Κι' ἂν πολεμήσουμε, καὶ πάλι θὰ νικήσουμε μὲ τὴ βοήθειά Της...

Κι' ὕστερα, ξεχνῶντας τὸν 20ον αἰώνα καὶ τὸν ἐγωϊσμό μας, θὰ ξαναγονατίσουμε ὅλοι μαζὶ μ' εὐλάβεια γιὰ νὰ Τὴν τραγουδήσουμε, ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας...:

«Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια,
ἀναγράφω Σοὶ ἡ πόλις Σου Θεοτόκε.
Ἀλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον.
Ἵνα κράζω Σοι: Χαῖρε Νύμφη Ἀνύμφευτε».

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΓΡΑΦΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

• ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΑΡΠΑΓΗΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ, ΛΟΥΚΑΣ ΣΤΑΜΟΣ, ΥΠΟ ΣΥΜΜΟΡΙΑΣ ΣΩΤΗΡΧΑΙΝΑ (1930) •

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας καὶ ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας κ. **ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ Ν. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ**

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ νεαρὰ ἐπιστήμη τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας ἔχει ν' ἀντιπαλαίσῃ πρὸς ἐρριζωμένας προκαταλήψεις καὶ πρὸς θιγόμενα συμφέροντα καὶ ἀγωνίζεται νὰ διαλύσῃ τὰ ἐντεῦθεν διαδιδόμενα, ὅτι τάχα, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν μεθόδων ταύτης, δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐξιχνίασις ἀδικημάτων καὶ ἡ διαπίστωσις τοῦ δράστου τούτων, εἶναι ἐν τούτοις ἀληθὲς καὶ ἀποδεδειγμένον ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν ἐγκλημάτων εἰς τὰ ὁποῖα ἐγένετο εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως χρῆσις ἐγγράφου, ἐξιχνιάσθησαν μόνον διὰ τῆς ἐπακριβοῦς ἐφαρμογῆς τῶν μεθόδων ταύτης, ὡς π.χ. ἐπὶ τῆς ἀποπείρας δολοφονίας τοῦ ἀειμνήστου Ἐλευθ. Βενιζέλου, ἐπὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Πόλκ κλπ.

Τόσον σοβαρὰ καὶ θετικὴ τυγχάνει ἡ συμβολὴ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας ἐν τῇ διερευνήσει τῶν ἀδικημάτων, ὥστε κατέστη δυνατὸν ν' ἀποκρουσθῇ διὰ ταύτης ἐπιτυχῶς ἀκόμη καὶ ὁμολογία κατηγορουμένου περὶ δῆθεν συμμετοχῆς του εἰς ἓν ἔγκλημα, δι' ὅπερ ἐνηργεῖτο ἀνάκρισις καὶ ν' ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἦτο ψευδὴς πρὸς συγκάλυψιν τῶν πραγματικῶν δραστῶν καὶ οὕτω νὰ ὑποβοηθηθῇ ἡ δικαιοσύνη εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἔργου της. Ἄνευ τῆς μεσολαβήσεως τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας οὔτε ἐξιχνίασις τοῦ ἐγκλήματος θὰ ἐγίνετο, οὔτε καὶ οἱ δράσται τούτου θ' ἀντιμετώπιζον τὸ ἐκτελεστικὸν ἀπόσπασμα διὰ τὴν ἁρπαγὴν καὶ κατακρεούργησιν ἑνὸς μικροῦ παιδός.

Ι. Τὸ ἑσπέρας τῆς 18ης Ἰουλίου 1930, ἤτοι πρὸ 27 ὁλοκλήρων ἐτῶν, συνεταράσσετο ἡ κοινωνία τῆς Λεβαδείας ἐκ τῆς εἰδήσεως, ὅτι περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν τῆς ἰδίας ἡμέρας ἡρπάγη ἐκ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως ὑπ' ἀγνώστων καὶ ἐξηφανίσθη ὁ ὀκταετὴς μικρὸς υἱὸς τοῦ ἐκεῖ τότε ἐμπόρου καὶ μεγαλοκτηματίου Παναγ. Στάμου ὀνόματι Λουκᾶς. Ἄπρακτοι ἀπέβησαν ὅλαι αἱ ἔρευναι καὶ αἱ ἐνέργειαι τόσον τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, ὅσον καὶ τῆς ἀμέσως ἐπιληφθείσης Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, τῆς ὁποίας προϊστατο ὁ τότε Μοίραρχος Ἰωάν. Κουρεμπανᾶς. Δραματικὴ ἀγωνία ἤρξατο συνέχουσα τὴν οἰκογένειαν Στάμου, ἐφ' ὅσον παρήρχοντο ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὧραι, χωρὶς οὐδαμόθεν νὰ ὑπάρχῃ εἴδησις περὶ τῆς τύχης τοῦ μικροῦ ἁρπαγέντος. Οὕτω παρῆλθεν ἡ πρώτη νὺξ χωρὶς νὰ ὑπάρξῃ στοιχεῖον τι, ἀπὸ τοῦ ὁποίου νὰ γίνῃ ἔναρξις συστηματικῆς πρὸς ὡρισμένην κατεύθυνσιν ἀναζητήσεως, ὅτε τὴν πρωΐαν ἔφθασε διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἀνώνυμος ἐκβιαστικὴ ἐπιστολὴ ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν πατέρα τοῦ ἁρπαγέντος, διὰ τῆς ὁποίας ἐγνώριζον πρὸς αὐτὸν οἱ ἅρπαγες νὰ μὴν ἀνησυχῇ διὰ τὸν ἁπαχθέντα μικρὸν υἱόν του, τὸν ὁποῖον κρατοῦν αἰχμάλωτον καὶ ὅτι ἔδει νὰ σπεύσῃ, κατὰ τὸν ὑποδεικνυόμενον ἐν τῇ ἐπιστολῇ τρόπον, ν' ἀποστείλῃ 800.000, ἤτοι τεράστιον διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ποσόν, ὡς λύτρα, πρὸς ἀπελευθέρωσιν του. Ἕνεκα μὴ συναντήσεως τοῦ ἀπεσταλμένου τοῦ Στάμου καὶ τοῦτο πιθανῶς ἐκ φόβου τῶν λῃστῶν περὶ παρακολουθήσεως τούτων ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ἀπεστάλησαν καὶ 4 ἄλλαι ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ χωρὶς ὅμως, ἕνεκα τῶν ληφθέντων αὐστηρῶν ἀστυνομικῶν μέτρων, νὰ ἐπιτευχθῇ συνάντησις τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ Στάμου μὲ τὰ χρήματα καὶ τῶν ἐκπροσώπων τῶν λῃστῶν.

Ἐκ τῶν ἐν λόγῳ ἐπιστολῶν ἡ πρώτη τούτων εἶχε γραφῇ προφανῶς ἐλευθέρως καὶ ταχέως, ἐνῷ αἱ κατόπιν τέσσαρες τοιαῦται βραδέως καὶ πιθανώτατα διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

II. Δοθέντος ὅτι ἡ ἁρπαγὴ τοῦ μικροῦ Στάμου συνεῖχεν ὑπὸ ἀγωνίαν ὁλόκληρον τότε τὴν Ἑλλάδα, διότι οὔτε πολεμικὴ ψύχωσις ἐπεκράτει οὔτε ἄλλα σοβαρὰ γεγονότα ἐλάμβανον χώραν καὶ ὅτι αἱ ἐφημερίδες εἰς πολυστήλους περιγραφὰς ἀνέγραφον καθ' ἑκάστην πᾶσαν περὶ τὸ ἔγκλημα τοῦτο πληροφορίαν ἢ καὶ φήμην, ἀνεγράφη καὶ τὸ κείμενον τῶν πέντε ἀνωνύμων ἐκβιαστικῶν ἐπιστολῶν, ὡς καὶ ὁ ὑποτιθέμενος τρόπος γραφῆς αὐτῶν καὶ ἐν γένει πᾶσα πτυχὴ τοῦ δράματος ἐξετίθετο λεπτομερῶς, ὡς τότε εἰθίζετο, εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ καθίστατο οὕτως αὕτη εἰς πάντας γνωστή. Μετὰ τὴν λῆψιν τῶν πέντε τούτων ἀνωνύμων ἐπιστολῶν, οὐδεμία ἄλλη ἔφθασε καὶ τότε ἡ ἀγωνία διὰ τὴν τύχην τοῦ ἁρπαγέντος ἐκορυφώθη, διότι οὐδεμία πλέον ἐλαμβάνετο εἴδησις, ἐνῷ μέχρι τότε περιείχοντο εἰς τὰς πέντε ἀνωνύμους σχετικαὶ περὶ τῆς ὑγείας του πληροφορίαι, ἄγνωστον ὅμως ἂν αὗται ἦσαν καὶ πράγματι ἀληθεῖς ἢ τοὐναντίον ἐξ ὁλοκλήρου ψευδεῖς πρὸς ἐξαπάτησιν.

Ἀφοῦ πλέον ἀπωλέσθη πᾶσα ἐλπὶς ἀπελευθερώσεως τοῦ μικροῦ διὰ καταβολῆς λύτρων, ἐπελήφθη δραστηρίως ἡ Δικαστικὴ Ἀρχὴ μὲ ἐποπτεύοντα, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς σοβαρότητος τῆς ὑποθέσεως, τὸν τότε Ἀντεισαγγελέα Ἐφετῶν κ. Φωτ. Κριτσέλην καὶ ἐπὶ τῇ βάσει διαφόρων πληροφοριῶν καὶ ἐνδείξεων διετάχθη κατ' ἀρχὴν ἡ σύλληψις τῶν φερομένων ὡς δραστῶν Γ. Σωτήρχαινα καὶ Γ. Μπάλα, τύπων κακοποιῶν καὶ παλληκαράδων, ὡς καὶ τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομέως Τζαμτζῆ, ὅστις παρέδιδεν εἰς τὸν Στάμον τὰς ἃς ἀπέστελλεν πρὸς αὐτὸν ἡ συμμορία ἐπιστολὰς ζητοῦσα λύτρα. Μεταγενεστέρως, συνεχιζομένης τῆς ἀνακρίσεως, συνελήφθησαν καὶ ἄλλοι μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ Ζαχαρίας, Λουκᾶς, Παπαδανιήλ, Μπρῖνος κλπ. Λόγῳ τῆς ἀσκουμένης, ὑπὸ τῶν φερομένων ὡς δραστῶν, τρομοκρατίας, τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως ἐπεβραδύνετο, ἐνῷ οὐδεμία πλέον ὑπῆρχε πληροφορία περὶ τῆς τύχης τοῦ ἁπαχθέντος μικροῦ καὶ ἄκαρποι ἀπέβησαν αἱ εἰς πολλὰ μέρη γενόμεναι ἔρευναι καὶ ἐκσκαφαί, ὡς καὶ αἱ ὑπὸ βοηθητικῶν τοῦ Στόλου πλοίων ἐνεργηθεῖσαι εἰς τὴν παραλίαν τοῦ Κορινθιακοῦ πολυήμεροι ἔρευναι.

III. Τότε, περὶ τὰς ἀρχὰς Νοεμβρίου 1930, ὁ ἐν προφυλακίσει τελῶν Μπρῖνος ἐζήτησε νὰ προσέλθῃ καὶ πάλιν ἐνώπιον τοῦ ἐνεργοῦντος τὴν τότε ἀνάκρισιν μακαρίτου Καρδαμάνη, εἰς ὃν «ἀπεκάλυψεν», ὅτι ὁ ἁρπαγεὶς Στάμος ἀναχωρήσας τὴν 8ην ἑσπερινὴν ἔκ τινος φαρμακείου διὰ νὰ μεταφέρῃ φάρμακα εἰς τὴν οἰκίαν του, παρεσύρθη ἐντέχνως ὑπὸ τοῦ 13ετοῦς φίλου του Γεωργ. Ζαχαρία καὶ ἔφθασε μέχρι τῆς οἰκίας τοῦ πάππου τοῦ τελευταίου, Γ. Ζαχαρία ὀνομαζομένου ὡσαύτως. Ἐκεῖ, ὡς ἰσχυρίσθη ὁ Μπρῖνος, ὥρμησαν ἐκ τῆς οἰκίας ὁ γέρων Ζαχαρίας καὶ ὁ Σωτήρχαινας, ἐφίμωσαν τὸν μικρὸν Στάμου καὶ τὸν μετέφερον ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ὁ ἀτυχὴς παῖς, κατὰ τὸν Μπρῖνον, ἐκρατήθη δεμένος καὶ φιμωμένος ἐπὶ δεκαήμερον εἰς τὸ ὑπόγειον τῆς οἰκίας τοῦ Ζαχαρία καὶ κατόπιν παρεδόθη εἰς κάποιον ποιμένα ὁ ὁποῖος τὸν ἀπήγαγεν εἰς τὰ ὄρη.

Συλληφθεὶς καὶ προσαχθεὶς ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ μικρὸς Ζαχαρίας ἐβεβαίωσε, κατὰ τὰ πλεῖστα σημεῖα, τὰς «ἀποκαλύψεις» τοῦ Μπρίνου, προσθέσας ἅμα ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔγραψε τὰς ἐκβιαστικὰς διὰ τὰ λύτρα ἐπιστολὰς καὶ δὴ τὴν πρώτην τούτων, τάχα, μὲ τὴν δεξιὰν καὶ ταχέως, τὰς δὲ ἄλλας τέσσαρας μὲ τὴν ἀριστερὰν καὶ βραδέως.

IV. Ἡ τοιαύτη σαφὴς καὶ κατηγορηματικὴ «ὁμολογία» τοῦ μικροῦ Ζαχαρία ἀνέτρεπε τὴν μέχρι τότε πορείαν τῆς ἀνακρίσεως καὶ ἐπρόκειτο, συνεπείᾳ ταύτης, νὰ στραφῇ αὕτη πρὸς ἀλλοίαν κατεύθυνσιν. Τότε καὶ πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς τοιαύτης ὁμολογίας τοῦ μικροῦ Ζαχαρία, ἀπεστάλησαν πρὸς ἡμᾶς καὶ τετράδια γραφῆς αὐτοῦ,

ἵνα ἐξετάσωμεν τὴν γραφὴν τούτου, ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὴν γραφὴν τῶν πέντε ἐκβιαστικῶν ἐπιστολῶν, αἵτινες εὑρίσκοντο εἰς χεῖράς μας πρὸς διερεύνησιν μὲ τὰς γραφὰς ἄλλων ὑπόπτων προσώπων. Πράγματι προσεκόμισε ταύτας ἐνταῦθα χάριν μείζονος ἀσφαλείας καὶ ἀμέσου ἀπαντήσεως ὁ ἴδιος ὁ Κουρεμπανᾶς, ὅστις ἀφ' οὗ μᾶς ἐξήγησεν ὅτι ὁ μικρὸς Ζαχαρίας «ὡμολόγησεν» ὅτι αὐτὸς ἔγραψε τὰς πέντε ἐπιστολάς, ἐζήτησε τὴν σύνταξιν καὶ παρ' ἡμῶν σχετικῆς ἐπιβεβαιωτικῆς, τῆς τοιαύτης ὁμολογίας τοῦ Ζαχαρία, ἐκθέσεως. Πλὴν ὅμως ἡ ἐνεργηθεῖσα γραφοτεχνικὴ διερεύνησις τῆς γραφῆς τῶν πέντε ἐκβιαστικῶν ἐπιστολῶν πρὸς τὴν ἀνύποπτον γραφὴν τοῦ μικροῦ Ζαχαρία κατέδειξεν, ὅτι αὗται δὲν ἐγράφησαν διὰ χειρὸς τούτου. Καὶ τότε παρὰ τὸ καταθλιπτικὸν γεγονὸς τῆς «ὁμολογίας», ὅτι αἱ πέντε ἐπιστολαὶ ἐγράφησαν παρὰ τοῦ μικροῦ Ζαχαρία καὶ παρὰ τὴν δήλωσιν τοῦ προσκομίσαντος τὰ τετράδια τοῦ Ζαχαρία 'Αξιωματικοῦ, ὅτι καὶ τὰ πραγματικὰ γεγονότα συνεφώνουν πρὸς πάντα ταῦτα, καὶ παρὰ τὸν προφανῆ καὶ σοβαρὸν ἔτι κίνδυνον νὰ εὑρεθῶμεν ἀντιμέτωποι καὶ ἐκτεθειμένοι πρὸς τὴν «ὁμολογίαν», ἐν τούτοις ἀντετάχθημεν παρὰ πάντα ταῦτα διαδηλώσαντες σαφῶς ὅτι κατὰ τὴν γνώμην μας καὶ ἀντιθέτως πρὸς τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ζαχαρία αἱ πέντε ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ δὲν ἐγράφησαν διὰ τῆς χειρὸς αὐτοῦ. 'Ο Κουρεμπανᾶς κατεπλάγη καὶ διαπορῶν ἐδήλωσεν ὅτι «ἀφοῦ τὰ ὡμολόγησεν ὁ Ζαχαρίας περιττεύει ἡ ἔκθεσις». 'Ο διεξάγων ὅμως τὰς ἀνακρίσεις ἤθελεν ὁπωσδήποτε καὶ σχετικὴν ἔκθεσιν καὶ τότε πεπεισμένος ἐπὶ τῆς ἀληθείας καὶ θετικότητος τῆς ἐρεύνης μας καὶ μὲ τὸν προφανῆ κίνδυνον νὰ ἐκθέσωμεν ἀνεπανορθώτως ὄχι μόνον ἡμᾶς αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὴν φήμην τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας, προὐτείναμεν εἰς τὸν κατάπληκτον Κουρεμπανᾶν νὰ βεβαιωθῇ καὶ οὗτος ἐπὶ τῆς ἀληθείας τῆς γνώμης μας. Εἴπομεν, δηλαδή, εἰς τοῦτον ὅτι, ἐφ' ὅσον, ὡς γνωστόν, ὁ οἱοσδήποτε δύναται πάντοτε ἀλανθάστως νὰ διακρίνῃ τὴν ἰδίαν του γραφὴν καὶ μεταξὺ χιλίων τοιούτων ἄλλων προσώπων τοῦ αὐτοῦ ἢ διαφόρου περιεχομένου, θὰ πρέπῃ καὶ ὁ μικρὸς Ζαχαρίας νὰ διακρίνῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τὰς κατὰ τὴν «ὁμολογίαν του» διὰ χειρός του γραφείσας, τάχα, πέντε ἐκβιαστικὰς ἐπιστολὰς καὶ ἂν ταύτας ἠθέλαμεν ἀναμίξει μὲ ἄλλας ὁμοίου περιεχομένου γεγραμμένας διὰ χειρὸς ἄλλων προσώπων. 'Ο Κουρεμπανᾶς συνεφώνησεν, ὡς εἰκός, πρὸς ταῦτα καὶ τότε ἀνεχωρήσαμεν τὴν νύκτα τῆς 8 Νοεμβρίου 1930 εἰς Λεβάδειαν πρὸς ἐπαλήθευσιν τοῦ τοιούτου «πειράματος» καὶ πρὸς διαπίστωσιν περὶ τοῦ ἂν καὶ κατὰ πόσον αἱ μέθοδοι τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας εἶναι ἀσφαλεῖς καὶ δύνανται νὰ ἐμπνέουν αὗται ἐμπιστοσύνην.

Υ. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου ἡτοιμάσαμεν, ἐπὶ ὁμοίου τύπου ὡς αἱ ἀνώνυμοι ἐπιστολαὶ χάρτου, περὶ τὰς τριάκοντα ἐπιστολὰς διὰ μολυβδίδος καὶ τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου καί τινας μὲν τούτων διὰ ταχείας καὶ εὐχεροῦς γραφῆς, ἄλλας δὲ διὰ βραδείας καὶ δυσχεροῦς τοιαύτης, ὡς καὶ ἄλλας διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρός. Πάσας ταύτας ἀνεμίξαμεν μὲ τὰς αὐθεντικὰς ἐκβιαστικὰς ἐπιστολὰς καὶ οὕτω ἤμεθα ἕτοιμοι πρὸς ἐπαλήθευσιν ἢ διάψευσιν τοῦ ἐκ τῆς διερευνήσεως προκύψαντος πορίσματος, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα ἐναγωνίως ἀνέμενεν ἰδιαίτατα ὁ Κουρεμπανᾶς, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ μὲν «ὁμολογία» τοῦ μικροῦ Ζαχαρία ἦτο ἀληθής, ἡ δὲ γνώμη ἡμῶν περὶ μὴ γραφῆς τῶν ἐκβιαστικῶν ἐπιστολῶν καὶ συνεπῶς καὶ τοῦ ψευδοῦς τῆς ὁμολογίας, ἦτο, τάχα, προφανῶς πεπλανημένη.

"Αμα τῇ ἀφίξει ἡμῶν εἰς Λεβάδειαν ἐξεθέσαμεν τὰ ὡς ἄνω εἰς τὸν ἀρμόδιον 'Ανακριτήν, ὅστις συνεφώνησε ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐλέγχου τῆς βασιμότητος ἢ μὴ τῆς ὁμολογίας τοῦ μικροῦ Ζαχαρία, ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἔδει οὗτος, κατὰ τὰς σχετικὰς τῆς τότε ἰσχυούσης Ποινικῆς Δικονομίας διατάξεις, ν' ἀναγνωρίσῃ τάς, ἃς ὡμολόγει ὅτι ἔγραψεν, ἀνωνύμους ἐπιστολάς.

Εἰς ἐκτέλεσιν τούτων προσήχθη ὁ μικρὸς Ζαχαρίας, ὅστις ἐξεταζόμενος καὶ πάλιν ἐβεβαίωσεν «ὁμολογῶν» ὅτι καὶ τὰς πέντε ἐπιστολὰς ἔγραψεν ὁ ἴδιος, τὴν μὲν πρώτην διὰ τῆς δεξιᾶς του χειρὸς καὶ ταχέως, τὰς δὲ ὑπολοίπους τέσσαρας βραδέως

διὰ τῆς ἀριστερᾶς του χειρός. Εἰς ἐρώτησιν τοῦ Ἀνακριτοῦ ἂν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσῃ ταύτας ἐπιδεικνυομένας οὗτος ἀπήντησεν καταφατικῶς, πιστεύων, φαίνεται, ὅτι αὗται θὰ ἐπεδεικνύοντο εἰς αὐτὸν μόνον ἄνευ ἀναμίξεως τούτων μὲ ἄλλας.

ΥΙ. Τότε ἔφθασεν ἡ ἀγωνιωδῶς κρίσιμος στιγμή. Ὁ Ἀνακριτὴς ἔλαβε τὸν ὁρμαθὸν τῶν ἰδίου σχήματος καὶ ὁμοίου τύπου χάρτου ἐπιστολῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο καὶ αἱ 5 ὑπὸ ἔλεγχον ἐκβιαστικαὶ καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Ζαχαρία νὰ ἐξετάσῃ ταύτας καὶ ἀνασύρῃ τάς, κατὰ τὴν ὁμολογίαν του, διὰ χειρός του γραφείσας. Ὁ μικρὸς ἐφάνη ἐκπλαγεὶς καὶ πρὸς στιγμὴν ἔμεινεν ἐνεός. Ἅπαντες ἡμεῖς, μετὰ δικαιολογημένης ἄλλως τε ἀνυπομονησίας, ἀνεμέναμεν τὸ τί θὰ ἔπραττεν ὁ ἐξεταζόμενος, κρεμόμενοι κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χείλη του καὶ παρακολουθοῦντες πᾶσαν κίνησιν αὐτοῦ. Καὶ τότε αἰφνιδίως ὁ μικρὸς Ζαχαρίας ἀντὶ ἔστω καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ ἀνεύρῃ τὰς 5 ἐπιστολάς, ἀνελύθη εἰς λυγμοὺς καὶ κλαυθμυρίζων εἶπε: «ψέμματα σᾶς εἶπα, δὲν ἔγραψα ἐγὼ καμμίαν ἐπιστολὴν καὶ δὲν ξεύρω ποῖαι εἶναι αὗται καὶ ὅ,τι εἶπα, μοῦ εἶπαν ἄλλοι νὰ σᾶς τὸ πῶ...»

Κατόπιν τούτου καὶ τῆς ἐντεῦθεν πλέον βεβαιώσεως περὶ τοῦ ψευδοῦς τῆς προτέρας «ὁμολογίας» του, ἀφέθη ἐλεύθερος ὁ μικρὸς Ζαχαρίας καὶ ἡ ἀνάκρισις ἐσυνέχισεν ἀδιατάρακτος τὴν πορείαν της καὶ τὴν 2 Δεκεμβρίου 1931 ἤρξατο ἐνώπιον τοῦ Κακουργοδικείου Πειραιῶς ἡ κατὰ τῆς σπείρας Σωτήρχαινα συνταρακτικὴ δίκη, ἥτις διήρκεσεν μέχρι καὶ τῆς 9 Ἰανουαρίου 1932.

Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἐκτελέσεώς των, οἱ Ναπολέων Λουκᾶς (ἀριστερά), Γ. Σωτήρχαινας καὶ Παπαδανιήλ, ἐν ἀναμονῇ τοῦ προστάγματος τοῦ θανάτου.

Ἀποτέλεσμα ταύτης ἦτο νὰ καταδικασθῶσι πολλοὶ μὲν εἰς διαφόρους στερητικὰς τῆς ἐλευθερίας ποινάς, οἱ δὲ Γεώργ. Σωτήρχαινας, Ναπολέων Λουκᾶς καὶ Ι. Παπαδανιὴλ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν, ἥτις μετά τινας μῆνας καὶ ἐξετελέσθη εἰς τὸν περίβολον τῶν φυλακῶν Αἰγίνης.

ΥΙΙ. Δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄσκοπον νὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι κατὰ τὴν ὡς ἄνω πλήρη ἐπεισοδίων μακρὰν δίκην, τὴν διεξαγομένην ἐν μέσῳ λίαν τεταμένης ἀτμοσφαίρας καὶ κατὰ τὴν ὁποίαν προήδρευεν ὁ τότε Πρωτοδίκης—εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ ἀσθενήσαντος Ἐφέτου Σχίμφλε—καὶ νῦν Ἀρεοπαγίτης κ. Ἀργυράκης, ἅπαντες οἱ συνήγοροι τῆς ὑπερασπίσεως—πλείονες τῶν 15, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ ἀείμνηστοι Κ.Τσουκαλᾶς, Δημ. Δαμασκηνός, Περ. Ράλλης καὶ ὁ Δημ. Μπαμπᾶκος καὶ πολλοὶ ἄλλοι—ἀπεχώρησαν, ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ τότε προεδρεύοντος τιμωρίας καὶ κρατήσεως ἐπὶ 24ωρον (δὲν ὑπῆρχε τότε ἡ διάταξις περὶ μετατροπῆς τῆς ποινῆς) ἑνὸς νεαροῦ καὶ ζωηροῦ τότε θορυβοῦντος δικηγόρου καὶ ἐξ ἀλληλεγγύης πρὸς αὐτόν. Ὁ τότε προεδρεύων δὲν ἐδέχθη ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν του καὶ ὡς συνήγορον τότε τοῦ πλήθους τῶν κατηγορουμένων διώρισεν ἐξ ἐπαγγέλματος τοιοῦτον τὸν καὶ νῦν δικηγόρον κ. Φλαμπουριάρη, τὸν δὲ τιμωρηθέντα, ἄκαμπτος καὶ ἀμετάπειστος, ἐνέκλεισεν εἰς τὸ κρατητήριον.

Μέγας ἐντεῦθεν ἐξέσπασε τότε σάλος εἰς τὰς τάξεις τῶν δικηγόρων διὰ τὴν ὡς ἄνω ἐπιβληθεῖσαν ποινὴν καὶ ἐζητήθη ἡ τιμωρία τοῦ προεδρεύοντος Πρωτοδίκου.

Ὁ τότε ὅμως Πρωθυπουργὸς καὶ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης ἀείμνηστος Ἐλευθ. Βενιζέλος, ὑπερήσπισε σθεναρῶς τὸν προεδρεύοντα, ἐφ' ὅσον ἡ ἀπόφασίς του ἐβασίζετο εἰς ρητὰς τῆς τότε ἰσχυούσης Ποιν. Δικονομίας διατάξεις καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιπλήξῃ συνεχάρη τοῦτον διὰ τὸ θάρρος του. Οὕτω ἐσυνήθιζεν ὁ ἀείμνηστος πολιτικὸς νὰ καλύπτῃ καὶ ὑπερασπίζῃ τοὺς ἀδυνάτους, ὅταν οὗτοι ἦσαν τηρηταὶ τοῦ νόμου. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; Οἱ κατηγορούμενοι ἐδικάσθησαν ἄνευ οὐσιαστικῆς ὑπερασπίσεως, διότι δὲν ἐπανῆλθον εἰς τὰς θέσεις των οἱ συνήγοροι, καθ' ὅλην τὴν 40θήμερον διαδικασίαν.

VIII. Καὶ ὁ ἐπίλογος: Οὐδέποτε ἀπεκαλύφθη ποῦ, πῶς καὶ πότε ἐφονεύθη τὸ ἀγρίως ἀπαχθὲν καὶ αἰχμαλωτισθὲν ἀτυχὲς μικρὸν θῦμα Λουκᾶς Στάμος. Πάντως, ἡ οἰκογένειά του ὁλόκληρος μετὰ τὴν ὡς ἄνω συμφορὰν ἐξεπατρίσθη, ἐγκαταλείψασα ὁριστικῶς τὴν Λεβάδειαν.

Τοιαύτης ὅμως ἀγριότητος καὶ ὀργανώσεως ἔγκλημα ἁρπαγῆς ἐκ τοῦ κέντρου τῆς πόλεως δὲν ἐπανεμφανίσθη ἔκτοτε—εὐτυχῶς—ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ δὲν θὰ πρέπῃ ποτὲ ἡ ὁμολογία κατηγορουμένου νὰ θεωρῆται πάντοτε ὡς ἀληθής, μάλιστα ὅταν οὗτος εἰς σοβαρὰς ὑποθέσεις (οἷον ἐπὶ δολοφονιῶν, ἐμπρησμῶν, ληστειῶν κλπ.) ὁμολογεῖ ὅτι ὁ ἴδιος ἔγραψε δεδόμενα ὕποπτα ἔγγραφα, ἄνευ προηγουμένου ἐλέγχου καὶ διακριβώσεως τούτου, διότι ἐνδέχεται διὰ τῆς ἐν λόγῳ δῆθεν ὁμολογίας του νὰ ἐπιχειρῆται συγκάλυψις καὶ διαφυγὴ ἄλλων σπουδαιοτέρων δραστῶν.

Α. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ἡ λύσις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Προβλήματος τοῦ 101ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τεχνάσματα καὶ κατασκοπία», εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ὁ ἐν λόγῳ ἀξ/κὸς τοῦ Γραφείου Πληροφοριῶν σκέφτηκε ὅτι: ἐφ' ὅσον εἰς τὰς ἀντιστοίχους σελίδας τῶν τόμων τοῦ Λεξικοῦ, τόσον τῶν ἀριθμῶν, ὅσον καὶ τῶν λέξεων, τῶν περιλαμβανομένων εἰς τὴν ἐπιστολήν, δὲν ὑπῆρχον αἱ ζητούμεναι πληροφορίαι, θὰ ἔπρεπε ἡ λέξις ἡ ὁποία ὡδήγουσε εἰς τὴν σελίδα τῶν πληροφοριῶν νὰ μὴν ὑπῆρχε μέσα στὴν ἐπιστολή. Καὶ πράγματι, ἦταν ἡ λέξις ΟΛΟΝ, δηλαδὴ τὸ παραλειπόμενον τμῆμα τῆς λέξεως Σύν...ολον.

Ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας οὐδεὶς ἀπέστειλεν ὀρθὴν λύσιν.

ΠΑΙΔΕΙΑ
ΚΑΙ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων κ. **ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΙΝΝΑ**

Μέγα ἐνδιαφέρον προεκάλεσε προσφάτως ἡ παιδεία—δικαίως—ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς καὶ ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ ἐφαρμοστέου κύκλου σπουδῶν. Τὸ κυριώτερον ὅμως στοιχεῖον ἀλλὰ καὶ εὐγενέστερον εἶναι ἡ διὰ τῆς παιδείας διάπλασις τοῦ χαρακτῆρος καὶ διαμόρφωσις τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς.

Ἡ ἔλλειψις τῆς καταλλήλου διαπαιδαγωγήσεως εἶναι πρόξενος κακῆς ψυχῆς. Ἡ δὲ ἀγωγὴ διὰ τῆς παιδείας καταλλήλως ἀσκουμένη ἐπαναφέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς.

Ἡ παιδεία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξε διὰ τοὺς Ἕλληνας τὸ σπουδαιότερον μέλημα καὶ δι' αὐτῆς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐδημιούργησε τὴν βάσιν τοῦ συγχρόνου Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, γεγονὸς ὅπερ οἱ πλεῖστοι τῶν συγγραφέων ἀναγνωρίζουν.

Διὰ τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν παιδείαν καθίσταται τὸ ἄτομον πνευματικῶς ἀνώτερον. Ἡ ζωὴ ἐστερημένη παιδείας δὲν ἔχει κανὲν νόημα. Διὰ τῆς παιδείας εὑρίσκει ὁ ἄνθρωπος τὴν γνῶσιν καὶ διὰ ταύτης τὸ ὀρθόν, σφυρηλατεῖται δὲ τὸ ἦθος καὶ καθίσταται τὸ ἄτομον ἱκανὸν πρὸς συμβίωσιν ἁρμονικὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κοινωνίας, εἰς τὴν ὁποίαν ζῇ. Ὁ Danton ἔλεγεν, ὅτι ἡ πρώτη ἀνάγκη τοῦ λαοῦ μετὰ τὸν ἄρτον εἶναι ἡ ἐκπαίδευσις.

Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ ἓν σπουδαῖον καθῆκον τόσον διὰ τοὺς γονεῖς ὅσον καὶ διὰ τὴν Πολιτείαν, διότι διὰ τῆς παιδείας καθίσταται τὸ ἄτομον ἱκανὸν νὰ κατανοῇ τὰς ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματά του, ὡς ἀνθρώπου καὶ πολίτου.

Ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὸ Σχολεῖον εἶναι ἡ ἰδία δι' ὅλους τοὺς μαθητάς, ἄνευ οὐδεμιᾶς διακρίσεως τῆς κοινωνικῆς θέσεως αὐτῶν. Εἰς τὸ Σχολεῖον τὰ ἄπορα, τῶν πτωχῶν τὰ τέκνα, εὑρίσκονται ἐν τῷ αὐτῷ χώρῳ μετὰ τῶν εὐπόρων, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ διάκρισίς τις, ὁμοιόμορφος δὲ εἶναι ἡ διδαχὴ τῶν μαθημάτων των καὶ τῶν καθηκόντων των ἔναντι τῆς Πατρίδος, τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογενείας καὶ τῆς Κοινωνίας.

Εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σύνταγμα ὁρίζεται ὅτι: «Εἰς πάντα τὰ σχολεῖα Μέσης καὶ Στοιχειώδους ἐκπαιδεύσεως ἡ διδασκαλία ἀποσκοπεῖ τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν νέων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδεολογικῶν κατευθύνσεων τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ Πολιτισμοῦ».

Ποία ἡ ἔννοια τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ; Ἡ γενικότης, νομίζω, τοῦ ὅρου «Κοινωνικὴ ἁρμονία» ἀποδίδει τὴν ζητουμένην ἔννοιαν: Ἡ Κοινωνικὴ δὲ ἁρμονία ἐπιτυγχάνεται :

1) Ἀπὸ ἀπόψεως πολιτισμοῦ :

α) Διὰ τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ἀληθινὴν σημασίαν της, δηλ. τὸ ἄτομον νὰ μὴ πράττῃ ὅ,τι θέλει, ἀλλ' ὅ,τι ἐπιτρέπουν οἱ νόμοι. Ἡ ἄκρατος ἐλευθερία ἔφθειρεν ὅλων τῶν πολιτῶν τὰ ἤθη, διότι μὲ πρόφασιν αὐτῆς, οὔτε ἡ γυνή, ὡς λέγει ὁ Πλάτων εἰς τὴν Πολιτείαν του, ἐσέβετο τὸν ἄνδρα, οὔτε τὰ τέκνα τοὺς γονεῖς, οὔτε οἱ μαθηταὶ τοὺς διδασκάλους, οὔτε οἱ νέοι τοὺς γέροντας, οὔτε αὐτὰ πλέον τὰ κτήνη ἐφοβοῦντο τοὺς ἀνθρώπους. β) Διὰ τῆς δικαιοσύνης. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ ἑδρεύει πᾶσα ἀρετή. Δὲν εἶναι δυνατὸν ἄνευ τῆς δικαιοσύνης νὰ γίνῃ ὁ πολίτης ἀγαθός.

2) Ἀπὸ ἀπόψεως Χριστιανισμοῦ :

Διὰ τῆς ἀγάπης. Τὸ ὑπέρτατον δόγμα ὅπερ συνεκεφαλαίωσεν ὁ Χρι-

στὸς εἰς τὴν διδασκαλίαν Του. Ἡ ἀγάπη δὲ αὐτὴ δὲν διδάσκεται μὲ λόγους καὶ ὁρισμούς, ἀλλὰ πραγματοῦται διὰ τῆς πράξεως καὶ τῆς θυσίας.

Αἱ ἐπιδιώξεις, λοιπόν, τῶν ἀναφερθεισῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος, ἐπιτυγχάνονται διὰ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιδράσεως. Διὰ τῆς παιδείας προπαρασκευάζεται τὸ ἄτομον, ὅπως ἐνταχθῇ ὡς μέλος χρήσιμον ἐντὸς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Κοινωνικοῦ συνόλου καὶ ἡ ἐκπαιδευτικὴ ἐπίδρασις ἐνισχύεται ὅταν αὕτη συνδυάζεται μὲ τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα, οὕτω δ' ἐπιτυγχάνεται ὅπως τὸ παιδίον ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἐγκληματικοῦ πεδίου.

Μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς παιδείας, βεβαίως, συνδέεται ἡ ἔννοια τοῦ Σχολείου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου λαμβάνει χώραν ἡ ἐκπαίδευσις, στοιχειώδης, μέση, καὶ ἀνωτέρα. Διὰ τοῦ Σχολείου ἐπιδιώκεται νὰ καλλιεργηθοῦν αἱ ἱκανότητες τοῦ ἀτόμου, ἵνα διαπλασθῇ εἰς καλὸν καὶ ἀγαθὸν πολίτην.

Ἡ στοιχειώδης ἐκπαίδευσις ἔχει καταστῇ ὑποχρεωτικὴ ὑπὸ τοῦ Κράτους, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ διάδοσις τῶν γραμμάτων θὰ ἔχῃ, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀναμφιβόλως ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος, κατὰ τὸ ρητὸν «ὅστις ἀνοίγει ἐν σχολεῖον κλείει συγχρόνως μίαν φυλακήν».

Ὑπάρχουν οἱ διατεινόμενοι ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ὑπῆρξεν ἀνωφελὴς καὶ δι' αὐτῆς ἡ ἐγκληματικότης ηὐξήθη. Ὁ φιλόσοφος Alfred Fouillée εἰς μελέτην του «οἱ νεαροὶ ἐγκληματίαι, τὸ σχολεῖον καὶ ὁ τύπος» λέγει, ὅτι ἡ αὐξανομένη παιδικὴ διαφθορὰ ἀφορμὴν ἔχει καὶ τὴν παιδείαν, ἥτις δὲν ἐπιδιώκει καὶ τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ μαθητοῦ, περιοριζομένη εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Διὰ τὴν αὔξησιν ὅμως τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος, δὲν δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι τὸ Σχολεῖον πταίει, ἐφ' ὅσον βεβαίως τοῦτο εἶναι ὄργανον τῆς προόδου καὶ ἔχει τὴν ἠθικοπλαστικὴν δύναμιν νὰ μὴ εἶναι στεῖρον καὶ ἡ μάθησις δὲν ἀντλεῖται ἀπὸ πηγὰς νοσηράς. Ὁ δόκτωρ Maurice de Fleury εἰς τὸ σύγγραμμά του «ἡ ψυχὴ τοῦ ἐγκληματίου» ὑποστηρίζει ὅτι ἡ μόρφωσις τοῦ ἀτόμου καθιστᾷ τοῦτο φρόνιμον.

Ἀπὸ τοὺς ἐγκληματοῦντας παῖδας, οἱ πλεῖστοι εἶναι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι δὲν προσέρχονται εἰς τὰ σχολεῖα ἢ ἂν προσέρχωνται δὲν ἀπασχολοῦνται περὶ τὴν μάθησιν. Δυνατὸν ἡ ἐκπαίδευσις νὰ μὴ ἐπιδράσῃ βελτιωτικῶς ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ μαθητοῦ, ἀλλὰ δὲν δύναται ὅμως νὰ ἐπιδράσῃ καὶ ἐπιβλαβῶς. Ἐφ' ὅσον ὁ διδάσκαλος θὰ ἔχῃ τὸν ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸ ἔργον του, οὗτος θ' ἀποβῇ συντελεστὴς εἰς τὸ νὰ καταστῶσιν οἱ μαθηταὶ τοῦ Σχολείου ἱκανοὶ διὰ μίαν ζωήν, ἥτις νὰ στερῆται τῶν κακῶν ἐνστίκτων καὶ νὰ διακρίνωνται οὗτοι ἀπὸ μίαν ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν δύναμιν, καλλιεργουμένης καταλλήλως τῆς διανοίας τοῦ παιδός.

Δὲν ὑπάρχουν σχετικὰ στατιστικὰ στοιχεῖα ἐξῶν νὰ συνάγεται ὅτι τὸ Σχολεῖον δὲν ἀπέβη ἐπιβλαβές. Ἐκ δεδομένων, ὅμως, ἅτινα εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι γνωστά, δύναται νὰ συμπερασθῇ ὅτι ἀφ' ὅτου καθιερώθη ἡ ὑποχρεωτικὴ κατάλληλος μόρφωσις, αὕτη ἀπέβη συντελεστὴς κατὰ πολὺ τῆς μειώσεως τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος.

Δύναται δὲ νὰ θεωρηθῇ ὡς βέβαιον, ὅτι οἱ ποινικῶς διωκόμενοι παῖδες δὲν ἀνήκουν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς ἐκείνους ἐφ' ὧν ἔχει ἐπιδράσει ἡ μόρφωσις τοῦ Σχολείου. Οἱ πλεῖστοι τῶν παίδων, οἵτινες ποινικῶς ἐδιώχθησαν, ἀνῆκον εἰς τὴν κατηγορίαν ἐκείνων, οἵτινες ἢ δὲν ἠκολούθησαν τὴν σχολικὴν ἐκπαίδευσιν ἢ ἀκολουθήσαντες ταύτην οὐδεμίαν προθυμίαν ἔδειξαν διὰ νὰ ἐκμάθωσί τι ἢ ὁπωσδήποτε νὰ ἀσχοληθῶσι μὲ τὰ ἐν τῷ Σχολείῳ. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεωρηθῶσιν ὅτι οἱ παῖδες αὐτοὶ ἀπέβησαν κακοποιοὶ ἕνεκα τοῦ Σχολείου, ἀφοῦ ἦσαν ξένοι πρὸς τὰ ἐν τῷ Σχολείῳ τελούμενα. Ὁ φιλόσοφος Herbert Spencer πιστεύει ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις ἠθικοποιεῖ τὸ ἄτομον. Ὁ Tarde λέγει: «τὸ ἔγκλημα ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπικράτησιν τοῦ κοινωνικοῦ περιέχοντος». Τὰ φαῦλα στοιχεῖα τῆς Κοινωνίας, ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν μὴ

ἐπίβλεψιν ἢ ἀσθενῆ τοιαύτην τῶν γονέων, εἶναι ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους παράγοντας διὰ νὰ ἀποβοῦν οἱ παῖδες κακοποιοί.

Τὰ παιδιὰ ἂν διδάσκωνται τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς των, οἱ ὁποῖοι προσέχουν τὴν οἰκογενειακήν των κατάστασιν εἰς τὰ σπίτια των, θὰ ἀποβοῦν ἄνθρωποι μὲ ὑγιᾶ νοῦν. Καὶ οἱ γονεῖς πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζουν καὶ αὐτοὶ τὴν νομικὴν εὐθύνην διὰ τὰς πράξεις τῶν τέκνων των, διὰ νὰ ἀναχαιτίζεται ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης.

Τὸ Σχολεῖον δέ, ὁσάκις παρουσιάζεται ἐξαθλίωσις τῶν οἰκογενειακῶν δεσμῶν, θὰ ἐπωμισθῇ, πολλῷ μᾶλλον, πλὴν τοῦ μορφωτικοῦ καὶ τὸ ἠθοπλαστικὸν ἔργον, τὸ ἀνῆκον κατὰ κύριον λόγον εἰς τοὺς γονεῖς. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ Σχολεῖον, εὐρυτέρα πειθαρχικὴ ἐξουσία τούτου θὰ εἶναι ἀπαραίτητος.

Ὅταν εἰς τὰ παλαιὰ μαθητικὰ χρόνια διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν ἐτίθεντο εἰς ἐφαρμογὴν ἐν τῷ Σχολείῳ ὄχι μόνον λόγια ἀλλὰ καὶ ἑκάστοτε ἔργα (ὅπου δὲν ἔπιπτε λόγος, ἔπιπτε ράβδος), ἦσαν πολὺ καλλίτερα νὰ ἀποτελέσματα τῆς ἠθικοπλαστικῆς ἐπιδράσεως τοῦ Σχολείου. Βεβαίως, ἡ ἀπάνθρωπος μεταχείρισις τοῦ μαθητοῦ, εἶναι καταδικαστέα. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου μέχρι τῆς ἐπιδείξεως ἄκρας εὐαισθησίας τῶν γονέων δι' ἕνα τράβηγμα τοῦ αὐτιοῦ καὶ μίαν ἐλαφρὰν χρησιμοποίησιν τῆς ἐξοστρακισθείσης «βέργας», ἡ ἀπόστασις εἶναι μεγάλη. Ἡ ἄκρως ἐπιεικὴς μεταχείρισις τῶν ἀτάκτων παίδων, ξένων πρὸς τὴν ἀπαραίτητον πειθαρχίαν, δὲν δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ τις ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν καταπολέμησιν τῶν ἀντικοινωνικῶν τάσεων τοῦ παιδός.

Ὁ τρόπος πάντοτε μὲ τὸν ὁποῖον θὰ ἐφαρμοσθῇ βεβαίως ἡ διαπαιδαγώγησις εἶναι ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα καὶ δυσκολώτερα ἔργα τοῦ Σχολείου, τὸ ὁποῖον πρέπει πρὸ παντὸς ν' ἀποβῇ ἀγαπητὸν εἰς τὸ παιδί.

Ἕνας ἀνώτερος ἐκπαιδευτικὸς ἔγραφε προσφάτως εἰς μίαν ἐφημερίδα, σχετικῶς μὲ τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ: «Τὰ παιδιά μας ἔχουν ὅλα φιλότιμο καὶ ἂν παρουσιάζωνται μερικὰ ὡς στερούμενα τούτου, εἶναι γιατὶ νομίζουν ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν κατοπελεμοῦν κάποιαν κατάστασιν. Δυστυχῶς οὔτε ὁ κάθε γονεύς, οὔτε ὁ κάθε ἐκπαιδευτικὸς εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ψυχαναλυτὴς ἢ ψυχολόγος. Χρειάζεται εἰδίκευσις γι' αὐτό, μελέτη, σπουδή, ταλέντο. Ἰδίως διάθεσις.

Ὅμως ἡ πεῖρα, τὸ ἔνστικτον καὶ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ δικό του παιδὶ ἢ ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ ξένο, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποίου ἐτάχθη, μποροῦν νὰ ὁδηγήσουν τοὺς δύο αὐτοὺς ἰσχυροὺς παράγοντας τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ νέου ἀνθρώπου στὸν σωστὸ δρόμο».

Ποῖος θὰ δύναται ν' ἀντείπῃ εἰς τὰς ὀρθὰς αὐτὰς σκέψεις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ;

Τὸ πρόβλημα τῆς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ ἀπασχολῇ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γονεῖς, τὸ Κράτος οὐσιαστικῶς. Τὸ παιδὶ νὰ μὴ ἐγκαταλείπεται εἰς τὴν τύχην του, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ βροντοφωνῇ ὅσα λέγει ὁ Quetebet ἐκ μέρους τοῦ ἐγκληματίου: «Προβῆτε εἰς μεταρρύθμισιν τοῦ περιβάλλοντος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ζῶ καὶ τότε θὰ ξαναγεννηθῶ. Ἀφοῦ διὰ τῶν θεσμῶν σας εὐνοοῦνται τόσοι κίνδυνοι καὶ παγίδες, διατὶ μὲ κτυπᾶτε, ἐὰν ἀφρόνως ἐμπίπτω εἰς αὐτάς; Τὸ καλλίτερον δὲν θὰ ἦτο νὰ ἐξαφανισθῶσιν οἱ γκρεμοὶ εἰς τὸ χεῖλος τῶν ὁποίων μὲ ἐξαναγκάζετε νὰ βαδίζω ἢ τὸ ὀλιγώτερον δὲν ἔχετε τὴν ὑποχρέωσιν νὰ φωτίζετε τὸν δρόμον μου;».

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

- ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΤΟΥ "ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΥ,, ΤΗΣ 7ΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ.Ε. -

Ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν
«ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ» τεῦχος 13, ἔτους 1957

Αἱ ἀποφάσεις τῆς 7ης Ὁλομελείας τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ ὁποία συνῆλθεν τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1957 εἰς τὸ Βουκουρέστιον, καθώρισαν ὅτι τὸ «βασικὸν καθῆκον τοῦ Κ. Κ. Ε.» καὶ τῶν ὀπαδῶν του εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἔθεσεν ἡ 6η Ὁλομέλεια (Μάρτιος 1956) : «συσπείρωση ὅλων τῶν πατριωτικῶν δυνάμεων γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ μιᾶς δημοκρατικῆς ἑλληνικῆς πολιτικῆς». Δηλαδὴ τὸ καθῆκον τῶν κομμουνιστῶν θὰ εἶναι ἡ συγκρότησις τοῦ «Πατριωτικοῦ Μετώπου» τοῦ ὁποίου ἐπιδίωξις εἶναι, ὅπως τονίζουν ἐν συνεχείᾳ αἱ ἀποφάσεις, ἡ ἀλλαγὴ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος. Κύριον καὶ βασικὸν αἴτημα τῆς κομμουνιστικῆς αὐτῆς ἀλλαγῆς εἰς τὴν ἐσωτερικὴν πολιτικὴν πρέπει νὰ εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην τῆς νέας ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ «ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατικῆς τάξης» καὶ «ὁ ἐκδημοκρατισμὸς τῆς Χώρας».

Διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τῆς χώρας αἱ ἀποφάσεις τῆς 7ης Ὁλομελείας ἀπευθύνονται καὶ πρὸς ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα, τὰς ἐπαγγελματικὰς καὶ κοινωνικὰς ὀργανώσεις, εἰς ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς καὶ τοὺς πολιτικοὺς παράγοντας τῆς χώρας καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζητοῦν ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς συναγωνιστικὴν βοήθειαν καὶ χεῖρα βοηθείας.

Α'. Τὸ περιεχόμενον τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ».

Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐθεώρησεν χρέος της, διὰ νὰ «πείσῃ» τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καὶ τοὺς παράγοντας τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, τοὺς ὁποίους καλεῖ νὰ τῆς συμπαρασταθοῦν, νὰ ἀπευθύνῃ καὶ προγραμματικὴν διακήρυξιν, εἰς τὴν ὁποίαν δίδει ἐξηγήσεις, προτείνουσα καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθοῦν κατὰ τὴν γνώμην της, διὰ νὰ γίνῃ πραγματικότης ὁ «ἐκδημοκρατισμὸς» τῆς Ἑλλάδος. Ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις τῆς Ὁλομελείας τῆς Κ. Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. λέγει ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἑξῆς :

«Τὸ Κ.Κ.Ε. καλεῖ τὸν λαὸν νὰ παλαίψῃ... γιὰ νὰ ἀποκατασταθῇ ἡ δημοκρατικὴ τάξη καὶ νομιμότητα».

«Ἀπευθύνεται μὲ τὴ διακήρυξή του αὐτὴ στὸ λαό, σ' ὅλα τὰ πολιτικὰ κόμματα, στὶς ἐπαγγελματικὲς καὶ κοινωνικὲς ὀργανώσεις, σ' ὅλους τοὺς κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς παράγοντες, γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ τί εἴδους πρέπει νὰ εἶναι κατὰ τὴν γνώμη του αὐτὴ ἡ ἀλλαγή, γιατὶ χρειάζεται καὶ πῶς θὰ πραγματοποιηθῇ».

.....

Ἐν συνεχείᾳ ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὴν αὐτὴν προγραμματικήν της διακήρυξιν λέγει ὅτι γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τῆς «δημοκρατικῆς τάξης» ἐπιβάλλεται νὰ ληφθοῦν τὰ ἑξῆς μέτρα :

1) Κατάργησις τῶν εἰδικῶν νόμων οἱ ὁποῖοι προβλέπουν καὶ τιμωροῦν τὰ ἀδικήματα τῆς διενεργουμένης κατασκοπίας εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας.

«Κατάργηση ὅλων τῶν ἀνελευθέρων νόμων καὶ μέτρων, τῶν νόμων 375 καὶ 509». Ἀξιοῖ τέλος ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς 7ης Ὁλομελείας : «Ἀκύρωσή τῶν ἐκτάκτων νόμων καὶ μέτρων».

Ὁ κομμουνιστικῆς ὅμως ἐμπνεύσεως «ἐκδημοκρατισμὸς» αὐτός, σημαίνει ὅτι θὰ μεταβληθῇ ἡ Ἑλλὰς εἰς «ξέφραγο ἀμπέλι», εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ κατασκοπευτικοῦ δικτύου τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ, ὁ ὁποῖος καταβάλλει προσπαθείας νὰ ὀργανώσῃ δίκτυα πληροφοριῶν καὶ κατασκοπίας εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χῶρον.

Τὸ Κ.Κ.Ε., ὁ ἐκ φύσεως καὶ ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος πράκτωρ τῆς Μόσχας, θὰ δύναται τότε ἀτιμωρητὶ νὰ διενεργῇ τὸ κατασκοπευτικὸν καὶ ὑπονομευτικόν του ἔργον κατὰ τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας καὶ τῆς ἐθνικῆς ἀκεραιότητος καὶ ἀνεξαρτησίας τῆς χώρας.

Δικαιολογημένως συνεπῶς τὸ Κ.Κ.Ε. θεωρεῖ ὡς τὸ πρῶτον στοιχεῖον τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τὴν κατάργησιν τῶν Νόμων 375 καὶ 509, οἱ ὁποῖοι τιμωροῦν τὰ ἀδικήματα τῆς κατασκοπίας.

2) Ὡς δεύτερον στοιχεῖον τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» προβάλλεται ἡ κομμουνιστικὴ ἀξίωσις νὰ καταργηθοῦν :

α) Ὁ θεσμὸς τῶν ἐκτοπίσεων.

β) Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν (Κ.Υ.Π.).

γ) Ὁ θεσμὸς τῶν κοινωνικῶν φρονημάτων.

δ) Νὰ διαλυθοῦν τὰ Τ.Ε.Α.

Ἀλλὰ καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦτο τοῦ κομμουνιστικοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τῆς 7ης Ὁλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶναι προφανές, ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐξυπηρετεῖ τὴν δημοκρατικὴν τάξιν καὶ δὲν κατοχυρώνει τὰς δημοκρατικὰς ἐλευθερίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἀλλ' ἀντιθέτως τὰς ὑπονομεύει, τὰς διαβιβρώσκει καὶ τὰς καταλύει. Τὸ κομμουνιστικὸν αὐτὸ αἴτημα ἐξυπηρετεῖ τὴν ὑπονομευτικὴν κομμουνιστικὴν δρᾶσιν καὶ διευκολύνει τὰ μέλη, τὰ στελέχη καὶ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τὰς ὀργανώσεις του νὰ δροῦν ἀνεξελέγκτως εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας, νὰ τὴν ὑπονομεύουν καὶ νὰ διαταράσσουν τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν γαλήνην τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ κατάργησις τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἐκτοπισμοῦ τῶν ἐπικινδύνως δρώντων κομμουνιστῶν, ἐξ ἄλλου, ἐξασφαλίζει εἰς αὐτοὺς τὴν ἐλευθέραν δρᾶσιν των. Ἡ κατάργησις τοῦ θεσμοῦ τῶν κοινωνικῶν φρονημάτων τέλος, δημιουργεῖ εὐνοϊκὰς προϋποθέσεις διὰ νὰ διεισδύσουν οἱ κομμουνισταὶ καὶ νὰ διαβρώσουν τὰς κρατικὰς ὑπηρεσίας.

Τὸ Κ.Κ.Ε., ὅμως, ὅπως ἄλλωστε καὶ ὅλα τὰ Κ.Κ., προκειμένου νὰ ἐμπιστευθοῦν εἰς κάποιον, ἔστω καὶ τὴν ἁπλουστάτην κομμουνιστικὴν θέσιν τοῦ κομματικοῦ μηχανισμοῦ των, διεξάγουν ἐξονυχιστικὰς ἐρεύνας περὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ ποιοῦ τοῦ μέλλοντος νὰ χρησιμοποιηθῇ ἀτόμου. Χωρὶς πιστοποιητικὸν «κομματικότητος» τὸ Κ.Κ.Ε. οὐδεμίαν θέσιν ἐμπιστεύεται εἰς τὰ μέλη του. Ἀπὸ τὸ ἀστικὸν κράτος ἐν τούτοις τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπαιτεῖ νὰ προσλαμβάνῃ τοὺς ὑπαλλήλους του ἄνευ ἐλέγχου τῆς νομιμοφροσύνης των. Διότι, ὅταν διὰ τοὺς κομμουνιστὰς εἶναι κλεισταὶ αἱ θῦραι τῶν δημοσίων Ὑπηρεσιῶν, αὐτό, κατὰ τὸ Κ.Κ.Ε., σημαίνει «Ἔλλειψιν δημοκρατικῆς τάξης» καὶ καθεστὼς «ἀντιδημοκρατικῶν διακρίσεων».

3) Τρίτον στοιχεῖον τοῦ κομμουνιστικοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» εἶναι «ἡ χορήγηση γενικῆς ἀμνηστείας», ὁ «ἐπαναπατρισμὸς ἀδιακρίτως καὶ χωρὶς ὅρους» ὅλων τῶν κομμουνιστῶν, οἱ

ὁποῖοι κατέφυγον εἰς τὰς χώρας τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος καὶ ἡ ἀπόλυσις τῶν ἐξορίστων καὶ καταδίκων κομμουνιστῶν. Οἱ εἰς τὰς κομμουνιστικὰς χώρας εὑρισκόμενοι Ἕλληνες κομμουνισταί, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἀφωσιωμένοι καὶ ἱκανοὶ ἐξεπαιδεύθησαν καὶ ἐκπαιδεύονται εἰς διαφόρους κατασκοπευτικάς, στρατιωτικὰς καὶ ἄλλας κομμουνιστικὰς σχολάς, ἀποτελοῦντες συνειδητὰ πλέον ὄργανα τῶν ὑπηρεσιῶν πληροφοριῶν τῶν κομμουνιστικῶν κρατῶν, πρέπει, κατὰ τὸ κομμουνιστικὸν αἴτημα, νὰ ἐπιστρέψουν χωρὶς ὅρους εἰς τὴν Ἑλλάδα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς «δημοκρατίας». Εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ δημοκρατία, ἡ τάξις καὶ ἡσυχία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πολλὰ θὰ πάθῃ, ἐὰν δεχθῇ τὴν χωρὶς ὅρους ἐπιστροφὴν τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι ἐσήκωσαν τὰ ὅπλα καὶ ἐκτύπησαν τὴν δημοκρατίαν καὶ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, κατ' ἐντολὴν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι τώρα τοὺς ἐκπαιδεύουν καὶ τοὺς «μορφώνουν» λαοδημοκρατικῶς.

Ἡ ἀπόλυσις τῶν καταδίκων κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἐκτοπισμένων θὰ βοηθήσῃ τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ ἐπανδρώσῃ καὶ νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὸν νόμιμον καὶ παράνομον μηχανισμόν του. Καὶ ὅμως, ἡ ἀνασύνταξις αὐτὴ καὶ ἀναδιοργάνωσις τῶν κομμουνιστικῶν δυνάμεων ὀνομάζεται ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. «ἀποκατάστασιν τῆς δημοκρατικῆς τάξης».

4) Τέλος, ἀναγκαῖον μέτρον τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ληφθῇ διὰ τὸν «ἐκδημοκρατισμὸν» τῆς Ἑλλάδος, ὡς προτείνουν αἱ ἀποφάσεις τῆς 7ης Ὁλομελείας καὶ ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις τοῦ Κ.Κ.Ε., εἶναι «ἡ ἐλευθερία λειτουργία καὶ δράσις τοῦ Κ. Κ. Ε. καὶ ὅλων τῶν ἄλλων δημοκρατικῶν κομμάτων καὶ ὀργανώσεων, ποὺ ἔχουν τεθῇ ἐκτὸς νόμου». Διὰ τοῦ μέτρου αὐτοῦ τὸ Κ.Κ.Ε., τὸ ὁποῖον διὰ τῶν ἔργων του αὐτοετοποθετήθη ἐκτὸς νόμου, ἀξιώνει τώρα ὅτι πρέπει νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ ἡ ἐλευθέρα δρᾶσις διὰ νὰ ἀνασυγκροτηθῇ, νὰ ἀνασυνταχθῇ, νὰ προετοιμασθῇ καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια. Νὰ νομιμοποιηθῇ λοιπὸν καὶ τὸ Κ.Κ.Ε.

Τὰ ἀνωτέρω τέσσαρα αἰτήματα ἀποτελοῦν τὸ περιεχόμενον τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τῆς 7ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε.

Β'. Ποίους σκοποὺς ἐξυπηρετοῦν τὰ κομμουνιστικὰ αἰτήματα τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ».

Καὶ ὁ πλέον ἀδαὴς καὶ ἀκατατόπιστος Ἕλλην δύναται νὰ ἀντιληφθῇ, λοιπόν, ποίους σκοποὺς ἐξυπηρετοῦν τὰ αἰτήματα τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τί ἐπιδιώκει αὐτὴ μὲ τὸν δῆθεν «ἐκδημοκρατισμόν» της.

Ἡ ἀναδιοργάνωσις καὶ ἡ ἀνασύνταξις, πολιτικὴ καὶ ὀργανωτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ ἡ κατάληψις καταλλήλων θέσεων ὑπ' αὐτοῦ, εἶναι οἱ ἄμεσοι ἐπιδιωκόμενοι πραγματικοὶ σκοποὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ», οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ ἐπιτρέψουν νὰ ἐπιδιώξῃ ἐπιτυχέστερον τὸν τελικὸν στρατηγικὸν σκοπόν, τὴν διὰ τῆς βίας κατάληψιν τῆς ἐξουσίας. Ὁ κομμουνιστικὸς αὐτὸς «ἐκδημοκρατισμός», ἀξίζει νὰ σημειωθῇ καὶ τοῦτο, παρ' ὅλον ὅτι προβάλλεται ὑπὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ὡς ἀπότοκος δῆθεν τῆς νέας γραμμῆς τοῦ Κροῦστσεφ, ἐν τούτοις εἶναι μία παλαιὰ κομμουνιστικὴ μέθοδος τακτικῆς, τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλοτε τὸ Κ.Κ.Ε. ἔχει χρησιμοποιήσει. Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἔχει περιλάβει παρόμοια αἰτήματα «ἐκδημοκρατισμοῦ» καὶ εἰς τὸ γνωστὸν σύμφωνον Σκλάβαινα—Σοφούλη, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑπογράψει τὴν 19 Φεβρουαρίου 1936. Τὸ ἐν λόγῳ σύμφωνον μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅρων περιλαμβάνει πρωτίστως καὶ τὸν ἑξῆς ὅρον:

«Πλήρης ἀποκατάστασις καὶ κατοχύρωσις τῶν λαϊκῶν ἐλευθεριῶν, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τὸν σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως».

Καὶ διὰ νὰ μὴν ἀφίσῃ οὐδεμίαν σκιὰν ἀμφιβολίας διὰ τὸ κομμουνιστικὸν περιε-

χόμενον τοῦ ὅρου τούτου, τὸ ὑπογραφὲν σύμφωνον ἐπεξηγεῖ ἀμέσως καὶ δίδει τὸ συγκεκριμένον περιεχόμενόν του, ἀποτελούμενον ἐκ τῶν ἑξῆς :

α) Ἀκύρωσις τῆς διατάξεως τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀφαιροῦνται τὰ ἐκλογικὰ δικαιώματα ἀπὸ τοὺς καταδικασθέντας ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἰδιωνύμου. Ἡ ἀκύρωσις αὐτὴ θὰ ἔχῃ ἀναδρομικὴν ἰσχύν.

β) Κατάργησις τοῦ Νόμου 4229 καὶ πασῶν τῶν τροποποιήσεων αὐτοῦ ὡς καὶ τῶν ἐπιτροπῶν ἀσφαλείας.

γ) Παροχὴ ἀμνηστείας εἰς τοὺς Βουλευτὰς τοῦ Παλλαϊκοῦ μετώπου Β. Νεφελούδην, Β. Βερβέρην καὶ Ν. Ζαχαριάδην.

δ) Παροχὴ γενικῆς ἀμνηστείας εἰς ἅπαντας τοὺς πολιτικοὺς καταδίκους, ἐξορίστους καὶ καταδικασμένους.

ε) Κατάργησις τῆς ὑπηρεσίας ἀμύνης τοῦ κράτους.

στ) Καταπολέμησις τῶν δικτατορικῶν φασιστικῶν τάσεων καὶ διάλυσις ὅλων τῶν ὀργανώσεων, αἱ ὁποῖαι ἀποβλέπουν εἰς τοιούτους σκοπούς.

Καθιέρωσις ὡς μονίμου ἐκλογικοῦ συστήματος τῆς ἀναλογικῆς. (Βλέπε : «Ριζοσπάστην» 3ης Ἀπριλίου 1936).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καθίσταται φανερόν, ὅτι τὸ περιεχόμενον τοῦ κομμουνιστικοῦ «ἐ κ δ η μ ο κ ρ α τ ι σ μ ο ῦ» τοῦ 1936, εἶναι τὸ αὐτὸ μὲ τὸ προαναφερθὲν περιεχόμενον τοῦ ἐκδημοκρατισμοῦ τῆς 7ης ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ 1957. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κυρίως ἐνδιαφέρει τὸ Κ.Κ.Ε. πάντοτε εἶναι, λοιπόν, ἡ ἐξασφάλισις τῆς ἀνεξελέγκτου ὑπονομευτικῆς καὶ κατασκοπευτικῆς του δράσεως εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς μας ἀσφαλείας, τῆς ἐθνικῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας καὶ τῆς ἡσυχίας καὶ γαλήνης τοῦ τόπου. Ὁ «ἐ κ δ η μ ο κ ρ α τ ι σ μ ὸ ς» εἶναι παλαιὰ κομμουνιστικὴ τακτική, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκει νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ Κ.Κ.Ε., διὰ νὰ κατακτήσῃ θέσεις καὶ νὰ δημιουργήσῃ προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι εἰς τὸν μεγαλύτερον αὐτὸν ἐχθρὸν τῆς δημοκρατίας διὰ τὴν ἀνατροπὴν καὶ τὴν κατάργησιν τῆς δημοκρατίας.

Γ'. Πῶς θὰ γίνῃ ἡ ἀλλαγή.

Αἱ ἀποφάσεις τῆς 7ης Ὁλομελείας καὶ ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπιμένουν ὅτι ὁ «ἐ κ δ η μ ο κ ρ α τ ι σ μ ὸ ς» τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ βασικά, τὰ κύρια αἰτήματα «δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ῆ ς» ἀλλαγῆς. Διὰ νὰ εἶναι δὲ πλήρως εὐθυγραμμισμένη ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. μὲ τοὺς διαδόχους τοῦ Στάλιν, ἐθεώρησεν χρέος της νὰ διακηρύξῃ καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἀλλαγή. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ μεταφέρει εἰς τὴν προγραμματικήν της διακήρυξιν ὅσα ὁ Κροῦστσεφ ἀνέπτυξεν εἰς τὸ 20ὸν Συνέδριον τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.

Ἐπὶ τοῦ τρόπου καταλήψεως τῆς ἐξουσίας ὑπὸ τοῦ κομμουνισμοῦ, ὁ Κροῦστσεφ, ἐνώπιον τοῦ 20οῦ Συνεδρίου, εἶπεν τὰ ἑξῆς ἐπὶ λέξει :

«Ὁ Λενινισμὸς διδάσκει ὅτι οἱ κυρίαρχες τάξεις δὲν ἐγκαταλείπουν τὴν ἐξου-
» σίαν ἐθελοντικά. Ὅμως, ὁ μεγάλος ἢ ὁ μικρὸς βαθμὸς ὀξύτητος τοῦ ἀγῶνος,
» ἡ χρησιμοποίηση ἢ μὴ χρησιμοποίηση βίας κατὰ τὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμό,
» ἐξαρτῶνται ὄχι τόσο ἀπὸ τὸ προλεταριᾶτο, ὅσο ἀπὸ τὸν βαθμὸ τῆς ἀντιστάσεως
» τῶν ἐκμεταλλευτῶν, ἀπὸ τὴν χρησιμοποίηση βίας ἐκ μέρους τῆς ἴδιας τῆς τάξης
» τῶν ἐκμεταλλευτῶν. Σχετικὰ μὲ αὐτό, προκύπτει τὸ ζήτημα τῆς δυνατότητας νὰ
» χρησιμοποιηθῇ καὶ ὁ κοινοβουλευτικὸς δρόμος, γιὰ τὸ πέρασμα στὸν σοσιαλισμό».
(Βλ. Ν. Σ. Κροῦστσεφ. Ἡ ἔκθεσις ἀπολογισμοῦ τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. στὸ 20ὸ Συνέδριο, ἔκδοσις «ΖΩΓΙΑ», 1956, σελ. 14).

Ἡ προγραμματικὴ διακήρυξις τῆς νέας ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. μεταφέρει ὡς ἀκολούθως τὰ ἀνωτέρω λόγια τοῦ πάτρωνός της :

«Τὸ Κ.Κ.Ε. θὰ κάνῃ ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπ' αὐτὸ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτὴ » ἡ ἀλλαγὴ εἰρηνικά. Ὅμως αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ τὶς ἄλλες » δημοκρατικὲς δυνάμεις. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῇ, σὲ τελευταῖα ἀνάλυση, ἀπὸ τὴ στάση » ποὺ θὰ κρατήσῃ ἡ ξενόδουλη πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία ποὺ βρίσκεται στὴν ἐξου- » σία καὶ ποὺ δὲν παραιτεῖται ποτὲ θεληματικὰ ἀπὸ τὰ προνόμιά της». (Ἡ ὑπο- γράμμισις εἶναι τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. Βλ. «ΝΕΟΝ ΚΟΣΜΟΝ» Μαρτίου 1957, τεῦχος 3, σελ. 49. Προραμματικὴ διακήρυξη τοῦ Κ.Κ.Ε.).

Τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα ἐπίσημα κομμουνιστικὰ κείμενα, ὁμιλοῦν λίαν εὐ- γλώττως περὶ τοῦ τρόπου τῆς πραγματοποιήσεως τῆς κομμουνιστικῆς ἀλλαγῆς. Ἡ βία, τὴν ὁποίαν ὁ Λενινισμὸς θεωρεῖ ὡς τὴν μόνην ἐνδεδειγμένην καὶ ἀποτε- λεσματικὴν τακτικὴν τοῦ κομμουνισμοῦ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, ὄχι μόνον δὲν ἐγκαταλείπεται, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἀναφέρεται ὡς κεντρικὴ καθοδηγητικὴ γραμμή, τὴν ὁποίαν ὀφείλουν τὰ Κ.Κ. νὰ ἀκολουθοῦν. Ὁ κοινοβουλευτικὸς δρόμος δὲν εἶναι παρὰ θεωρητικὴ ἐξαίρεσις, ἐνῷ ἡ βία εἶναι ὁ κανὼν εἰς τὴν πράξιν. Τὸ Κ.Κ.Ε. τονίζει ἐπίσης εἰς τὴν διακήρυξίν του, ὅτι ὁ εἰρηνικὸς δρόμος δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ αὐτό, ἀπὸ τὴν «ἀντίδρασιν» ἡ ὁποία κατὰ κανόνα δὲν εἶναι ποτὲ διατε- θειμένη νὰ παραδοθῇ. Καὶ ἀφοῦ μόνη της δὲν πρόκειται νὰ παραδοθῇ, ὑποχρεώνεται ὁ κομμουνισμὸς νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν βίαν. Αὐτὸ εἶναι τὸ συμπέρασμα τοῦ κομμουνι- στικοῦ αὐτοῦ ἐπιχειρήματος, συμπέρασμα τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλει εἰς πάντας, οἱ ὁποῖοι πραγματικῶς ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἡσυχίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, διὰ τὰς ἐλευθε- ρίας του, δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξιν καὶ τὴν λειτουργίαν τῆς δημοκρατικῆς τάξεως καὶ τὴν ὑπεράσπισίν της νὰ μὴν ἐπιτρέψουν εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ θέσῃ τὰς ἀξίας αὐτὰς ἐκ νέου εἰς κίνδυνον. Ἐνώπιον παντὸς Ἕλληνος ἡ κομμουνιστικὴ πραγραμματικὴ διακήρυξις καὶ αἱ ἀποφάσεις τῆς 7ης Ὁλομελείας θέτουν τὸ δίλημμα: Δημο- κρατία ἢ Τυραννία, πόλεμος ἢ εἰρήνη, ἀνεξαρτησία ἢ ὑποδούλωσις, κομμουνισμὸς ἢ δημοκρατία; Σ' αὐτὰ τὰ ἐρω- τήματα ὅλοι ὀφείλουν νὰ δώσουν τὴ σωστὴ ἀπάντηση. Καὶ ἡ μόνη σωστὴ ἀπάντησις εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ πραγματοποιήσῃ τοὺς πραγ- ματικούς, ἀμέσους καὶ ἀπωτέρους σκοπούς, τοὺς ὁποίους περικλείει τὸ αἴτημα τοῦ κομμουνιστικοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τῆς χώρας.

Καὶ ἄμεσοι σκοποὶ τοῦ Κ.Κ.Ε., ὅπως προαναφέρομεν, εἶναι ἡ ἀνασυγκρό- τησις καὶ ἡ ἀνασύνταξις τῶν ὀργανωτικῶν καὶ πολιτικῶν του δυνάμεων, ἀναγκαία προϋπόθεσις διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ τελικοῦ του σκοποῦ, ὅπως διατυπώνεται εἰς τὴν διακήρυξίν του: «Τὸ Κ.Κ.Ε., ποὺ στηρίζεται στὶς ἀρχὲς » τοῦ Μαρξισμοῦ—Λενινισμοῦ, ἔχει σὰν τελικὸ σκοπὸ » τὸν σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ τῆς κοινωνίας».

Ὁ «ἐκδημοκρατισμὸς» χρειάζεται εἰς τὸ Κ.Κ.Ε., διότι δι' αὐτοῦ ἀποκτᾷ τὴν δυνατότητα νὰ φθάσῃ εἰς τὸν τελικόν του σκοπόν, εἰς τὴν δικτατορίαν τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ προλεταριάτου καὶ ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὸ Σοβιετικὸν πρότυπον, τὸ ὁποῖον στηρίζεται εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Λενινισμοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπαγωγὴν τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὸ καθεστὼς τῆς Ρωσο- δουλείας.

Δ'. Τί διδάσκει ὁ Λενινισμὸς διὰ τὸν «ἐκδημοκρατισμόν».

Ποῖαι εἶναι αἱ ἀπόψεις τοῦ Λενινισμοῦ ἐπὶ τῆς δημοκρατίας μᾶς τὸ ἀποκα- λύπτει τὸ ἔργον τοῦ Λένιν, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον («Ἡ προλεταριακὴ ἐπανάστασις καὶ ὁ ἀποστάτης Καούτσκυ». Εἰς τὸ ἔργον του αὐτὸ ὁ Λένιν ἐξηγεῖ μὲ μεγάλην σαφήνειαν καὶ πολὺν κυνισμὸν διὰ ποίους λόγους

ΤΑ ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΝ ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ παρὰ τῇ Δ/νσει Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀστυν. Δ/ντοῦ Β΄
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΡΑΝΑΣΟΥ**

Ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ ἀγνώστου δράστου σοβαροῦ ἐγκλήματος, εἶναι ἀναμφισβητήτως πρᾶξις ὑψίστης σημασίας διά τε τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην. Ἡ ταχεῖα ἀνακάλυψις τοῦ ἐγκληματίου ἀφ' ἑνὸς μὲν συντελεῖ εἰς τὴν ἐμπέδωσιν τῆς πεποιθήσεως τῶν πολιτῶν ἐπὶ τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ ἐντεῦθεν εἰς τὴν παγίωσιν τῆς ἀσφαλείας καὶ τάξεως, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ταχεῖαν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ ἀνακάλυψις ὅμως τοῦ πραγματικοῦ δράστου τοῦ ἐγκλήματος δὲν εἶναι πάντοτε ἔργον εὐχερές. Ἐνίοτε μάλιστα οὐ μόνον δυσχερεστάτη εἶναι ἡ ἐξακρίβωσις τῆς ταυτότητος τοῦ πραγματικοῦ ἐγκληματίου, ἀλλὰ συρροὴ τυχαίων περιστατικῶν καὶ συμπτώσεων δημιουργουμένων ἐν τῇ πολυτρόπῳ, πολυειδεῖ καὶ πολυδαιδάλῳ κινήσει καὶ ἐκδηλώσει τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ βιούντων πολιτῶν, δημιουργεῖ τὴν πεπλανημένην πεποίθησιν εἰς τὰ ἁρμόδια ὄργανα, ὅταν μάλιστα ταῦτα δὲν διαθέτουν ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν καὶ μεγάλην πεῖραν, περὶ τῆς ἐνοχῆς ἀνθρώπου, ὅστις εἶναι παντελῶς ἄσχετος πρὸς τὸν ἐγκληματίαν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι μετὰ τὴν τέλεσιν οἱουδήποτε σοβαροῦ ἀδικήματος ὑπ'

ὁ κομμουνισμὸς ὀφείλει νὰ διεκδικῇ «τὶς δημοκρατικὲς ἐλευθερίες». Ὁ Λένιν γράφει :

«Ἐμεῖς, λέγαμε στὴν ἀστικὴ τάξη : Ἐκμεταλλευτὲς καὶ ὑποκριτὲς μιλᾶτε » γιὰ δημοκρατία. Παίρνουμε τὰ λόγια σας καὶ ἀπαιτοῦμε ὑπὲρ τῶν μαζῶν τὴν » εὕρυνση τῆς ἀστικῆς σας δημοκρατίας, γιὰ νὰ προετοιμάσουμε τὶς μᾶζες γιὰ τὴν » ἐπανάσταση, ποὺ θὰ σᾶς ἀνατρέψῃ ἐσᾶς, τοὺς ἐκμεταλλευτές. Καὶ ἂν ἐσεῖς οἱ » ἐκμεταλλευτὲς κάνετε πὼς ἀντιστεκόσαστε στὴν προλεταριακή μας ἐπανάσταση, » θὰ σᾶς τσακίσουμε ἀλύπητα, θὰ σᾶς στερήσουμε τὰ πολιτικά σας δικαιώματα » καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμα : Θὰ σᾶς ἀρνηθοῦμε τὸ ψωμί, γιατὶ στὴν προλεταριακή μας » δημοκρατία οἱ ἐκμεταλλευτὲς δὲν θἄχουν δικαιώματα, θὰ στερηθοῦν κι' ἀπὸ νερὸ » κι' ἀπὸ φωτιά, γιατὶ εἴμαστε ἀληθινοὶ σοσιαλιστὲς ἐμεῖς καὶ ὄχι σοσιαλιστὲς ὀπε» ρέττας σὰν τοὺς Σάϋτμαν καὶ τοὺς Καούτσκυ».

(Βλ. Ν. ΛΕΝΙΝ : «Ἡ προλεταριακὴ ἐπανάσταση καὶ ὁ ἀποστάτης Καούτσκυ». Ἑλλην. μετάφρασις Λ. ΜΙΧΑΗΛ. Ἔκδοση Γ΄. καὶ Μ. Λουκατᾶ. Καλλιθέα—Ἀθῆναι 1945, σελ. 84).

Τὸ ἀνωτέρω κείμενον, ἀποκαλύπτει πόσον σωστὰ ἐφήρμοσε τὸν Λενινισμὸν ὁ Στάλιν. Τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Πολωνίας ἀπεκάλυψαν ὅτι, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Λενινισμοῦ ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν καὶ ὅταν ὁ Στάλιν δὲν ὑπάρχει. Εἶναι τὸ συστατικὸν στοιχεῖον τοῦ κομμουνισμοῦ. Κάθε Ἕλλην εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του σοβαρῶς τὰς ἀνωτέρω διακηρύξεις τοῦ Λένιν καὶ ὀφείλει νὰ ἀντιδράσῃ δραστηρίως καὶ θετικῶς εἰς τὰ κομμουνιστικὰ σχέδια, ὥστε τὸ Ρωσόδουλον Κ.Κ.Ε. νὰ μὴν δυνηθῇ νὰ στερήσῃ τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, κάτω ἀπὸ τὴν δικτατορίαν τῆς ὀλιγαρχίας τῆς ἡγεσίας τοῦ ρωσοκρατουμένου Κ.Κ.Ε., ὄχι μόνον ἀπὸ τὰς δημοκρατικὰς ἐλευθερίας του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ψωμὶ καὶ τὸ νερὸ ὅπως ἀπειλεῖ ὁ Λενινισμός.

ἀγνώστου δράστου κινητοποιεῖται ὁ μηχανισμὸς τῶν διωκτικῶν καὶ ἀνακριτικῶν Ἀρχῶν, διὰ τὴν ὅσον ἔνεστι ταχεῖαν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἐγκλήματίου. Αἱ ἐνέργειαι τῶν τὸ πρῶτον ἐπιλαμβανομένων διὰ τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ ἐγκλήματος ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ἐνέχουν μεγάλην σημασίαν, διότι δι' αὐτῶν τίθενται αἱ βάσεις διὰ τὴ θεμελίωσιν τοῦ ἔργου τῆς διαλευκάνσεως τοῦ τελεσθέντος ἐγκλήματος, τῆς συλλήψεως τοῦ δράστου καὶ τῆς παραδόσεως τούτου εἰς τὴν δικαιοσύνην. Διὰ τοῦτο οἱ ἐπιλαμβανόμενοι τοῦ ὑψίστου τούτου ἔργου ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι, ὀφείλουν νὰ ἐκτελοῦν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ ἐξαιρετικῆς προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ὅλας ἐκείνας τὰς ἐπιστημονικὰς ἐνεργείας καὶ πράξεις, αἵτινες ὁδηγοῦν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πραγματικοῦ ἐγκληματίου. Ἐνίοτε ὅμως παρὰ τὰς ἐν πάσῃ τελειότητι καὶ φιλοτίμῳ ἀκριβείᾳ ἀνακριτικὰς ἐνεργείας, δὲν καθίσταται ἐφικτὴ ἡ συγκέντρωσις τῶν ἀπαραιτήτων διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐγκληματίου στοιχείων, οὕτω δὲ τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα παραμένει σκοτεινὸν καὶ ἀνεξιχνίαστον. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ἔνιοι ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι προσπαθοῦν νὰ ἀποσπάσουν ὁμολογίαν τῶν ὡς ὑπόπτων φερομένων ἀτόμων, ἅτινα ἐκ διαφόρων, ὡς προελέχθη, συμπτώσεων ἢ τυχαίων περιστατικῶν, φαίνονται ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἔχουν σχέσιν μὲ τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα. Εἰς πολλὰς μάλιστα περιπτώσεις, ὡρισμένοι ὕποπτοι διὰ τὸ τελεσθὲν ἔγκλημα ὁμολογοῦν ἀβιάστως καὶ μὲ καταπλήσσουσαν φυσικότητα περιγράφουν τὰς λεπτομερείας τελέσεως τοῦ ἐγκλήματος, ὑποδεικνύοντες ἐνίοτε καὶ συνενόχους καὶ ἐμμένοντες ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἐπὶ τῆς ἐνοχῆς των. Αἱ ὁμολογίαι τῶν κατηγορουμένων, ὅταν δὲν συμπίπτουν μὲ ἄλλα ἀποδεικτικὰ μέσα, εἶναι τὸ ἐπικινδυνωδέστερον μέσον ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου καὶ ὁδηγοῦν εἰς μεγάλας δικαστικὰς πλάνας. Πλεῖστοι εἶναι οἱ λόγοι, οἵτινες ὠθοῦν διαφόρους, ὡς ὑπόπτους ἐγκλημάτων φερομένους, νὰ προβαίνουν εἰς ὁμολογίας καὶ νὰ κατονομάζουν καὶ ἄλλους συνενόχους των, μολονότι εἶναι ἀθῷοι καὶ αἱ περιγραφαὶ τελέσεως τῶν ἐγκλημάτων φανταστικαί. Αἱ ἐντεῦθεν ἐκπορευόμεναι δικαστικαὶ πλάναι δὲν πλήττουν μόνον τοὺς ὁμολογοῦντας καὶ τοὺς ὡς συνενόχους των ὑποδεικνυομένους ὑπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καταφέρουν σοβαρώτατα πλήγματα κατὰ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ὁποίας κλονίζουν ἐπικινδύνως αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια.

Πρὸς τούτοις δὲ εἰς τὸν ἐγκληματίαν δημιουργοῦν τὴν ἐντύπωσιν τῆς ἐν ἀτιμωρησίᾳ τελέσεως ἐγκλήματος καὶ παρωθοῦν τοῦτον εἰς διαπράξεις καὶ ἑτέρων ἐγκληματικῶν πράξεων. Δῆλον ἐκ τούτων καθίσταται ὅτι μεγίστη εἶναι ἡ σημασία τῆς ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος τοῦ «πραγματικοῦ» ἐγκληματίου. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι τὸ ἀποτελεσματικώτερον μέσον ἀνακαλύψεως τῶν δραστῶν τῶν διαφόρων ἐγκλημάτων εἶναι τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν ὀργανωθεῖσα εἰς σημεῖον τελειότητος ὑπὸ τοῦ Εὐρωπαϊκὴν φήμην ἔχοντος διαπρεποῦς καὶ μοναδικοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κων/νου Γαρδίκα, ἔχει εἰς τὸ ἐνεργητικόν της ἀπειρίαν περιπτώσεων ἀνακαλύψεως τῶν δραστῶν σοβαρῶν ἐγκλημάτων διὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ ἔχει προσφέρει σημαντικὰς ὑπηρεσίας εἰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ τὴν Κοινωνίαν γενικώτερον. Διὰ τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων δὲν ἐξακριβοῦται μόνον ἡ ταυτότης τῶν πραγματικῶν ἐγκληματιῶν, ἀλλὰ ἀποδεικνύεται καὶ ἡ ἀθῳότης τῶν ἀδίκως κατηγορουμένων καὶ ἐνίοτε καταδικαζομένων ἀτόμων, εἴτε βάσει ἐνδείξεων, εἴτε βάσει τῶν ὁμολογιῶν των, αἵτινες ἐκ τῶν ὑστέρων ἀποδεικνύονται ψευδεῖς.

***

Ἐκ τῶν πολλῶν περιπτώσεων, αἵτινες μέχρι τοῦδε ἔχουν συγκεντρωθῆ εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, θ' ἀναφέρω μίαν χαρακτηριστικήν: Τὸ ἔτος 1950 ἔλαβεν χώραν λῃστεία παρὰ τὸ χωρίον «Ἅγιοι Θεόδωροι» Ἀττικῆς. Ἡ ἐπιτόπιος Ἀστυνομία στηριχθεῖσα εἰς πεπλανημένας τοῦ παθόντος ἀντιλήψεις καὶ εἰς ἕτερα συνεπικουροῦντα περιστατικά, συνέλαβεν ὡς ὕποπτον τὸν Γ.Ρ. Οὗτος

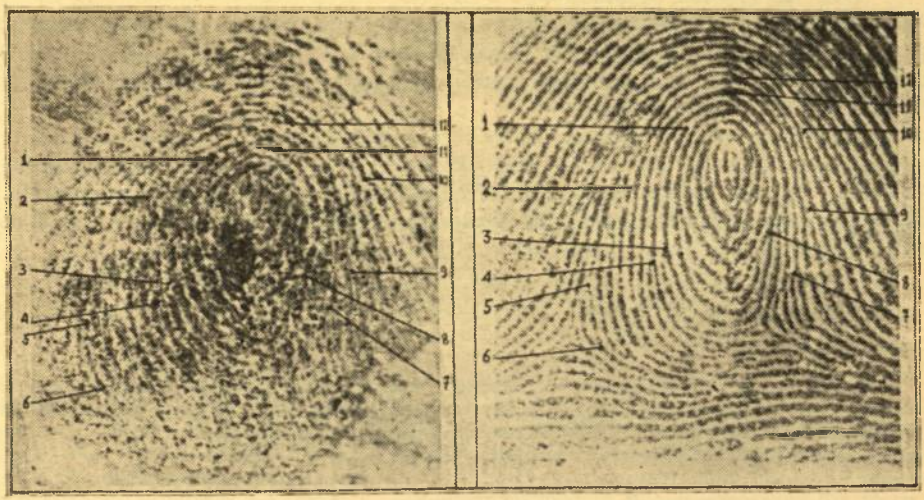
ἀρχικῶς ἠρνήθη ὅτι εἶχε σχέσιν μὲ τὸ ἔγκλημα. Παραδόξως ὅμως, ἀργότερον, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ἀγνώστων περιστατικῶν καὶ σκέψεων ὡμολόγησεν ὅτι οὗτος ἦτο δράστης τοῦ ἐγκλήματος, ὑπέδειξεν δὲ καὶ συνένοχόν του, τὸν Χ.Ε. Ὁ τελευταῖος ἠρνήθη διαρρήδην τὴν ἐνοχήν του. Ἀμφότεροι ἤχθησαν ἐνώπιον τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου Ναυπλίου. Καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου ὁ Γ.Ρ. ἀβιάστως ὡμολόγησεν ὅτι εἶχε διαπράξει τὸ ἔγκλημα καὶ εἶχεν ὡς συνένοχόν του τὸν Χ.Ε. Ὁ Χ.Ε. ὅμως ἐξηκολούθει νὰ ἀρνεῖται ὅτι εἶχε σχέσιν μὲ τὴν πρᾶξιν ταύτην. Τὸ Δικαστήριον παρὰ ταῦτα κατεδίκασεν ἀμφοτέρους εἰς θετῆ κάθειρξιν.

Ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν εἶχεν εἰδοποιηθῆ, ὅταν ἐτελέσθη τὸ ἔγκλημα καὶ εἶχεν ἀποστείλει ἐπὶ τόπου εἰδικούς. Κατὰ τὴν ἐνεργηθεῖσαν δὲ ὑπὸ τῶν εἰδικευμένων ἐρευνητῶν διερεύνησιν τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, ἀνευρέθησαν δακτυλικὰ ἀποτυπώματα ἐπὶ ἀντικειμένων καὶ εἰς θέσιν τοιαύτην ὥστε νὰ δημιουργεῖται ἡ πεποίθησις, ὅτι ταῦτα ἀνῆκον ὁπωσδήποτε εἰς τὸν ἄχρι τοῦδε ἄγνωστον δράστην τῆς ληστείας.

Τὰ ἀποτυπώματα ταῦτα δὲν ὡμοίαζον πρὸς τὰ τοιαῦτα τῶν καταδικασθέντων —ἀνωτέρω ἀναφερομένων— Γ.Ρ. καὶ Χ.Ε. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀποτυπώματα ἀνῆκον εἰς τὸν δράστην, ὁπωσδήποτε, συνεχίσθη ἡ ἀναζήτησις ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Δ.Ε.Υ. πρὸς διαπίστωσιν τῆς ταυτότητος τῆς παραγαγούσης χειρός. Ἐπετεύχθη δὲ νὰ ἀνακαλυφθῆ ὁ πραγματικὸς δράστης τῆς ληστείας, σεσημασμένος πρότερον διὰ κλοπὰς κ.λ.π. ὁ Π.Κ.

Ἐνταῦθα παραθέτω πίνακα ἐν μεγενθύνσει τοῦ ἑνὸς (δεξιοῦ μεσαίου) ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων καὶ τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ δεξιοῦ μεσαίου τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερομένου, ἐκ τῆς παραβολῆς, τῶν ὁποίων καταδείκνυται :

ΠΙΝΑΞ

Α.'—Ἀποτύπωμα εὑρεθὲν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος.

Β.'—Ἀποτύπωμα τηρούμενον ἐν τοῖς ἀρχείοις τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν (δεξιὸς μεσαῖος τοῦ σεσημασμένου Π.Κ).

Α) Τὸ εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος ἀνευρεθὲν δακτυλικὸν ἀποτύπωμα εἶναι τοῦ αὐτοῦ τύπου δηλ. περιστροφικοῦ πρὸς τὸ τοιοῦτον τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ δεξιοῦ μεσαίου τοῦ Π.Κ.

Β) Δώδεκα ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα, τοῦ εὑρεθέντος εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ταυτίζονται ἀπολύτως πρὸς τὰ παρόμοια καὶ ἰσάριθμα τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ δεξιοῦ μεσαίου τοῦ ὡς ἄνω, χωρὶς καὶ μεταξὺ αὐτῶν νὰ παρατηρῆται ἀνόμοιόν τι. Τὰ ταυτιζόμενα ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ σημεῖα σημειούμενα δι' ἀριθμοῦ εἰς ἀμφότερα τὰ ἐν μεγεθύνσει δακτυλικὰ ἀποτυπώματα τοῦ πίνακος εἰσὶν τὰ ἑξῆς (ὅρα παρατιθέμενον πίνακα) :

1) Τὸ σημειούμενον διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1 ἐλεύθερον ἄκρον τοῦ εὑρεθέντος εἰς τὸν τόπον τοῦ ἀδικήματος δακτυλικοῦ ἀποτυπώματος, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σημειούμενον διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ παρόμοιον ἄκρον τοῦ ἀποτυπώματος τοῦ δεξιοῦ μεσαίου τοῦ Π.Κ.

2) Ἐκ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἄκρων μετρῶντες ἀριστερὰ καὶ λοξῶς πρὸς τὰ κάτω 3 γραμμάς, παρατηροῦμεν εἰς ἀμφότερα τὰ ἀποτυπώματα γραμμὴν ἐλευθέραν μὲ ἐλεύθερον τὸ ἄκρον πρὸς τὰ ἄνω (ὅρα ἀριθμ. 2).

3) Μετρῶντες ἐκ τοῦ ἀνωτέρω σημείου δεξιὰ καὶ λοξῶς πρὸς τὰ κάτω τρεῖς γραμμάς, βλέπομεν εἰς ἀμφότερα τὰ ἀποτυπώματα δίχαλον μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὰ κάτω (ὅρα ἀριθμ. 3).

4) Ἀμέσως ἀριστερὰ τοῦ ἀνωτέρω διχάλου παρατηροῦμεν εἰς ἀμφότερα τὰ ἀποτυπώματα ἕτερον δίχαλον μὲ κατεύθυνσιν καὶ τούτου πρὸς τὰ κάτω. Μετρῶντες ἀριστερὰ καὶ λοξῶς (ὅρα ἀριθμ. 4) πρὸς τὰ κάτω τοῦ ὡς ἄνω ἀναφερομένου διχάλου 5 γραμμάς, παρατηροῦμεν εἰς ἀμφότερα τὰ ἀποτυπώματα μίαν μεγάλην νησῖδα, τὰ ἄκρα τῆς ὁποίας σημειοῦνται διὰ τῶν ἀριθμῶν 5 καὶ 6.

Καὶ συνεχίζοντες οὕτω τὴν παρατήρησιν ἀνευρίσκομεν καὶ τὰ ὑπόλοιπα τῶν 12 σημείων.

Συνελήφθη οὗτος καὶ κατεδικάσθη ὑπὸ τοῦ ἰδίου Πενταμελοῦς Ἐφετείου εἰς κάθειρξιν δέκα ἐτῶν (1). Οἱ ἀθῷοι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Πᾶς τις δύναται νὰ φαντασθῇ τὸ μέγεθος τῆς ζημίας ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ δικαιοσύνῃ, ἐκ τῆς καταδίκης δύο ἀθῴων καὶ τὴν μεγάλην ὑπηρεσίαν, ἣν προσέφερεν ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ πραγματικοῦ ἐγκληματίου καὶ ἀποδείξεως ταὐτοχρόνως τῆς ἀθῳότητος τῶν καταδικασθέντων εἰς βαρυτάτην ποινήν.

Περιττεύει νὰ προσθέσωμεν ἄλλο τι περὶ τῆς μηγάλης σημασίας τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ὡς μέσον ἐξακριβώσεως τῆς ταυτότητος τῶν ἀγνώστων δραστῶν. Ἅπασαι αἱ Ὑπηρεσίαι, ὅταν διαπράττεται ἔγκλημα οἱονδήποτε, πρέπει νὰ εἰδοποιοῦν ἀμέσως τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ νὰ λαμβάνουν μέτρα αὐστηρᾶς τηρήσεως ἀνεπάφου τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος.

Δ. ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

---

(1) Τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα τῆς ἀποφάσεως ἔχει ὡς ἑξῆς : .... «Ἐκ πάντων τούτων ὡς » καὶ τῆς ἀπὸ 19 Σεπτεμβρίου 1953 ἐκθέσεως πραγματογνωμοσύνης, ἣν ἐπεβεβαίωσαν καὶ ἐπ' » ἀκροατηρίῳ οἱ ἐνεργήσαντες ταύτην εἰδικοὶ τῆς Σημάνσεως Ἀξιωματικοὶ καὶ ἐξ ἧς προκύπτει, » ὅτι τὰ ἀνευρεθέντα ἐπὶ τῆς ὑέλου τῆς διαρρηχθείσης θύρας τοῦ ἐστιατορίου Γ.Σ., ἔνθα ἔλαβε » χώραν ἡ λῃστεία, ἀποτυπώματα, εἶναι τὰ αὐτὰ μὲ τὰ ἀποτυπώματα τῶν δακτύλων τῆς δεξιᾶς » χειρὸς τοῦ κατηγορουμένου Π.Κ. ὄντος σεσημασμένου κλέπτου, ἐνῷ ἀντιθέτως παραβληθέντα » τὰ ὡς εἴρηται ἐπὶ τῆς ὑέλου ἀνευρεθέντα ἀποτυπώματα δὲν προσομοιάζουν μὲ τὰ τοιαῦτα τῶν » καταδικασθέντων ἤδη Γ.Ρ. καὶ Χ.Ε. ἅτινα ἐλήφθησαν εὐθὺς ἀμέσως μετὰ τὴν σύλληψίν των ὑπὸ » τοῦ Συνεργείου Σημάνσεως Κορινθίας...

Διὰ ταῦτα

«Καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὴν συνολικὴν ποινὴν τῆς καθείρξεως τῶν δέκα (10) ἐτῶν, τῆς ἀπο- » στερήσεως τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ δικαιωμάτων διαρκείας ἓξ (6) ἐτῶν καὶ εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα » καὶ τέλη εἰσπρακτέα καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως».

"ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ,,

ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ,
Καθηγητοῦ Σχολῆς Ὑπαστυνόμων Β',
Ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας κ. **ΑΡ. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑ**

1. Ἐκάλυψεν ἀναμφισβητήτως μίαν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην, διὰ τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν ἐν γένει δίωξιν καὶ ἐξιχνίασιν τῶν παντὸς εἴδους ἀδικημάτων, ἡ πρὸ μικροῦ ἔκδοσις ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον, εἰς ὀγκώδη ἐκ σελ. 552 τόμον καὶ μὲ ἐξαιρετικὰ ἐπιμεμελημένην ἐκτύπωσιν καὶ ἐν γένει ἐμφάνισιν, βιβλίον προωρισμένον νὰ παράσχῃ εἰς τοὺς ἀστυνομικούς, ὡς καὶ εἰς τοὺς Εἰσαγγελεῖς καὶ Ἀνακριτὰς πλείστας ὅσας εἰδικὰς γνώσεις, περὶ τῶν τρόπων καὶ μεθόδων δράσεως ἐν Ἑλλάδι τῶν παντὸς φύσεως καὶ κατηγοριῶν ἐγκληματιῶν.

2. Ὁ συγγραφεύς, ὅστις εἶναι γνωστὸς καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων του σχετικῶν μὲ τὴν δίωξιν τῶν ἐγκλημάτων, συνδυάζει καὶ θεωρητικὴν μόρφωσιν καὶ πλουσίαν πεῖραν ἐκ τῆς μακρᾶς καὶ ἐπιτυχοῦς δράσεώς του εἰς τοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ἅτινα ἀμφότερα ὑπεβοήθησαν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ τόσον πλήρους καὶ χρησίμου τούτου βιβλίου.

3. Εἶναι γνωστόν, ὅτι τοὺς τελευταίους χρόνους οἱ παντὸς εἴδους ἐγκληματίαι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν ἐπαπειλουμένων ποινικῶν κυρώσεων καταφεύγουν εἰς τὴν χρησιμοποίησιν διαφόρων ἐπιστημονικῶν μεθόδων καὶ ἀγνώστων τεχνικῶν μέσων, διὰ νὰ καταστήσουν ἀφανῆ καὶ ἀνεξιχνίαστον τὴν ἐγκληματικήν των ἐνέργειαν. Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς τοιαύτης ἐπικινδύνου δράσεως τῶν ἐγκληματιῶν, δὲν ἤρκει πλέον ἡ ἁπλῆ τοῦ ἀστυνομικοῦ πεῖρα, ἀλλ' ἀπῃτεῖτο καὶ εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις μὴ περιοριζομένη ἐπὶ τῆς ἀναζητήσεως, ἀλλ' ἐπεκτεινομένη καὶ ἐπὶ τῆς διαπιστώσεως καὶ ἐξηγήσεως τῶν διαφόρων ἰχνῶν.

Ἐκ τῆς ἀνάγκης ταύτης προέκυψε καὶ ἀνεπτύχθη ὡς ἰδιαίτερος κλάδος τῆς Ἐγκληματολογίας ὁ τοιοῦτος τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας. Εἰς τὴν ἀνάπτυξιν ταύτης συνέβαλον διακεκριμένοι ἐπιστήμονες, ὡς ὁ ἀκαταπόνητος καὶ ἐμπνευστὴς τῆς εἰσαγωγῆς καὶ ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων διώξεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ σοφὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Διευθυντὴς ἅμα καὶ τῶν Ἐγκληματικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Κ. Γαρδίκας, μὲ τὸ ἔργον του «Ἐγκληματολογία» καὶ μὲ τὸν ἰδιαίτερον ταύτης τόμον «Ἡ Ὀργάνωσις καὶ Λειτουργία τῆς Ἀστυνομίας», ὁ Locard ἐν Γαλλίᾳ μὲ τὸ 7τομον «Ἐγχειρίδιον τῆς Ἐγκληματολογίας»... ὁ Soderman ἐν Σουηδίᾳ μὲ τὸ ἔργον του «Ἐγχειρίδιον τῆς Νέας Ποινικῆς Ἀνακρίσεως», ὡς καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

4. Ἐκτὸς ὅμως τῶν ἐν λόγῳ ἔργων, ἐνεφανίσθησαν καὶ διάφορα εἰδικὰ βιβλία, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξετίθεντο αἱ διάφοροι ἐπιστημονικαὶ μέθοδοι ἐξιχνιάσεως (μηχανικαί, χημικαί, ἰατρικαὶ κλπ.), ὡς π.χ. ἐν Ἑλλάδι τὸ ἔργον τοῦ Γεν. Δ/ντοῦ τοῦ Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους κ. Γ. Πανοπούλου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐγχειρίδιον Ἐγκληματολογικῆς Χημείας», καὶ τὸ τοῦ κ. Ν. Παπαδημητρίου «Ἡ Δακτυλοσκοπία».

Πλὴν, ὅμως, τὰ βιβλία ταῦτα προωρίζοντο εἴτε διὰ τοὺς ἐν γένει νομικούς, εἴτε καὶ διὰ τοὺς εἰδικοὺς καὶ δι' ἐκείνους μόνον ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν οἵτινες ἠσχολοῦντο εἰς τὰ εἰδικὰ ἀστυνομικὰ ἐργαστήρια, τὰ ἐφωδιασμένα δι' εἰδικῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν μέσων, πρὸς ἀναζήτησιν, διαπίστωσιν καὶ ἐξήγησιν τῶν ἰχνῶν.

5. Τὰ θεωρητικὰ ὅμως ταῦτα συστήματα ἢ τὰ προοριζόμενα μόνον διὰ τοὺς

εἰς εἰδικὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια ἀσχολουμένους, δὲν ἐκάλυπτον καὶ τὴν προφανῆ ἀνάγκην, ἣν εἶχον ἅπαντες οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος περὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν μεθόδων ἐνεργείας τῶν διαφόρων κατηγοριῶν ἐγκληματιῶν, ἤτοι τοῦ modus operandi αὐτῶν, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν ἐν δεδομένῃ στιγμῇ εὐχερέστερον καὶ ἀσφαλέστερον νὰ προβοῦν εἰς τὴν ἐξιχνίασιν τοῦ τελεσθέντος ἀδικήματος καὶ εἰς τὴν διαπίστωσιν τοῦ δράστου.

Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀνάγκης ταύτης ἐνεφανίσθη ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον «der untezsuchunqsrichter» («ὁ 'Ανακριτής»), τοῦ πρότερον δικαστοῦ καὶ εἶτα Καθηγητοῦ τῆς 'Εγκληματολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Craz καὶ Διευθυντοῦ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἱδρυθέντος 'Εγκληματολογικοῦ 'Ινστιτούτου Hans Cross. Τὸ ἔργον τοῦτο ἀπέβη μνημειῶδες καὶ ἐγνώρισε δεκάδας ἐκδόσεων μὲ μεταφράσεις εἰς ὅλας τὰς γλώσσας, καθὼς καὶ τοιαύτας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Cross μὲ προσθήκας τοῦ διαδεχθέντος αὐτὸν καὶ τούτου πρὸ ὀλίγου ἀποβιώσαντος καθηγητοῦ Seflig. 'Εν τῷ διτόμῳ τούτῳ ἔργῳ ἤρξαντο περιγραφόμενοι καὶ οἱ τρόποι δράσεως ἑκάστης κατηγορίας ἐγκληματιῶν, ὡς καὶ οἱ τρόποι ἀναζητήσεως καὶ ἐξιχνιάσεως.

6. Παρομοίας ἐκτάσεως καὶ χρησιμότητος ἔργον ἐφιλοδόξησε νὰ ἐμφανίσῃ καὶ ὁ κ. 'Αρχιμανδρίτης. Τὸ ἔργον τούτου δύναται νὰ θεωρηθῇ πλῆρες διὰ τὸν ὃν προορίζεται τοῦτο σκοπόν, ἤτοι κυρίως διὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ὡς καὶ διὰ πάντα ἀσχολούμενον εἰδικώτερον μὲ τὴν δίωξιν καὶ ἐξιχνίασιν τῶν παντὸς εἴδους ἀδικημάτων, οἷον Εἰσαγγελεῖς, 'Ανακριτὰς κλπ., εἶναι δὲ κατὰ πολὺ πληρέστερον τοῦ κατὰ τὸ 1940 ἐκδοθέντος ὁμοίου ὑπὸ τοῦ τότε 'Υποδιοικητοῦ τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας 'Αθηνῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «"Εγκλημα—Κοινωνία—'Αστυνομία».

7. Τὸ ἔργον τοῦ κ. 'Αρχιμανδρίτου διαιρεῖται εἰς τρία μέρη. Εἰς τὸ πρῶτον τούτων ὁ συγγραφεὺς διαπραγματεύεται ἐκτὸς τῆς 'Επιστημονικῆς 'Αστυνομίας, τῆς ὀργανώσεως τῶν 'Υπηρεσιῶν 'Ασφαλείας καὶ τῆς μεθοδικότητος ἐνεργείας, μὲ εἰδικωτέραν ἀνάπτυξιν τὴν ὀργάνωσιν τῶν 'Υπηρεσιῶν Γενικῆς 'Ασφαλείας, τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ τὰ προσόντα τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Γενικῆς 'Ασφαλείας, τὴν ὀργάνωσιν τῆς διὰ τηλεπικοινωνιῶν, διαβιβάσεων καὶ κινήσεως, προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, αὐτοψίας τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, περὶ τῶν ἐν γένει ἰχνῶν, τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων, περὶ ἐπιστημονικῶν ἐγκληματολογικῶν ἐργαστηρίων κλπ.

'Ο συγγραφεὺς ἐν σελ. 335 ἐκφράζει τὴν γνώμην, ὅτι ὀρθώτερον θὰ ἦτο π.χ. οἱ 'Ιατροδικασταὶ νὰ ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς 'Αστυνομίας ('Ασφαλείας) καὶ οὐχὶ ἀπὸ τὰς κατὰ τόπους Εἰσαγγελικὰς 'Αρχάς.

8. 'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ δὴ ἐν Μονάχῳ, διὰ τοῦ ἀπὸ 28 'Οκτωβρίου 1952 σχετικοῦ νόμου τοῦ τότε ἄρδην τροποποιηθέντος προτύπου ἐκεῖ 'Εγκληματολογικοῦ 'Εργαστηρίου (Criminalamt), ὑπάρχει 'Ιατροδικαστικὸν Τμῆμα ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τούτῳ μὲ εἰδικῶς ἐν αὐτῷ ὑπηρετοῦντας ἰατροδικαστάς, ὧν ἡ ἁρμοδιότης ἐπεκτείνεται ἐφ' ὅλης τῆς Βαυαρίας καὶ διὰ νὰ δύνανται οὗτοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ συνοδεύουν τοὺς εἰδικοὺς ἀξιωματικοὺς (ἐπὶ φόνων, αὐτοκτονιῶν, πνιγμῶν, τραυματισμῶν κλπ.), ὁπουδήποτε ἤθελε παραστῇ ἀνάγκη ἀμέσου ἐξετάσεως.

'Επιβεβλημένον κρίνομεν νὰ τονισθῇ ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτείαν τοῦ Καθηγητοῦ τῆς 'Εγκληματολογίας κ. Κωνστ. Γαρδίκα λειτουργοῦν 'Εργαστήριον τῆς Διευθύνσεως τῶν 'Εγκληματολογικῶν 'Υπηρεσιῶν, ὃν ἄριστα ὠργανωμένον, ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν σκοπόν του, παρ' ὅλον ὅτι χρήζει ἀμέσου συμπληρώσεως διὰ τῆς προσθήκης καὶ ἄλλων τμημάτων, οἷον 'Ιατροδικαστικοῦ κλπ. Τὴν ἐν αὐτῷ ἔλλειψιν συγχρονισμένων καὶ ἐπαρκῶν ἐπιστημονικῶν καὶ τεχνικῶν ὀργάνων ἀναπληροῖ ἡ ἱκανότης καὶ τὸ ἀκαταπόνητον τῶν ἐν αὐτῷ ἐργαζομένων, ὡς π.χ. τῶν κ.κ. Σπυροπούλου, Κατσιμαγκλῆ κλπ., οἵτινες εἶναι οὐ μόνον ἄξιοι συγχαρητηρίων, ἀλλὰ καὶ εὐγνωμοσύνης τῆς 'Ελληνικῆς κοινωνίας, διὰ τὴν αὐταπάρνησιν μεθ' ἧς ἐκτελοῦν τὸ καθῆκον ἐφ' ᾧ οὗτοι ἐτάχθησαν.

Δὲν δύναμαι μάλιστα νὰ μὴ σημειώσω ἐνταῦθα τὴν γνώμην τοῦ κατὰ Σ/μβριον 1954 ἐπισκεφθέντος τὸ ἐργαστήριον τοῦτο τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν Καθηγητοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ διευθυντοῦ τοῦ Κριμινάλαμτ τοῦ Μονάχου κ. Σπέχτ, ὅστις ἐξεφράσθη μετ' εἰλικρινοῦς ἐνθουσιασμοῦ πρὸς τὸν Καθηγητὴν κ. Γαρδίκαν διὰ τὴν ὅλην ὀργάνωσιν, τὴν παραδειγματικὴν τάξιν καὶ μεγάλην ἀπόδοσιν ἐν τῇ ἐξιχνιάσει τῶν ἐγκλημάτων τῶν ἐργαστηρίων τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν μας.

9. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἔργου ὁ συγγραφεὺς ἀσχολεῖται μὲ τὰ θέματα τῆς ἐπιστημονικῆς ἀνακρίσεως καὶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ τρόπου ἐξετάσεως τοῦ κατηγορουμένου καὶ τῶν μαρτύρων, περὶ τῶν ἀλλοιώσεων τῶν ἐντυπώσεων, τῆς χρονικῆς καὶ ποσοτικῆς ἐκτιμήσεως, τῆς ἐλαττωματικῆς μαρτυρίας ἐξ ἀντικειμένου, τῆς μαρτυρίας παίδων, γερόντων καὶ γυναικῶν, τῆς ὑποβολῆς τοῦ μάρτυρος ἐν ἐγρηγόρσει, ἐν ὑπνώσει, ἐξ ὑστερισμοῦ, τῆς ἀμνησίας, τῶν ἐν ἐπιγνώσει ψευδῶν μαρτυριῶν, τῆς τέχνης τοῦ ἀνακρίνειν, τῶν ψυχοτεχνικῶν μεθόδων καὶ συσκευῶν διαγνώσεως ἑκουσίου ψεύδους, ὑπνωτισμοῦ, ψυχαναλύσεως, ναρκοαναλύσεως κλπ.

10. Εἰς τὸ τρίτον, τέλος, μέρος ἀναπτύσσονται καὶ περιγράφονται οἱ τρόποι διαπράξεως ἐν Ἑλλάδι τῶν ἀδικημάτων, μὲ ἀναφορὰν διαφόρων συμβάντων καὶ μὲ φωτογραφίας καὶ ἀναπαραστάσεις καθιστώσας ζωντανὴν τὴν σχετικὴν περιγραφὴν καὶ ἀνάπτυξιν.

Εἰδικώτερον περιγράφει παραστατικώτατα ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ τμήματι τούτῳ μεταξὺ πολλῶν ἄλλων καὶ τὰς λῃστείας εἰς τὴν ὕπαιθρον καὶ εἰς τὰς πόλεις, τοὺς τρόπους ἐκβιάσεως δι' ἀπειλῶν ἀποκαλύψεως ἐπιληψίμου μυστικοῦ, ἐρωτικῶν ζευγῶν, δι' ἀπειλῶν δυσφημήσεως διὰ τοῦ τύπου, διὰ λόγους δῆθεν τιμῆς, τρόπους ἐνεργείας κλοπῶν θυλακίων, ἀνηρτημένων εἰδῶν, γραφείων ἰατρῶν, δικηγόρων κλπ., καταστημάτων, δι' ἀνταλλαγῆς χαρτονομίσματος, περιεχομένου γραμματοκιβωτίων, κοσμηματοπωλείων κλπ., τὰς κλοπὰς δι' ἀντικλείδων, ρήξεως καὶ ἀναβάσεως, τοὺς τρόπους δράσεως καὶ κατηγορίας τῶν ἀπατεώνων. Εἰς ἴδιον κεφάλαιον ἀναπτύσσονται τὰ τῶν ναρκωτικῶν (καλλιέργεια, παραγωγή, εἴδη, τρόποι λαθρεμπορίου), τὰ τοῦ λαθρεμπορίου καὶ τὰ κατὰ τῶν ἠθῶν ἐγκλήματα, ὡς καὶ οἱ τρόποι διαπράξεώς των, ἔτι δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.

11. Ὁ συγγραφεύς, πρὸς τούτοις, ἀντλῶν ἐκ τῆς μεγάλης του πείρας ἐν τῇ καταδιώξει τῶν διαφόρων ἐν Ἑλλάδι ἐγκληματιῶν, διανθίζει τὴν ἀνάπτυξιν καὶ περιγραφὴν δι' ἀναφορᾶς καὶ εἰς εἰδικὰ ἐν Ἑλλάδι συμβάντα, ἅτινα ἐν συνδυασμῷ καὶ μὲ τὸ ὁμολογουμένως ἀπέριττον καὶ γλαφυρὸν τοῦ ὕφους καθιστοῦν ἐν ταὐτῷ λίαν ἐνδιαφέρουσαν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ βιβλίου τούτου ὅσον καὶ χρήσιμον, οὐ μόνον εἰς τοὺς κατὰ πάντα τρόπον ἀσχολουμένους μὲ τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα μορφωμένον, ὅστις διὰ τῆς ἀναγνώσεως τούτου ὁπλίζεται διὰ χρησίμων γνώσεων πρὸς ἐπιτυχῆ ἄμυναν ἐναντίον τῶν ὁλοὲν πληθυνομένων εἰδικευμένων ἐγκληματιῶν.

Α. ΠΟΥΛΑΝΤΖΑΣ

ΚΛΟΠΑΙ ΕΞ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

● ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΗΣΕΩΣ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ ●

'Απὸ τὸ ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν «Ντεντέκτιβ» κατὰ μετάφρασιν τοῦ 'Αστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. ΜΟΡΟΥ**

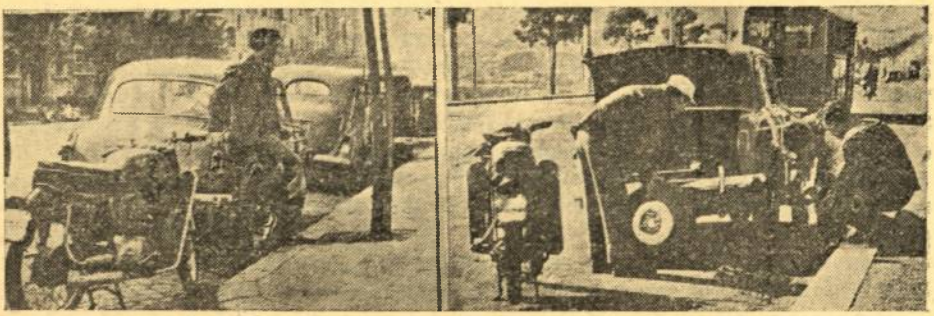
Αὐτοκινητισταὶ ποὺ ἀλλάζετε τροχὸ στὸ δρόμο, πρέπει νὰ δυσπιστῆτε καὶ ὑποπτεύεσθε ὡρισμένους τύπους συναδέλφων σας, ὁδηγοὺς μοτοσυκλεττῶν, σκοῦτερ κλπ. ποὺ παρουσιάζονται τόσο πρόθυμοι καὶ ἐξυπηρετικοί, ποὺ σταθμεύουν καὶ σπεύδουν νὰ σᾶς βοηθήσουν ὄχι βέβαια στὴν ἐπισκευή, ἀλλὰ στὸ νὰ μετατοπίσητε τὶς ἀποσκευὲς καὶ νὰ βγάλετε τὴ ρεζέρβα σας.

Ξαναβάζοντας τὰ ἐργαλεῖα σας στὸ πὸρτ—μπαγκάζ τοῦ αὐτοκινήτου, διατρέχετε τὸν κίνδυνο νὰ διαπιστώσετε ὅτι κάποια ἀπὸ τὶς βαλίτσες σας ἐκλάπη ἀπ' αὐτοὺς τοὺς προθύμους καὶ ἐξυπηρετικοὺς κυρίους, αὐτοῦ τοῦ καινούργιου τρόπου διαπράξεως κλοπῶν.

Πράγματι πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μοντέρνες μεθόδους κλοπῶν ἐξ αὐτοκινήτων καὶ διατρέχετε τὸν κίνδυνο νὰ λεηλατηθῆτε ἂν δὲν ἔχετε ὑπ' ὄψιν σας τὸ νέο αὐτὸ τρόπο δράσεως.

Τὴ μέθοδο αὐτὴ σᾶς τὴν περιγράφουμε γιὰ νὰ τὴν ἔχετε ὑπ' ὄψιν.

Οἱ κλέπται τοῦ εἴδους αὐτοῦ ἐπισημαίνουν ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ βρίσκεται ἐν στάσει καὶ ποὺ περιέχει ἀποσκευὲς (π.χ. τὸ αὐτοκίνητον ἑνὸς περιηγητοῦ· γιὰ τοὺς

'Αριστερά: 'Ο εἷς τῶν κλεπτῶν ἀκουμβᾷ ἀμέριμνα στὸ ἀμάξι καὶ τρυπᾷ τὸν τροχό. Δεξιά: Καθ' ὃν χρόνον ὁ εἷς τῶν κλεπτῶν βοηθεῖ τὸν ὁδηγόν, ὁ σύντροφός του κλέπτει τὴ βαλίτσα ἀπὸ τὸ πὸρτ-μπαγάζ.

περιηγητὰς μάλιστα ἔχουν ἰδιαιτέρα προτίμησι) καὶ σταθμεύουν κοντὰ σ' αὐτό, μὲ ἕνα ὁποιοδήποτε πρόσχημα. Κατόπιν μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς αἰχμηρᾶς βελόνης (σουβλὶ) ποὺ εἶναι στερεωμένη στὸ τακοῦνι σὰν σπηροῦνι, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀφοῦ στηριχθῇ ἀμέριμνα στὸ αὐτοκίνητο, τρυπᾷ τὸν τροχό. 'Ο τροχὸς δὲν ξεφουσκώνει ἀμέσως, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ὁπόταν τὸ αὐτοκίνητο θὰ ἀρχίσῃ νὰ κινῆται σιγά. "Οταν ἀντιληφθῆτε τὴ βλάβη θ' ἀναγκασθῆτε βέβαια νὰ ἀντικαταστήσετε τὸν τροχό, μὲ τὴ ρεζέρβα ποὺ ἔχετε μέσα στὸ πὸρτ—μπαγκάζ. Οἱ κλέπται τότε καταφθάνουν γεμάτοι ἀπὸ φαινομενικὴ καλωσύνη, προθυμία καὶ εἰλικρίνεια. Δὲν προσφέρονται νὰ σᾶς βοηθήσουν παρὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔχετε τοποθετήσει τὸ γρῖλλο γιὰ νὰ βγάλετε τὸν τροχὸ καὶ οὐδέποτε βέβαια ἀναλαμβάνουν αὐτὸ τὸ βαρὺ ἔργο, παρὰ τὴ φαινομενικὴ

ΟΥΔΕΝ ΙΧΝΟΣ...

-Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΗ ΦΟΝΟΥ-

Ὑπὸ κ. KARL DETZER

Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ SELECTION κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**

«Μία ἀξιοσημείωτος προσπάθεια συνεργασίας τῶν διαφόρων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὴν ἐπίλυσι τοῦ κατωτέρω αἰνίγματος»

Κατὰ τὶς προμεσημβρινὲς ὧρες τῆς 4ης Αὐγούστου 1955, ἄρχισε νὰ πέφτῃ μιὰ ψιλοβροχὴ ἀπὸ τὸ συννεφιασμένο οὐρανό, στὴν πόλι Κάνσας, τῆς Πολιτείας Μισούρι τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Κα Βίλμα Φράνσις Ἄλλεν, μιὰ ὡραιοτάτη καὶ πολὺ θελκτικὴ γυναίκα, 35 περίπου χρόνων, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας διηύθυνε μιὰ πολὺ σπουδαία Ἀντιπροσωπεία Αὐτοκινήτων, εἶχε πάει σ' ἕνα Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὰ μαλλιά της. Μεταξὺ 12.25΄ μέχρι 12.30΄ ὥρας βγῆκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο, ἔδεσε μιὰ σάρπα στὸ κεφάλι της, καὶ ἀψηφῶντας τὴ βροχὴ ἔτρεξε πρὸς τὸ αὐτοκίνητό της, μιὰ καινούργια σεβρολὲτ ποὺ τὴν εἶχεν ἀφήσει σὲ ἕνα γειτονικὸ χῶρο σταθμεύσεως αὐτοκινήτων.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτή, δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ ξαναπαρουσιασθῇ ζωντανή...

Ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ βρίσκονταν στὸ Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς, κατέθεσαν καὶ ἐβεβαίωσαν, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς στὸ ἰνστιτοῦτο καὶ κατὰ τὴν ἀναχώρησι, ἡ Κα Ἄλλεν ἦταν ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετη καὶ γεμάτη κέφι. Ἐπρόκειτο τὸ βράδυ αὐτὸ νὰ δειπνήσῃ μὲ τὸν ἄντρα της ἔξω, καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ πῆγε νὰ περιποιηθῇ τὰ μαλλιά της. Ἐνῷ εἶχε τὸ κεφάλι της στὸ στεγνωτῆρα τοῦ Ἰνστιτούτου, ζήτησε ἀπὸ τὴ μανικιουρίστρα νὰ τῆς βάψῃ τὰ νύχια της, γιὰ νὰ εἶναι ἀσσορτὶ μὲ τὸ φόρεμα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φορέσῃ.

Τὸ ζεῦγος Ἄλλεν ἦταν εὐτυχισμένο καὶ ἔχαιρε ἐξαιρετικῆς ὑπολήψεως. Ζοῦσε μὲ τὰ δυό του ἀγοράκια, τὸ πρῶτο 9 χρόνων καὶ τὸ δεύτερο 7, μέσα σὲ ἕνα μεγάλο καὶ πολὺ μοντέρνο σπίτι.

Στὶς 5 τὸ ἀπόγευμα ὁ Κος Ἄλλεν τηλεφώνησε στὴ γυναίκα του, γιὰ νὰ τῆς ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἐπρόκειτο τὸ βράδυ νὰ φᾶνε ἔξω. Ἐκπληκτος τότε, γιατὶ δὲν τὴν βρῆκε στὸ σπίτι, τηλεφώνησε σὲ πολλὰ γνωστά, φιλικὰ καὶ οἰκογενειακὰ σπίτια, ρωτῶντας ἂν εἶχαν ἰδῆ τὴ γυναίκα του. Λίγο ἀργότερα ἔστειλε ὑπαλλήλους τῆς ἀντιπροσωπείας του, πρὸς ἀναζήτηση τῆς σεβρολὲτ, ἀλλὰ ὅλοι γύρισαν ἄπρακτοι. Τότε, πολὺ ἀνήσυχος ὁ Κος Ἄλλεν εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομία, ἡ ὁποία πάραυτα ἔκαμε μιὰ ἀνακοίνωση γιὰ τὴν ἐξαφάνιση τῆς νεαρᾶς γυναίκας καὶ τοῦ αὐτοκινήτου μὲ τὸ ραδιόφωνο. Κατὰ τὶς 2.10΄ π. μ. ὁ ἀστυφύλαξ Ρόναλντ Ἔρχαντ

προθυμία των. Αὐτοὶ προθυμοποιοῦνται κυρίως στὸ νὰ βοηθήσουν νὰ βγάλετε τὴ ρεζέρβα, ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὶς ἀποσκευὲς μέσα στὸ πὸρτ-μπαγκάζ.

Ὅταν πλέον ἀπομακρυνθοῦν, ἀντιλαμβάνεσθε τὴν σατανικότητά των καὶ τὸ πάθημά σας.

Προφυλαχθῆτε λοιπὸν ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ νέου εἴδους τῶν κλεπτῶν καὶ γνωρίζοντες τὸν τρόπο δράσεως, δυσπιστῆτε καὶ ἐπαγρυπνῆτε σ' αὐτοὺς ποὺ πλησιάζουν τὴ στιγμὴ ὅπου εἴσθε ἀπησχολημένοι μὲ τὴν ἀντικατάστασι τοῦ τροχοῦ, καὶ καταγγέλλετε ἀμέσως στὴν Ἀστυνομία ἂν ποτὲ πέσετε θύματα τέτοιων κακοποιῶν.

ἀνεκάλυψε τὴ σεβρολὲτ στὴν καμάρα μιᾶς μεγάλης γέφυρας, κοντὰ στὸ Σιδηροδρομικὸ Σταθμὸ «ΕΝΩΣΙΣ». Ἡ μηχανὴ τοῦ αὐτοκινήτου ἦταν κρύα, ἀπόδειξις, ὅτι τὸ ἁμάξι εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ ἐκεῖ ἀπὸ πολλὲς ὧρες. Οἱ πόρτες τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τὸ πόρτ-μπαγκὰζ ἦσαν κλειδωμένα. Οἱ ἀστυνομικοὶ παρεβίασαν τὰ κλεῖθρα καὶ βρῆκαν τότε τὴν ταπετσαρία καὶ τὰ μαξιλάρια τοῦ αὐτοκινήτου γεμάτα ἀπὸ αἵματα. Ὅπως ἐφαίνετο, εἶχαν προσπαθήσει νὰ σκουπίσουν τὰ αἵματα ποὺ εἶχαν πεταχθῆ στὴν μπροστινὴ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Στὸ πορτ-μπαγκὰζ εὑρέθησαν τὰ περισσότερα ροῦχα ποὺ φοροῦσε ἡ ἄμοιρη Κα Ἄλλεν, κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐξαφανίσεως. Τὰ ροῦχα αὐτὰ ἦσαν ξεσχισμένα καὶ αἱματωμένα. Μπιζού καὶ χρήματα δὲν βρέθηκαν στὸ ἁμάξι, καθὼς ἐπίσης δὲν βρέθηκαν ἡ σάρπα καὶ ἡ τσάντα της.

Ἡ ἀποστολὴ καὶ τὸ ἔργο τῶν ἀστυνομικῶν ἔπαιρνε τώρα ἄλλη τροπή. Ἄρχιζε ἕνα ἔργο δύσκολο, γιατὶ ἔπαυαν πλέον νὰ ἀναζητοῦν τὴν ἐξαφανισθεῖσα γυναίκα, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσουν τὶς ἔρευνες γιὰ νὰ βροῦν τὸ πτῶμα της.

Εἰδικευμένοι ἀστυνομικοὶ ἀνεκάλυψαν στὸ ἁμάξι μερικὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ἀλλὰ ἦσαν πολὺ σκοτεινὰ καὶ τελείως ἀκατάλληλα πρὸς παραβολήν. Βρέθηκε ἐπίσης ἕνα ἀποτύπωμα παλάμης, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἦταν χωρὶς ἐνδιαφέρον πρὸς τὸ παρόν, γιατὶ τέτοια ἀποτυπώματα δὲν ὑπάρχουν ταξινομημένα στὰ ἐγκληματολογικὰ ἀρχεῖα τῶν Ἀστυνομιῶν.

Μέχρι τὰ χαράματα, οἱ ἀνακρίσεις καὶ οἱ ἀναζητήσεις κανένα διαφωτιστικὸ στοιχεῖο δὲν ἔφεραν εἰς φῶς, παρὰ μόνον ὅτι τὸ θῦμα καὶ ὁ ἄνδρας της κρατοῦσαν ἡμερήσιο λογαριασμὸ τῆς καταναλισκομένης βενζίνης καὶ τῶν ἀποστάσεων ποὺ διέτρεχαν, πρᾶγμα ποὺ ἀφῆκε νὰ διαπιστωθῆ, ὅτι τὸ αὐτοκίνητο εἶχε διανύσει 100 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Καλλονῆς.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τώρα ἐχάραξαν πάνω στὸ χάρτη ἕνα κύκλο, ποὺ ἀνταπεκρίνετο σὲ μιὰ ἀκτῖνα 55 χιλιομέτρων.

Αὐτὸς ὁ κύκλος ἐπεκτείνετο σὲ δυὸ Πολιτεῖες, στὸ Μισοῦρι καὶ στὸ Κάνσας. Σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ περιελαμβάνοντο περίπου πενήντα κωμοπόλεις, χωριά, πολλὰ προάστεια καὶ ἀγροτικὲς περιφέρειες ἀραιοκατοικημένες.

Ποῦ ὅμως ἀκριβῶς ; σὲ ποιὸ μέρος ; μέσα σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ διεπράχθη τὸ ἔγκλημα, διερωτῶντο οἱ ἀστυνομικοί.

Στὶς 8, τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης, 50 ἀστυνομικοὶ τῆς πόλεως Κάνσας, εἶχον ἐπιληφθῆ τοῦ ἔργου τῆς ἐξιχνιάσεως τοῦ στυγεροῦ τούτου ἐγκλήματος. Εἶχαν εἰδοποιήσει ὅλες τὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς καὶ ὅλους τοὺς Σερίφηδες (Ἀστυνόμους ὑπαίθρου) τῆς ζώνης ταύτης. Κατὰ ὁμόφωνο σχεδὸν γνώμη, τὸ βδελυρὸν τοῦτο ἔγκλημα πρέπει νὰ εἶχε διαπραχθῆ ἀπὸ ἐγκληματικὸ τύπο σαδιστοῦ, καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦτο μετεβιβάσθη ἀμέσως πρὸς ὅλες τὶς Ἀστυνομικὲς Ἀρχὲς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ἐπὶ πολλὲς ἑβδομάδες συνελαμβάνοντο ὕποπτα ἄτομα καὶ ἐξητάζοντο, χωρὶς νὰ προκύπτῃ τίποτε τὸ διαφωτιστικόν, σχετικῶς μὲ τὸ δράστη τοῦ ἐγκλήματος. Ἑξακόσιοι (600) περίπου ἀστυνομικοὶ ἐθεάθησαν νὰ ἐργάζωνται ταυτοχρόνως γιὰ τὴν ἐξιχνίασι τῆς σκοτεινῆς αὐτῆς δολοφονίας.

Οἱ ἐνδείξεις ἀπέκλινον, ὅτι τὸ ἔκκλημα διεπράχθη στὴν πόλι Κάνσας. Ἔπρεπε ὅμως νὰ διαπιστωθῆ τοῦτο. Νὰ διαπιστωθοῦν οἱ ἀμυδρὲς καὶ ἀπίθανες ἐνδείξεις κατὰ τρόπο μὴ ἐπιδεχόμενο ἀμφισβήτηση. Στὸ μεταξὺ κατὰ τὴν 6ην Αὐγούστου κάποιο σχετικὸ στοιχεῖο ἦρθε σὲ φῶς. Ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, αὐτὸ τὸ Σάββατο, ἕνας ἀγρότης τοῦ Κάνσας, ὁ Ρίτσαρ Ταίηλορ, ἐνῷ ὁδηγοῦσε ἕνα τρακτὲρ στὸν ἐθνικὸ δρόμο, 40 περίπου χιλιόμετρα νοτίως ἀπὸ τὴν πόλι, ἀντελήφθη μιὰ γυναικεία τσάντα μπλέ, μέσα σ' ἕνα χαντάκι, ἐκεῖ κοντά. Δὲν ἔδωσε σημασία, οὔτε καὶ σταμάτησε. Ὅταν ὅμως ἄκουσε στὸ ραδιόφωνο, ὅτι ἡ τσάντα τῆς ἐξαφανισθείσης Κας Ἄλλεν δὲν εἶχε βρεθῆ, ἔστειλε τὸ γυιό του νὰ βρῇ τὴν τσάντα ποὺ εἶχε ἀντιλη-

φθῆ στὸ χαντάκι. Τὸ ἀγόρι ἔφερε τὴν τσάντα, ποὺ ἦταν σημειωτέον ἀδειανὴ καὶ ὁ Ταίηλορ εἰδοποίησε τὴν Ἀστυνομία. Ἡ ἀνευρεθεῖσα τσάντα, ὅπως διεπιστώθη, ἦταν ἡ τσάντα τῆς δύστυχης γυναίκας.

Τὸ πρωῒ τῆς μεθεπομένης ἡμέρας, ἕνας ἄλλος γεωργὸς τῆς περιοχῆς αὐτῆς, ὀνόματι Κλίφφορτ Ἔρχαρτ καὶ ὁ γυιός του Μίλτων, ἔτρεχαν μ' ἕνα ἀγροτικὸ αὐτοκίνητο, ἀναζητῶντας μιὰ ἀγελάδα καὶ ἕνα βόδι ποὺ εἶχαν χαθῆ. Σ' ἕνα μικρὸ δρόμο, περίπου δέκα (10) χιλιόμετρα πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ χαντάκι στὸ ὁποῖο βρέθηκε ἡ τσάντα, ὑπῆρχε ἕνα ἀπέραντο λειβάδι, καὶ ἡ εἴσοδός του ἦταν ἀνοικτή. Μπῆκαν ἐκεῖ μέσα καὶ ἐρευνοῦσαν συνεχῶς γιὰ τὰ χαμένα ζῷα τους. Τὸ ἀμάξι τους προχωροῦσε χοροπηδῶντας, ὁπότε ξαφνικὰ ὁ νεαρὸς Μίλτων, ἅπλωσε τὸ χέρι του φωνάζοντας.

Τί εἶναι αὐτὸ ἐκεῖ κάτω!!!

Ἦτο πολὺ μακρυά, λέγει ὁ Ἔρχαρτ, ἀλλὰ κατάλαβα ἀμέσως. Δὲν σταματήσαμε διόλου. Ἐκάναμε μισὴ στροφὴ καὶ ἐκαλέσαμε τὸν Σερίφη τῆς περιοχῆς μὲ τὸ πλησιέστερο τηλέφωνο. Αὐτὸς κατέφθασε ἀμέσως χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο.

Τὸ πτῶμα ἦταν γυμνό...Ἡ Κα Ἄλλεν εἶχε τὰ χέρια της δεμένα πίσω, μὲ τὴ σάρπα της καὶ στὸν αὐχένα της ἔφερε δύο τρύπες ἀπὸ σφαῖρες.Τὰ μπιζοῦ της συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς βέρας εἶχαν ἐξαφανισθῆ. Οἱ ἀστυνομικοὶ περικύκλωσαν πάραυτα τὸ μέρος καὶ ἄρχισαν νὰ ἐνεργοῦν λεπτομερεῖς ἔρευνες, ἀλλὰ ἡ βροχὴ εἶχε ἐξαλείψει κάθε ἴχνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς στὴν ἐξιχνίασι τοῦ σκοτεινοῦ τούτου ἐγκλήματος καὶ στὴ ἀποκάλυψη τοῦ ἀπαίσιου καὶ βδελυροῦ δολοφόνου. Δὲν εἶχε παραμείνει οὔτε ἕνα ἀποτύπωμα ποδός, οὔτε ἕνα ἀποτύπωμα τροχοῦ τοῦ αὐτοκινήτου ἢ ἄλλο ἴχνος.

Ἕνας ἐπιθεωρητὴς τοῦ F.B.I. (Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἀνακρίσεων) ὑπῆρξε μεταξὺ τῶν πρώτων ποὺ κατέφθασαν στὸ λειβάδι. Εἶχε διαπιστωθῆ πλέον, ὅτι τὸ θῦμα μετεφέρθη ἀπὸ μία Πολιτεία σὲ ἄλλη, ἐν προκειμένῳ ἀπὸ τὸ Μισοῦρι στὸ Κάνσας. Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τοὺς Ὁμοσπονδιακοὺς Νόμους ἡ ὑπόθεση αὕτη περιήρχετο στὴ δικαιοδοσία τοῦ F.B.I., γιατὶ οἱ Νόμοι δὲν παρέχουν τὸ δικαίωμα ἐπεμβάσεως στὸ F.B.I. παρὰ μόνο ἂν κατὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ ἐγκλήματος ὁ ἔνοχος πέρασε τὰ σύνορα μιᾶς πολιτείας πρὸς τὴν ἄλλη. Πολλοὶ λοιπὸν πράκτορες τοῦ F.B.I. κατέφθασαν στὸ Κάνσας. Εἰδικευμένοι καὶ ἔμπειροι περὶ τὴν ἐξιχνίαση τοῦ ἐγκλήματος κατέφθασαν ἀεροπορικῶς ἐκεῖ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ρίχτηκαν στὴ μελέτη διαφόρων φακέλλων ἐγκληματιῶν, ἐλπίζοντας νὰ βροῦν σ' αὐτοὺς κατὰ τύχην κάποια ἔνδειξη ποὺ θὰ ἠμποροῦσε ν' ἀποκαλύψῃ κάποια σχέση μεταξὺ τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ καὶ ἄλλων ὁμοίων.

Ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἀπόλυτο συνεργασία ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν, οὐδὲν ἴχνος. ἤρχετο εἰς φῶς. Ὅλος ὁ ἀστυνομικὸς κόσμος ἠργάζετο πυρετωδῶς, ἀλλὰ ἡ ὑπόθεσις παρέμεινε σκοτεινή, ἐνῷ τὸ ἀνήσυχο κοινὸ ἀξιοῦσε ἕνα γρήγορο θετικὸ ἀποτέλεσμα.

Ἡ νεκροψία τοῦ πτώματος ἐμείωσε τὶς πιθανότητες, ὅτι τὸ ἔγκλημα διεπράχθη διὰ λόγους σεξουαλικούς. Ἐφαίνετο ἀμφίβολο κατὰ τοὺς εἰδικούς, ὅτι τὸ θῦμα εἶχε βιασθῆ. Πῶς λοιπὸν νὰ ἐξηγήσουν τὸ γυμνὸ πτῶμα καὶ τὰ αἱματωμένα ροῦχα ποὺ βρέθηκαν μέσα στὸ πόρτ-μπαγκὰζ τοῦ αὐτοκινήτου ; Ἡ Ἀστυνομία ἐζήτησε τὴ βοήθεια τῶν ψυχιάτρων, γιὰ νὰ προσδιορίσῃ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον τὸν τύπο τοῦ πιθανοῦ ἐγκληματίου, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτοὶ νὰ μπορέσουν νὰ προσφέρουν μιὰ θετικὴ βοήθεια. Ἡ ἀνάκριση καὶ οἱ ἔρευνες συνεχίζοντο ἡμέρα καὶ νύκτα, χωρὶς ἐπίσης νὰ διαφαίνεται μέχρι στιγμῆς κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ρίψῃ φῶς στὴν ὑπόθεση καὶ νὰ τὴν διελευκάνῃ.

Ἐν τούτοις, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι χάρις στὸ εὐρύτατο δίκτυο τοῦ F.B.I., ποὺ καλύπτει ὅλη τὴ Χώρα, χάρις στὸ τέλειο Ἐγκληματολογικὸ Ἐπιστη-

μονικὸ Γραφεῖο ἀπ' τὸ ὁποῖο περνοῦν οἱ φάκελλοι ὅλων τῶν σοβαρῶν ἐγκλημάτων, καὶ ἀκόμη χάρις στὴ σήμανση στὴν ὁποία ὑποβάλλονται ὅλα τὰ καταζητούμενα καὶ συλλαμβανόμενα ἄτομα μέσα στὶς διάφορες Πολιτεῖες, οἱ τοπικὲς 'Αστυνομικὲς 'Αρχὲς διαθέτουν σήμερα, μέσα, ποὺ ἐπιτρέπουν νὰ λύσουν καὶ τὰ πιὸ ἀκανθώδη προβλήματα.

Στὶς 31 Αὐγούστου, τέσσαρες ἑβδομάδες μετὰ τὴ δολοφονία τῆς ἄμοιρης "Αλλεν, ἕνας ὕποπτος διαρρήξεως ἐτραυμάτισε σοβαρὰ μὲ δυὸ σφαῖρες ἕναν 'Αστυνόμο τῆς κωμοπόλεως Βιόμιγκ, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν συλλάβῃ.

'Ο ὕποπτος κακοποιὸς καὶ δράστης τοῦ σοβαροῦ αὐτοῦ τραυματισμοῦ τοῦ 'Αστυνόμου ποὺ ἐτράπη εἰς φυγήν, ἦταν ὅπως διεπιστώθη ἕνας ὑπότροπος κακοποιὸς ἀπὸ τὴν Καλλιφόρνια, ἡλικίας 30 ἐτῶν, ὀνόματι "Αρθουρ Ρὸς Μπράουν.

Οὗτος, γόνος μιᾶς ἐντίμου οἰκογενείας, εἶχεν ἐμφανισθῆ ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων ἀπὸ ἡλικίας 14 ἐτῶν, γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ ἑνὸς νεαροῦ κοριτσιοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου. Τὴ μικρὴ κόρη ὑποχρέωσε τότε ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τοῦ περιστρόφου ν' ἀνέβῃ στὸ ἁμάξι του καὶ τὴν ὡδήγησε στὰ βουνά. Αὐτὴ κατώρθωσε νὰ τὸν κάνῃ νὰ λογικευθῇ λίγο καὶ τὴν ἀφῆκε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ σπίτι της ἄθικτη. Δὲν ἦταν ἡ μόνη σύλληψις ποὺ φιγουράριζε μέσα στὸ φάκελλό του. Εἶχε διαπράξει μιὰ δεύτερη ἀπαγωγὴ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου, κατόπιν ἐντολῆς· καὶ ἀφοῦ ἐπληρώθη ἀπὸ μιὰ γυναίκα, καὶ εἶχε συλληφθῆ ἀκόμη δυὸ φορὲς ἐπ' αὐτοφώρῳ γιὰ κλοπὴ εἰδῶν ρουχισμοῦ ἀπὸ κρεβατοκάμαρες κοριτσιῶν. Πάντως κανένα στοιχεῖο δὲν μαρτυροῦσε, ὅτι αὐτὸς εἶχε μεταβῆ στὴν πόλι Κάνσας. Εἶχε παντρευθῆ, ἀλλὰ ἡ γυναίκα του τὸν ἐγκατέλειψε χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴ διεύθυνσή της.

Λίγο μετὰ τὸν τραυματισμὸ τοῦ 'Αστυνόμου, ὁ Μπράουν ἔκλεψε ἕνα αὐτοκίνητο στὸ Σέρινταν, κοντὰ στὴ Βιόμιγκ καὶ ἔφτασε στὴν πόλι Ράπιντ τῆς Νοτίου Ντακότα. 'Εκεῖ διέρρηξε ἕνα κατάστημα οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ὁ ἰδιοκτήτης δὲ αὐτοῦ τὸν ἀνεγνώρισε ἀπὸ τὶς φωτογραφίες, γιατὶ πρὸ τῆς διαρρήξεως εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ κατάστημα. Οὗτος ἐξακολούθησε τὴν ἐγκληματικὴ καὶ κακοποιὸ δράση σὲ πολλὲς πολιτεῖες διαπράξας σωρείαν κλοπῶν αὐτοκινήτων, ἕνα δὲ ἀπὸ αὐτὰ βρέθηκε στὴν 'Ομάχα τῆς Πολιτείας Νεμπράσκα, μὲ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, ὄχι ὅμως καὶ μὲ ἀποτυπώματα παλάμης. Τὰ ἀποτυπώματα ποὺ βρέθηκαν στὸ αὐτοκίνητο διεπιστώθη ὅτι ἀνῆκαν σὲ κάποιο κακοποιὸ ποὺ εἶχε διαπράξει λῃστεῖες στὴν Πανσεκόλα Φλωρίδος, "Ελ Πάσο τοῦ Τέξας καὶ 'Εβανσβὶλ τῆς 'Ινδιάνας. Τὸ θῦμα πάντοτε ἦταν ἕνας μόνος ὑπάλληλος μέσα στὸ κατάστημα.

Κατ' αὐτὸν τὸν χρόνον τὸ F.B.I. καὶ ἡ 'Αστυνομία Καλλιφορνίας παρακολουθοῦσαν ἐκ τοῦ ἀφανοῦς τὰ σπίτια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ Μπράουν.

Οὗτος δὲν εἶχε ἀναμιχθῆ στὴν ὑπόθεση "Αλλεν, ἀλλὰ κατεζητεῖτο γιὰ ἀπόπειρα φόνου κατὰ τοῦ 'Αστυνόμου καὶ φυγὴν ἔξω τῆς Πολιτείας τοῦ Βιόμιγκ.

Στὶς 9 Νοεμβρίου μιὰ γυναίκα ἐτηλεφώνησε κατὰ τρόπο ἔξαλλο στὴν 'Αστυνομία τῆς Πόλεως Κάνσας, ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς γειτόνισσές της ἐδέχθη τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἄνδρα της μὲ τὸν ὁποῖον εὑρίσκετο σὲ διάσταση. 'Ακολούθως ὁ ἐπισκέπτης τὴν ὑπεχρέωσε ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τοῦ περιστρόφου νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ ἁμάξι του.

'Η γυναίκα αὐτὴ ἦταν ἡ Κα "Αρθουρ Ρὸς Μπράουν.

'Αμέσως ἐνεργήθησαν ἀναζητήσεις χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Τέσσαρες ὧρες ἀργότερα ἡ Κα Μπράουν ἐπέστρεφε στὸ σπίτι της σὲ μιὰ τέτοια ἀθλία κατάσταση, ποὺ ἦταν τελείως ἀδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶχε συμβῆ. "Οσον ἀφορᾷ γιὰ τὸν Μπράουν, ἐτράπη καὶ πάλιν εἰς φυγήν, αὐτὴ τὴ φορὰ πρὸς τὴν Καλλιφόρνια, ὅπως τὸ εἶχε μαντέψει τὸ F.B.I.

Οἱ τοπικοὶ ἀστυνομικοὶ καὶ οἱ πράκτορες τοῦ F.B.I. ὑπέβαλαν σὲ λεπτομερῆ ἀνάκριση ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας Μπράουν, πανταχοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπῆρχον, καθὼς καὶ ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ ἐγνώριζον τὸν καταζητούμενο.

Ἡ μητέρα του, μιὰ ἀξιοπρεπεστάτη καὶ λίαν σεβάσμια κυρία, διέμενε στὸν Ἅγιο Ἰωσὴφ τῆς Καλλιφορνίας καὶ ἦταν πεπεισμένη, ὅπως ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ γυιὸς της ἦταν τρελλός, παρεκάλεσε δὲ τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ τὸν συλλάβουν πρὶν κάνῃ καὶ ἄλλα ἐγκλήματα καὶ ὑπεσχέθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς Ἀρχὲς ἀμέσως μόλις θὰ εἶχε νέα του, πρᾶγμα ποὺ συνέβη στὶς 13 Νοεμβρίου.

Αὐτὸ τὸ βράδυ ἡ Κα Μπράουν νόμισε ὅτι κάποιος περιπλανᾶται γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι της, λίγο δὲ ἀργότερα τῆς ἐτηλεφώνησε ὁ καταζητούμενος γυιός της. Εἶχεν ἐπιχειρήσει νὰ τὴν ἰδῇ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐφοβήθη ὅτι θὰ ἔπεφτε σὲ ἀστυνομικὴ παγίδα, ἔφυγε τὴν τελευταία στιγμή. Τῆς εἶπε τελικά, ὅτι θὰ πήγαινε ν' αὐτοκτονήσῃ καὶ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ἡ μητέρα ἀπελπισμένη ἐκάλεσε τὸ F.B.I., καὶ αὐτὸ ἐτέθη πάραυτα σὲ δρᾶσι.

Πολλοὶ ἀστυνομικοὶ ἐτοποθετήθησαν σὲ ἀφανῆ μέρη καὶ ἐτέθησαν σὲ ἄγρυπνο παρακολούθηση τῆς οἰκίας τῆς Κας Μπράουν, ἐνῷ ἄλλοι ἐτέθησαν σὲ παρακολούθηση τῆς οἰκίας τοῦ θείου του στὴν Ὄκλαντ καὶ ἄλλοι πάλι, τῆς Θείας του στὸν Ἅγιο Φραντζίσκο.

Στὴν τελευταία, συνέβη νὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ εἶχε σταθμεύσει σ' ἕνα σκοτεινὸ δρόμο ἐκεῖ κοντά. Ἕνας ἀστυνομικὸς πλησίασε προσεκτικὰ καὶ εἶδε νὰ κοιμᾶται ἕνα ἄτομο στὴ μπροστινὴ θέση τοῦ αὐτοκινήτου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπό του δὲν ἐφαίνετο καλά, γιατὶ ἦταν σκεπασμένο μὲ μιὰ κουβέρτα. Οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τοῦ αὐτοκινήτου ἦσαν κλειστά. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπεμακρύνθη, σκεπτόμενος, ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι ὁ Μπράουν, ἀλλὰ μποροῦσε κάλλιστα ἐπίσης νὰ εἶναι ἕνας ἀθῷος καὶ ἀκίνδυνος πολίτης ποὺ εἶχε πιῆ λίγο κρασὶ περισσότερο. Τὴ στιγμὴ αὐτή, ἕνα ἁμάξι τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας ἔφτασε ἐκεῖ· ἔρριξε τὸν προβολέα του στὸ σπίτι, καὶ ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του. Οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ F.B.I. τὸ ἐπλησίασαν καὶ ἐπληροφορήθησαν, ὅτι ἡ θεία τοῦ Μπράουν ἀντελήφθη νὰ περιπλανᾶται γύρω ἐκεῖ κάποιος ὕποπτος, πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα. Μιὰ περίπολος εἶχεν ἐρευνήσει τὰ πέριξ χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ τώρα πέρασαν καὶ πάλιν γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν μήπως ὁ ὕποπτος ἄγνωστος εἶχεν ἐπανέλθει. Οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας ζήτησαν τότε ἐνίσχυση ἀπὸ τὴν Ὑπηρεσία τους, εὐθὺς δὲ μόλις ἔφθασε ἡ ἐνίσχυσις, 4 ἀστυνομικοὶ τῆς τοπικῆς Ἀστυνομίας καὶ 4 τοῦ F.B.I. περικύκλωσαν γρήγορα τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐκοιμᾶτο στὸ αὐτοκίνητο καὶ ἔρριξαν πάνω του τρεῖς προβολεῖς καὶ 6 ἠλεκτρικοὺς φανούς. Συγχρόνως τὸν διάταξαν νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Οὗτος ὑπήκουσε τρέμων. Ἦταν πράγματι ὁ καταζητούμενος Μπράουν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ὡδήγησαν πάραυτα στὸ Γραφεῖο τους καὶ ἔλαβαν τ' ἀποτυπώματα τῶν παλαμῶν του. Κατόπιν ἄρχισε ἡ ἀνάκρισις. Ὁ Μπράουν ὡμολόγησε μερικὲς κλοπὲς καὶ ἀρνήθηκε μερικὲς ἄλλες, ὑπέπεσε δὲ πλειστάκις σὲ ἀντιφάσεις. Ἀνεγνώρισε τὴ νοσηρὴ ἕλξη, ποὺ τὰ γυναικεῖα ἐσώρουχα ἤσκουν ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐξηκολούθησαν νὰ τὸν κατακεραυνώνουν μὲ τὶς ἐρωτήσεις τους. Τοῦ μίλησαν γιὰ τὸν Ἀστυνόμο τοῦ Βιόμιγκ καὶ γιὰ τὴ δολοφονία τῆς Κας Ἄλλεν.

Ὁ Μπράουν κατ' ἀρχὰς ἠρνεῖτο, ἀλλὰ τελικὰ ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

Κατὰ τὰ ἐξημερώματα, οἱ ἀστυνομικοὶ ἐγνώριζαν τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες λεπτομέρειες, γιὰ τὸ βδελυρὸ αὐτὸ ἔγκλημα. Ὁ Μπράουν ἐβεβαίωσε, ὅτι ἡ κλοπὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Κα Ἄλλεν ἔμπαινε στὸ ἁμάξι της ἥσυχη, γλύστρησε παραπλεύρως της μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος καὶ τὴν ὡδήγησε κατὰ μῆκος τῆς ἀτέλειωτης διαδρομῆς, καθ' ὃν χρόνον ἡ δυστυχισμένη γυναίκα τὸν παρακαλοῦσε καὶ τὸν ἱκέτευε νὰ λυπηθῇ τὰ παιδιά της. «Ἤμουν τυχερὸς—λέγει ὁ κακοῦργος—νὰ βρεθῇ ἡ εἴσοδος τοῦ λειβαδιοῦ ἀνοιχτή...». Ἐκεῖ ἔγδυσε τὸ θῦμα του, γιὰ

νὰ ἐξαλείψῃ ὅπως ἰσχυρίζεται τὰ στοιχεῖα ἀναγνωρίσεως τοῦ πτώματος. Τοῦτο βέβαια δὲν ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία, ἀφοῦ ἦταν ἤδη γνωστό, ὅτι τὰ γυναικεῖα ροῦχα καὶ ἰδιαιτέρως τὰ ἐσώρρουχα ἤσκουν μιὰ νοσηρὴ ἕλξη σ' αὐτόν.

Ὅπως ἐσύρετο ἡ δύσμοιρη γυναίκα γυμνὴ στὸ πάτωμα τοῦ αὐτοκινήτου, κλαίοντας, ἐκλιπαρῶντας καὶ ζητῶντας ἔλεος, ἐπυροβόλησε ὁ στυγερὸς κακοῦργος ἀπὸ κοντὰ καὶ τῆς ἐφύτευσε μιὰ σφαῖρα στὸν αὐχένα της. Κατόπιν τὴν ἔσυρε καὶ τὴν ἔρριξε στὸ λειβάδι, πυροβολῶντας ἀκόμη μιὰ φορὰ στὸν αὐχένα της. Μετὰ τὸ ἔγκλημά του προσπάθησε νὰ καθαρίσῃ τὰ αἵματα ποὺ εἶχαν πεταχθῆ στὴ μπροστινὴ πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου, ξέσχισε τὰ ροῦχα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴ νοσηρὴ ἐπιθυμία του, τὰ ἔβαλε μέσα στὸ πόρτ-μπαγκὰζ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλι.

Στὸ δικαστήριο ποὺ παρεπέμφθη ὁ βδελυρὸς καὶ ἀπαίσιος κακοῦργος δὲν προσπάθησε νὰ προσποιηθῆ τὸν ψυχοπαθῆ. Ἐξ ἄλλου εἰδικοὶ ψυχίατροι ἔκριναν, ὅτι οὗτος ἐνήργησε ἔχοντας σῶας τὰς φρένας καὶ ἐγνωμάτευσαν ὅτι ἦταν ὑπεύθυνος γιὰ τὶς πράξεις του.

Δώδεκα ἔνορκοι, ὅλοι ἄνδρες, ἐκήρυξαν τὸν Μπράουν ἔνοχο χωρὶς ἐλαφρυντικὰ καὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον.

Λίγο μετὰ τὰ μεσάνυκτα τῆς 24/2/56 οὗτος ἐξετελέσθη.

Ἔτσι ἔπαιρνε τέλος ἡ βδελυρὰ καὶ εἰδεχθὴς αὐτὴ ὑπόθεσις ποὺ ἐκράτησε ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα σὲ μεγάλη συγκίνηση τὸ κοινό, καὶ ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα τυπικὸ παράδειγμα τῆς εἰλικρινοῦς καὶ στενῆς συναδελφικῆς συνεργασίας τῶν διαφόρων Ἀστυνομικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Χάρις στὶς ἐπίμονες καὶ συνδυασμένες προσπάθειες των, οἱ ἀστυνομικοὶ ἔλυσαν σὲ 101 ἡμέρες ἕνα σκοτεινὸ πρόβλημα χωρὶς δεδομένα, ἀφοῦ οὐδεμία ἔνδειξις ὑπῆρχε, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἀνευρέθη στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος, καὶ παρέδωσαν στὴ Δικαιοσύνη ἕναν ἐξαιρετικὰ ἀπαίσιο καὶ ἐπικίνδυνο δολοφόνο.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εἰρήνη

Μέσα στὴν ἀναταραχή, μέσα σ' αὐτὴ τὴ δίνη,
ποὺ νεκρόσαρκες ἄμετρες τρώγουν κοράκων σμήνη,
μέσ' τοῦ πολέμου τὴν ἰαχή, ποὺ νέκρα ἐσωκλείνει,
μέσ' τοῦ μετώπου τὴν βροντὴ ποὖναι θανάτου κλίνη,
μέσ' τὴν κοιλάδα τὴν πνιχτὴ π' ἀχνὰ τὸ αἷμα χύνει,
ἐγὼ 'χω μεσ' τὴν ἐρημιά, ἐγὼ 'χω μόνο μείνει,
μὲ συντροφιά μου τὰ κορμιὰ ζητῶντας τὴ γαλήνη,
τοῦ πόνου τὶς μαυροπληγὲς μέσα μου ν' ἀπαλύνη.

*

Καὶ μέσ' αὐτὴ τὴ ζήτησι, ποὺ ἡ ψυχή μου κλείνει
εἶδα κεῖ πέρα, μακρυὰ χιλιάδες λευκοκρίνοι·
βλέπω ν' ἀνθίζῃ ἡ χαρὰ μὲ θεία ἀπαλωσύνη
καὶ τὸν αὐγερινὸ τὸ φῶς πιὸ δυνατὸ νὰ χύνῃ
κι' εἰς τὸ μακάβριο τὸ βουνὸ τὸ δρέπανο νὰ σβύνῃ,
τὸν Ἄρη ἀπὸ τὰ χέρια μου τὶς ἅλυσες νὰ λύνῃ,
τὸν Ἰησοῦ νὰ εὐλογᾷ καὶ μὲ χαρὰ—Εἰρήνη
σὲ μένα καὶ στὰ τέκνα μου νὰ δείνῃ.

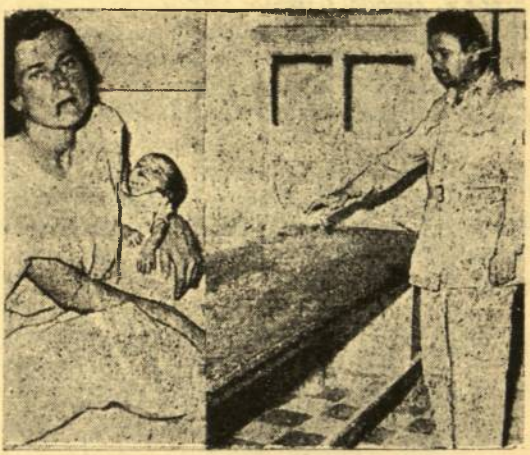
Σ. Χανδρῆς

ΤΟΚΕΤΟΣ ΚΟΡΑΣΙΔΟΣ ΕΝΤΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ

Ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος
«ΑΘΗΝΑΪΚΗ» τῆς 11-7-1957

Προχθὲς ὀλίγο μετὰ τὰ μεσάνυκτα, τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς μετεβλήθη σὲ ...μαιευτικὴν κλινικὴν καὶ οἱ Β. Μπουγᾶς, ἀρχιφύλαξ, Ι. Μουτάκης καὶ Ι. Κουὴς ἀστυφύλακες, ἔγιναν μαιευτῆρες καὶ ἐβοήθησαν τὴν ἔγκυον Ἑλένην σύζυγον Παναγιώτου Χαρουπάκη νὰ φέρῃ εἰς τὸν κόσμον ἕνα χαριτωμένο καὶ εὐτραφὲς κοριτσάκι, βάρους 4 1/2 κιλῶν!...

Ἀλλά, ἐπειδὴ ὁ τοκετὸς τῆς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν «μαιευτήρων» ξεγεννηθείσης Πειραιώτισας, ἦτο ἀνώμαλος, δεδομένου ὅτι τὸ βρέφος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ κόλπου διὰ τῶν ποδῶν καὶ οὐχὶ διὰ τῆς κεφαλῆς, θὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ περιγράψουμε τὸ «ἱστορικὸν» τῆς ὅλως σπανίας αὐτῆς ὑποθέσεως, ὅπως μᾶς τὸ ἀφηγήθησαν οἱ... τρεῖς αὐτοσχέδιοι μαιευτῆρες τῆς Ἀστυνομίας, οἱ ὁποῖοι «ἔβαλαν» τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς καλυτέρους χειρουργούς.

Ἡ Ἑλένη Χαρουπάκη (ἀριστερὰ) μὲ τὸ νεογέννητον θυγάτριόν της, ποὺ ἔφερεν εἰς τὸν κόσμον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀξιωματικοῦ Ὑπηρεσίας τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Πειραιῶς. Δεξιά, ὁ Ἀρχιφύλαξ—μαιευτὴρ—Β. Μπουγᾶς δείχνει τὸ τραπέζι ὅπου ξεγέννησε τὴν Χαρουπάκη.

Δὲν ἔχω φράγκο!

—Ἦτο μία παρὰ δέκα, μᾶς ἀφηγήθη ὁ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας τῆς προχθεσινῆς νυκτὸς ἀρχιφύλαξ κ. Β. Μπουγᾶς—ὅταν εἶδα νὰ μπαίνῃ εἰς τὸ γραφεῖον μου ἕνας νέος ἄνδρας, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε καὶ λίγο κοπανίσει.

—Γεννάει ἡ γυναίκα μου, κυρ-ἀρχιφύλακα, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ δὲν ἔχω φράγκο! Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὴν μεταφέρουμε εἰς τὸ Τζάννειον μὲ ἕνα αὐτοκίνητο τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν μπῆκε εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ ἡ ἔγκυος. Ἦταν χλωμὴ καὶ πονοῦσε. Τὴν ἔβαλα νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τηλεφώνησα εἰς τὴν Διεύθυνσιν, εἰς τὸν Ἀστυνόμον Ὑπηρεσίας κ. Ἰωάν. Δάβην, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσα νὰ μοῦ στείλῃ ἀμέσως ἕνα αὐτοκίνητον τῆς Ὑπηρεσίας. Ὁ κ. Δάβης μοῦ ἀπήντησεν ὅτι τὸ στέλνει ἀμέσως.

Ἔσπασαν τὰ νερά!

Ἀλλά, πρὶν προλάβω νὰ ἀφήσω τὸ ἀκουστικὸ—συνέχισεν ὁ ἀρχιφύλαξ κ. Μπουγᾶς—ἡ γυναίκα ἄρχισε νὰ γεννάῃ. Ἔσπασαν τὰ «νερά». Ἔστειλα ἀμέσως ἕναν ἀστυφύλακα νὰ φέρῃ γιατρὸ ἀπὸ τὴν μαιευτικὴν κλινικὴν τοῦ κ. Κατσιβαρδάκου.

Ἡ γυναίκα ὅμως πονοῦσε σοβαρὰ καὶ σὲ λίγο τὸ βρέφος «ἐξήρχετο» ἀντικανονικῶς μὲ τὰ πόδια. Μὲ ἔκοψε κρῦος ἱδρώτας. Τί νὰ κάνω;

Διέταξα τοὺς δύο ἀστυφύλακες τῆς ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας, νὰ ἀναλάβουν... καθήκοντα. Ὁ ἀστυφύλαξ Μουτάκης ἔβγαλε τὸ χιτώνιόν του, ξάπλωσε τὴν λεχὼ

σὲ ἕνα τραπέζι καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἔλα ὅμως ποὺ τὸ βρέφος ἔβγαινε ἀνάποδα, μὲ τὰ πόδια; Ἡ γέννα ἦταν ἀντικανονική. Μόνον ἔμπειρος μαιευτὴρ μποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν μητέρα καὶ τὸ βρέφος.

Ἀπὸ τά πόδια!

Τότε ὁ ἀστυφύλαξ Μουτάκης ἔπιασε τὰ πόδια τοῦ βρέφους, τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἔξω τοῦ κόλπου τῆς ἐγκύου, ἔστρεψε τὸ βρέφος πλαγίως καὶ τὸ τράβηξε ἔξω!.. Τὸ μωρὸ ἔβαλε τὰ κλάμματα... Ἀναπνεύσαμε... Ἀλλά, δὲν εἶχε βγῆ ὁ ὀμφάλιος λῶρος—τὸ ὕστερον ποὺ λένε—καὶ κρατούσαμε τὸ βρέφος πλησίον τῆς λεχώνας, διότι δὲν ξεύραμε ἂν ἔπρεπε νὰ κόψωμε τὸ ἔντερον ποὺ συνέδεε τὸ μωρὸ μὲ τὸ ὕστερον, ποὺ εὑρίσκετο εἰς τὴν κοιλιὰ τῆς λεχώνας.

Τότε ἐπενέβη καὶ πάλι ὁ ἀστυφύλαξ Μουτάκης, τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα καὶ τῆς ἐπίεσε τὴν κοιλιά. Σὲ λίγο τὸ ὕστερον ἔπεφτε στὸ πάτωμα...

Ἀναπνεύσαμε ὅλοι μας. Ἡ λεχώνα καὶ τὸ μωρὸ εἶχαν σωθῆ...

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ἔφθασεν ἀπὸ τὴν κλινικὴν Κατσιβαρδάκου ὁ ἰατρὸς κ. Σαγιᾶς, ὁ ὁποῖος ἀπέκοψε τὸ ἔντερον τοῦ μωροῦ καὶ διέταξε τὴν μεταφορὰν τῆς λεχοῦς εἰς τὸ Τζάννειον. Τώρα εἶναι καλὰ καὶ ἡ ἰδία καὶ τὸ μωρό.

—Καλά, ἐγνώριζε μαιευτικὴν ὁ ἀστυφύλαξ Μουτάκης;

—Ναί, μοῦ εἶπε ἀργότερα ὅτι, ὅταν ὑπηρετοῦσε στρατιώτης στὸν Γράμμο, εἶχε ξεγεννήσει... δυὸ τρεῖς συμμορίτισσες.

—! !...

—Ὁ πατέρας τί ἔκαμε κατὰ τὸ διάστημο αὐτό;

—Τί νὰ κάνῃ; Ἔλεγε ὅτι ἄμα γεννηθῇ ἀγόρι, ἀσφαλῶς θὰ γίνῃ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος! Ἔγινε ὅμως κορίτσι καὶ ἔτσι θὰ πάῃ στὶς βοηθητικὲς ὑπηρεσίες τῆς Ἀστυνομίας!.. Ἄλλωστε, ἴσως ὁ κ. Διοικητὴς νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ βαπτίσῃ ὁμαδικῶς τὸ Γ΄ Τμῆμα.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἀφήνουμε τὸν «ἀρχιμαιευτῆρα» ἀρχιφύλακα κ. Μπουγᾶν καὶ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Διοικητοῦ κ. Καλογεράκου.

—Νὰ σᾶς ζήσῃ!...

—Ὦ, εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε...

—Ἔχετε σπουδαίους μαιευτῆρας, δηλαδὴ ἀστυφύλακας, συμπληρώνουμε.

—Ναί, ὁ τοκετὸς ἦτο πολὺ δύσκολος, ἀλλὰ τὰ κατάφεραν «δι' ἰδίων μέσων»... Σκέπτομαι νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν κ. Διευθυντὴν Πειραιῶς νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ τὸ βαπτίσῃ τὸ Γ΄ Τμῆμα καὶ νὰ τοῦ χορηγηθῇ καὶ ἕνα βιβλιάριον προικοδοτήσεως.

—Δηλαδὴ ἀπὸ τώρα γιὰ τὴν προῖκα;

—Ἕνα κορίτσι τὸ ἔχουμε, νὰ μὴν ἔχῃ καὶ τὴν προικούλα του;

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ λεχὼ ποὺ βρίσκεται μὲ τὸ νεογέννητο στὸ Τζάννειον, δὲν ἔχει λόγους νὰ εὐχαριστῇ τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ τῆς στάθηκαν στὴν κρίσιμη στιγμὴ τόσο ἀποτελεσματικοί.

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

«Αὔγουστε καλέ μου μῆνα
νἄσουν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο».

Εἶναι ὁ μήνας τοῦ φεγγαριοῦ καὶ τῆς φαντασίας. Εἶναι ὁ μήνας ποὺ ἡ νύχτα χρυσώνει ἔμψυχο καὶ ἄψυχο κόσμο καὶ δημιουργεῖ τὴν τάση γιὰ ποίηση, γιὰ ἔρωτα, γιὰ σωματικὸ καὶ πνευματικὸ συμπόσιο.

Ὅλα κι' ὅλα ὅμως. Φαντασία καὶ ποίηση εἶναι δυὸ πράγματα ξένα πρὸς τὸ «Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο» πού—ὅπως καὶ ἀλλοῦ ἐτόνισα— φιλοδοξεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὸ λαογραφικὸ στοιχεῖο ὅπως πραγματικὰ εἶναι. Χωρὶς συναισθηματισμοὺς καὶ ρομαντισμούς, χωρὶς τὴν ἐπίδραση παραγόντων ξένων ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν πράξη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Πάντως, ὅπως καὶ νἆναι, ὁ Αὔγουστος μὲ τὸ φεγγάρι του καὶ τὴν Αὐγουστιάτικη νύχτα του, εἶναι ἡ καλλίτερη περίοδος τοῦ ἔτους. Ὁ λαός μας τραγούδησε τὴ νύχτα τοῦ Αὐγούστου μὲ τὸ ἀσημένιο φεγγάρι, ἔκανε στίχους τὸ συναίσθημα ποὺ δοκίμασε παρατηρῶντας τὴ διαύγεια καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σούρουπου, ἐδημιούργησε μὲ τὴ φαντασία του ὄντα ἀνύπαρκτα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας. Τραγούδησε τὴ δροσιὰ τῆς Αὐγουστιάτικης αὐγῆς καὶ συνταύτισε τὴ μεγαλύτερη χαρὰ τοῦ κόσμου μὲ τὴ γοητεία τῆς Αὐγουστιάτικης νύχτας :

«Ὅποιος δὲν ἐπερπάτησε Αὔγουστο μὲ φεγγάρι
καὶ τὴν αὐγὴ μὲ τὴ δροσιά, τὸν κόσμο δὲν ἐχάρη».

Στάθηκε ἐκστατικὸς ὁ ἄνθρωπος μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ μαγεία τῆς Αὐγουστιάτικης νύχτας καὶ ἄφησε τὴ φαντασία του νὰ δημιουργήσῃ ἕναν τρελλὸ χορὸ ἀπὸ νεράϊδες, στοιχειά, φαντάσματα... Παρατήρησε ὅλα τὰ φαινόμενα σχετικὰ μὲ τὸν καιρό, μὲ τὴν καλλιέργεια τοῦ τόπου του, μὲ τὴ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν του καὶ ἔβγαλε τὰ ἀθάνατα συμπεράσματά του, μορφοποιημένα καὶ καθιερωμένα πλέον σὲ γνωμικά, σὲ θρύλους, σὲ δεισιδαιμονίες, σὲ παραδόσεις. Ἂς τὰ δοῦμε λοιπόν, περπατῶντας καὶ μοχθῶντας μαζὶ μὲ τὸν ὑπαίθριο λαό μας καὶ παίρνοντας κάποια θέση στὴν ψυχή του, στὴ σκέψη του, στὸν πόνο, τὸ στοχασμό, τὴ χαρὰ καὶ τὴ λύπη του. Καὶ πρὸ παντός, ἂς τὰ δοῦμε διώχνοντας μακρυὰ κάθε ἀρρωστημένη «μοντέρνα» ἰδέα, διώχνοντας μακρυὰ κάθε ἴχνος σνομπισμοῦ, καὶ ἀφοῦ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸν βραχνᾶ τοῦ πνεύματος τοῦ «πολιτισμένου». Προξενεῖ ἀθεράπευτο κακὸ στὸ πνεῦμα ὁ «πολιτισμὸς» ἐκεῖνος ποὺ θεωρεῖ ἀπηρχαιωμένη τὴ σοφία καὶ τὴ γραφικότητα τῶν ἐθίμων τοῦ λαοῦ τοῦ χωριοῦ. Παραμένει πάντοτε ἀγροῖκος ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγνόησε τὴν ὁμορφιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κάμπου, τῆς Ἑλληνικῆς βουνοπλαγιᾶς, τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγρότη, τοῦ βοσκοῦ καὶ τοῦ ψαρᾶ, ἐκεῖνος ποὺ εἶδε μὲ ἀποστροφὴ τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα

τοῦ ὑπαιθρίου λαοῦ, δὲν δικαιοῦται νὰ πιστεύῃ στὴν πραγματικὴ ἔννοια τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ.

***

Γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, τὸ φεγγάρι εἶναι τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης, τῆς φαντασίας καὶ τοῦ ἔρωτα. Τὸ «Αὐγουστιανὸ» ὅμως φεγγάρι, εἶναι τὸ ἀγαπημένο ἄστρο τῶν ντελη-κανήδων καὶ τῶν κοριτσιῶν τῆς Κρήτης. Αὐτὸ τὸ Αὐγουστιανὸ φεγγάρι βοηθεῖ τὶς κοπελλιὲς καὶ τοὺς ντελη-κανῆδες νὰ μαντέψουνε τὴ μοίρα τους, τοὺς μιλᾷ γιὰ τὰ μυστικά τους καὶ γεμίζει τὸ πνεῦμα καὶ τὴ σάρκα μὲ ἔντονα αἰσθήματα... ἀναπαραγωγῆς. Οἱ κοπελλιὲς τοῦ Ψιλορείτη πρὸ πάντων, ἀγωνιοῦν πότε νἄρθῃ Πανσέληνος. Τότε, βγαίνουν κατσὰ-κατσὰ καὶ βαστῶντας ἕνα κλωνάρι βασιλικὸ κι' ἕναν καρφίχτη, στέκουνε κάτω ἀπ' τὸ φεγγάρι καὶ τὸ «γιατεύγουν» ψιθυρίζοντας:

«Χαῖρε Μαρία Κεχαριτωμένη.
Φεγγάρι φεγγαράκι μου ποὺ μυστικὰ γρωνίζεις
φανέρωσε τὸν ἄντρα μου ἀνέ ντονε γρωνίζῃς
καὶ πέ του πὼς ἐπᾶ 'μαι γὼ καὶ πολὺ τὸν πεθυμῶ».

Μὲ τὴ λαμπρότητα τοῦ Αὐγουστιάτικου φεγγαριοῦ, οἱ ξενύχτηδες στὸ Νομὸ Χανίων γυρίζουν στὰ σοκάκια καὶ τραγουδᾶνε. Ἄλλοι πηγαίνουν στ' ἀλώνια ἢ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς ἀγαπημένης των—τὸ τελευταῖο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο γιὰ τὴν κρητικὴ τιμὴ—καὶ ἐκεῖ τραγουδοῦν μὲ τὴ λύρα τους ἐξυμνῶντας τὰ «παινέδια» τῆς καλῆς των. Κάνουν ἐπίκληση στὸ φεγγάρι μὲ αὐτοσχέδια δίστιχα, φανερώνοντας ἔτσι καὶ τὰ σχέδια γιὰ τὸ πῶς θὰ τὴν ἀποκτήσουν:

«Φεγγάρι μου 'Αγουσθιανὸ 'πὸ σένα θὰ γυρέψω·
δῶσε μου καλὴ δύναμη νὰ πὰ 'νὰ τήνε κλέψω».

«Φεγγάρι ποὔσουν μάρτυρας στὸν ὅρκο τὸ δικό μας,
πέ τση πῶς ἦταν ἀφορμὴ αὐτὴ στὸ χωρισμό μας».

«Φέγγε μου φεγγαράκι μου, φέγγε μου νὰ περάσω,
τσῆ μαυρομάτας τὸ στενὸ νὰ μὴν τ' ἀποξεχάσω».

«Φεγγάρι μου λαμπρότατο ποὺ πᾷς τὸ γῦρο - γῦρο
χαιρέτα μου τὴν κοπελλιὰ ποὔχω στὸν Ἅγιο Μύρο».

Σὰν πρωτοφαίνεται τὸ νέο φεγγάρι, ἡ κοπελλιὰ τῆς Κρήτης πρέπει νὰ σηκωθῇ ὄρθια, νὰ κάμῃ τὸ σταυρό της καὶ νὰ πῇ:

«Προσκυνῶ σε νιὸ φεγγάρι κι' ἀπού σὲ πεμπεν ὁμάδι,
ὡς παχαίνεις νὰ παχαίνω κι' ὡς μορφαίνεις νὰ μορφαίνω
κι' ὅσα μάθια μὲ θωροῦνε τόσοι νὰ μὲ λαχταροῦνε».

Πρέπει ἐπίσης νὰ πιάσῃ χρυσάφι μόλις δῇ τὸ νέο φεγγάρι, γιατὶ ἔτσι θἄναι πάντα γεμᾶτο τὸ «κεμέρι» τση.

Πάντοτε τὸ φεγγάρι ἐξασκοῦσε ἐπιρροὴ στὸν ἄνθρωπο καὶ πάντοτε οἱ ἄνθρωποι ἐπεκαλέσθησαν τὴ βοήθειά του. Ζήτησαν τὴ βοήθειά του γιὰ τὸν ἔρωτα οἱ μεγάλοι, γιὰ τὸ νυχτοπερπάτημα. Ζήτησαν ὅμως καὶ οἱ μικροὶ τὴ βοήθειά του γιὰ τὸ νυχτερινὸ σχολειὸ καὶ γιὰ τὸ αὐριανὸ παιχνίδι τοῦ ἔρωτα:

«Φεγγαράκι μου λαμπρό, φέγγε μου νὰ περπατῶ
νὰ πηγαίνω στὸ σχολειὸ νὰ μαθαίνω γράμματα
τοῦ Θεοῦ τὰ πράμματα.
Νὰ μαθαίνω μαργιολιές, νὰ φιλῶ τσὶ κοπελλιές».

Τὸ φεγγάρι εἶναι καλόβολο. Βοηθάει τοὺς πάντας, σ' ὅλες τὶς περιοχές, καὶ ὄχι μόνο τοὺς ντελη-κανῆδες καὶ τὶς κοπελλιὲς τῆς Κρήτης.

Στὴ Ρούμελη, τὸ φεγγάρι βοηθάει τοὺς ἐρωτοχτυπημένους νὰ διαβοῦν βουνὰ καὶ δάση, νὰ περάσουν ποτάμια, λαγκαδιές, δρόμους μὲ λάσπες καὶ νερά, καὶ τοῦτο γιὰ νὰ συναντήσουν Ἐ κ ε ί ν η :

«Φέγγε μου φεγγαράκι μου
νὰ πάω στὴν ἀγάπη μου.
Φέγγε ψηλὰ καὶ χαμηλά,
γιατ' εἶναι λάσπες καὶ νερά».

Καὶ τὸ φεγγάρι ἀποκρίνεται καλόκαρδα:

«Ἐγὼ φωτάω ὡς τὸ πρωΐ
κι' ὅπ' ἔχει ἀγάπη ἂς πάῃ νὰ βρῇ».

.....

Ἂς δοῦμε τώρα καὶ τὶς συνήθειες τοῦ λαοῦ, σχετικὰ μὲ τὸ φεγγάρι.

Πρῶτα-πρῶτα, οἱ νέες κοπέλλες τῆς Κατερίνης, τῆς Μυτιλήνης, τῆς Χίου, Ἄνδρου καὶ Κρήτης, στὴ γέμιση τοῦ φεγγαριοῦ πρέπει νὰ κόβουν τὶς ἄκρες τῶν μαλλιῶν τους, γιὰ νὰ πληθαίνουν τὰ «κουρλιά» τους.

Σ' ὅλη τὴ Μακεδονία καὶ τὴν ὀρεινὴ Ρούμελη, οἱ ὑλοτόμοι πρέπει νὰ κόβουν τὰ κυπαρίσσια καὶ τὰ ἔλατα ποὺ θὰ χρειασθοῦν γιὰ στέγη τοῦ σπιτιοῦ τους καὶ γιὰ ἔπιπλα, μ ό ν ο ν ὅταν γεμίσει τὸ φεγγάρι.

Στὸ Μωρηᾶ καὶ σὲ πολλὰ νησιά, στὴ λίγωση τοῦ φεγγαριοῦ δὲν πρέπει νὰ κλαδεύουν τ' ἀμπέλια. Στὴ λίγωση τοῦ φεγγαριοῦ ἐπίσης στὴ Δωρίδα καὶ τὸν Ξηρόμερο, πρέπει νὰ δειπνοῦν ἀπὸ νωρίς. Τοῦτο γίνεται πιὸ πολὺ στὴν «καθάρια» λίγωση—ποὺ εἶναι ἡ ἑπομένη τῆς Πανσελήνου—καὶ τότε :

«Ὅταν δειπνᾷς κὶ δὲν μὶ ἰδῇς,
τότι καθάρια λίγους' εἶνι!»

Ὑπάρχουν πάρα πολλὲς ἄλλες ἀκόμα συνήθειες καὶ προλήψεις τοῦ λαοῦ μας σχετικὰ μὲ τὸ φεγγάρι. Τὶς ἀποσιωπῶ ὅμως γιὰ λόγους καθαρὰ...χωρικοὺς καὶ προχωρῶ στὸν καθ' ἑαυτὸ Αὔγουστο, τὸν Αὔγουστο τοῦ μόχθου καὶ τοῦ στοχασμοῦ.

***

Σύμφωνα μὲ τὸ παληὸ ἡμερολόγιο, ὁ λαός μας μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Αὐγούστου περίμενε καὶ τὸν χειμώνα. Καθιερώθηκε λοιπὸν ἀπὸ τότε νὰ λέγεται καὶ σήμερα :

«Ἀπού Μαρτιοῦ καλουκιριὲς κι' ἀπ' Αὔγουστου χειμώνα».

Ὁ ποιμενικὸς λαὸς τῆς ὑπαίθρου μας, ἀπὸ τὸν Αὔγουστο ἀρχίζει ν' ἀνησυχῇ γιὰ τὰ κοπάδια τῶν ζώων του. Στὴν Ἤπειρο ἰδίως, τὴ Θράκη καὶ τὴν ὀρεινὴ Μακεδονία, ποὺ ὁ χειμῶνας ἀρχίζει ἀπὸ πολὺ νωρίς, ὁ λαός μας ἔχει τοῦτο τὸ γνωμικό:

«Ἦρθι οὐ Αὔγουστους;
πάρ' τὴ κάπα σου».

Θολώνουν οἱ ὁρίζοντες τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν μας ἐν ὅσῳ προχωρεῖ ὁ Αὔγουστος. Ἡ θάλασσα μαυρίζει καὶ γίνεται κρύα. Ὅλα δείχνουν πὼς ὁ χειμώνας δὲν εἶναι μακρυά, γι' αὐτὸ ὁ λαός μας, βλέποντας ὅτι ὁ Αὔγουστος μπαίνει :

«μὲ τὸ βοριᾶ τὸ δροσερὸ καὶ μὲ τὴ τραμουντάνα...».

ἀρχίζει νὰ ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν ἄμυνα ποὺ θὰ προτάξῃ στὴν ἐπιδρομή. Κουβαλάει καυσόξυλα ἀπὸ τὸ βουνό, ἑτοιμάζει τὰ μαντριὰ στὰ προσηλιακὰ μέρη, κι' οἱ στάνες ἑτοιμάζονται νὰ κατηφορίσουν ἀπὸ τὰ βορεινὰ σημεῖα πρὸς τὰ νότια μὲ τὶς πρῶτες κακοκαιριές.

Ὁ Αὔγουστος εἶναι ὁ μήνας τῆς συγκομιδῆς τῶν φρούτων. Σῦκα, σταφύλια, ἀχλάδια, ροδάκινα καὶ τόσα ἄλλα φροῦτα, τὸν μήνα αὐτὸν ὡριμάζουν καὶ μαζεύονται. Γι' αὐτὸ ὁ Αὔγουστος λέγεται καὶ «Σκουλόγους», ἀκόμα δὲ καὶ τρυγητής.

Τὰ φροῦτα δίνουν πάρα πολλὰ κέρδη στὸν ἀγροτικὸ κόσμο, πρέπει ὅμως γι'

αὐτὸ νὰ τὸν εὐνοήσουν καὶ οἱ καιρικὲς συνθῆκες. Ὅταν λ.χ. δὲν βρέξῃ μέσα στὸ Μάη, τ' ἀμπέλια θὰ κάνουν πολλὰ σταφύλια τὸν Αὔγουστο. Ἐπομένως ἔχουν δίκηο οἱ ἀγαθοὶ Μωραΐτες μας, ὅτα τοὺς ρωτᾷς γιὰ τὶς σταφίδες καὶ σοῦ ἀπαντοῦν:

«Μάης ἄβριχους, Τρυγ'τὴς χαρούμινους!».

Ὁ Τρύγος τοῦ Αὐγούστου, γίνεται στὴν Πελοπόννησο καὶ τὰ νησιὰ μόνον, γιατὶ στὰ ὀρεινὰ μέρη γίνεται τὸν Σεπτέμβριο. Ὅπως καὶ νἆναι ὅμως, ὁ Τρύγος ἀποτελεῖ ἕνα γραφικὸ πανηγύρι τοῦ λαοῦ. Καραβάνια ὁλόκληρα Ρουμελιωτῶν ἐκστρατεύουν τὸν Αὔγουστο πρὸς τὸ Μωρηᾶ, γιὰ τὸν τρύγο τῆς σταφίδας, κι' ἡ φυλλωσιὰ τῆς κληματαριᾶς στέκεται μάρτυς βουβῶν καὶ φλύαρων εἰδυλλίων, ποὺ πλέκουν μαντηλοφορεμένες κοπέλλες μὲ γεροδεμένα παλληκάρια. Χαίρεται τὸ μάτι ν' ἀντικρύζῃ τὴν ἀγαστὴ συνεργασία τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Μωρηᾶ! Τὸ θρόϊσμα τῆς κληματαριᾶς μὲ τ' ἀγέρι τοῦ Κορινθιακοῦ, τὸ γέλοιο καὶ τὸ τραγούδι, ἔρχονται νὰ σκεπάσουν τὸν αὐγουστιάτικο μόχθο γιὰ τὸν τρύγο τῆς σταφίδας καὶ τοῦ φιλιοῦ... Καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦ νόθου αὐτοῦ μόχθου, εἶναι πάντοτε τὸ ἴδιο:

«Οὔλουν τὸν Ἄξ'του γύριζα νὰ βρῶ γλυκὸ σταφύλι
δὲ βρῆκα ἄλλου πιὸ γλυκὸ ἀπ' τοὺ δικό σου χείλι».

.....

Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ τῆς θάλασσας αὐτὸν τὸν μῆνα δὲν πάει πίσω. Οἱ ψαράδες μας ἐντείνουν τὶς προσπάθειές τους γιὰ τὸ ψάρεμα τοῦ κολιοῦ, ποὺ τὸν Αὔγουστο εἶναι πιὸ τρυφερός. Γι' αὐτὸ καθιερώθηκε καὶ ἡ παροιμία:

«Κάθε πράμα στοὺν κιρό του
κι' οὺ Κουλιὸς τοὺν Αὔγουστου».

Λέγεται ἡ παροιμία αὐτή, ὑπονοῶντας καὶ τὴν κάθε ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρέπει νὰ γίνεται μόνον στὴν ὥρα της, ὅταν δηλαδὴ πρέπει νὰ γίνῃ. Παράκαιρη ἐνέργεια εἶναι ἐπιζήμια στὸν ἄνθρωπο, ὅπως καὶ κάθε παράκαιρη συζήτηση ἢ συνδιαλλαγή.

***

Οἱ πρῶτες ἕξη μέρες τοῦ Αὐγούστου λέγονται δρύμες καὶ ἡμερομήνια. Ἐδῶ εἶναι ὅμως ποὺ ὁ λαός μας τὰ κάνει κυριολεκτικὰ...θάλασσα. Στὴ Ρούμελη λ.χ., στὴ Θεσσαλία, τὴν Ἤπειρο καὶ τὸ Μωρηᾶ, ἔχουν γιὰ δρύμες καὶ ἡμερομήνια τὶς πρῶτες δώδεκα ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου, ἐνῶ στὴ Μυτιλήνη, τὴ Χίο, τοὺς Σποράδες καὶ τὸ Ἰόνια νησιά, ἔχουν γιὰ ἡμερομήνια μόνον τὶς ἕξη πρῶτες ἡμέρες. Στὴν Κρήτη, οἱ πρῶτες ἕξη καὶ οἱ τελευταῖες ἕξη ἡμέρες, λέγονται δρύμες καὶ μηνολόγια. Ὅπως καὶ νἆναι ὅμως, οἱ πρῶτες ἕξη μέρες εἶναι δρύμες, ἤτοι κακὲς ἡμέρες, γεμᾶτες στοιχειὰ καὶ φαντάσματα. Αὐτὲς τὶς ἕξη πρῶτες ἡμέρες, δὲν πρέπει νὰ πλύνουν γιατὶ θὰ ἔρθουν οἱ νεράϊδες καὶ θὰ σκίσουν τὰ ροῦχα. Δὲν πρέπει νὰ λουσθοῦν, γιατὶ θὰ πέσουν τὰ μαλλιά. Δὲν πρέπει ν' ἀρχίσουν ἀνυφαντικὸ οἱ γυναῖκες, γιατὶ ὁ διάβολος θὰ τὸ πλέξῃ. Δὲν πρέπει νὰ τελειώσουν συνοικέσιο, γιατὶ θἄχῃ κακὸ τέλος. Δὲν πρέπει νὰ ζυμώσουν, γιατὶ θὰ σκουλικιάσῃ ἡ ζύμη κλπ. κλπ.

Μά, ἂν ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ ζυμώσουν, τότε θὰ πρέπει νὰ ρίξουν στὴ ζύμη ἁγιόνερο, ραντίζοντας μὲ πλατύφυλλο βασιλικό. Ἂν πάλι εἶναι ἀνάγκη νὰ πλύνουν, τότε θὰ πρέπει νὰ ρίξουν στὸ νερὸ ἕνα κομμάτι σίδηρο, γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν οἱ νεράϊδες καὶ τὰ δαιμόνια νὰ χαλάσουν τὰ ροῦχα...

Οἱ ἡμέρες τῆς δρύμης ἁγιάζονται στὴν Κρήτη τὴν παραμονὴ τοῦ «Ἀφέντη Χριστοῦ»—παραμονὴ τῆς Μεταμορφώσεως—τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀναφτῇ τσῆ χάρης του τὸ καντῆλι. Τότε λούζονται, πηγαίνουν στ' ἀμπέλι ὅπου κόβουν σταφύλια, καὶ ἀφήνουν τὸ καλάθι στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ πρωΐ, ξημερώνοντας τῆς Μεταμορφώσεως, πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησιὰ κι' ἀποθέτουν στὴν ὡραία Πύλη τὸ καλάθι μὲ δύο ἑφτάζυμα. Ὕστερα ἀπὸ τὴν λειτουργία, ὁ παπᾶς εὐλογᾷ τὰ σταφύλια καὶ τὰ μοιράζει στὸ

ἐκκλησίασμα, κρατεῖ δὲ τὰ ἑφτάζυμα, τὰ ὁποῖα σὰν ἔθιμο τοῦ προσφέρει κάθε χρόνο ὡς δῶρο ἡ κάθε μιὰ οἰκογένεια. Αὐτὸ γίνεται σ' ὅλες τὶς Ἐκκλησιὲς τοῦ Ἀφέντη Χριστοῦ, ποὺ εἶναι χτισμένες πάνω σὲ χαμηλὰ βουνὰ καὶ λόφους.

Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἕξη ἢ δώδεκα ἡμέρες τοῦ Αὐγούστου, καταλαβαίνουν οἱ χωρικοί μας τὸν καιρὸ ποὺ θὰ κάμῃ ὅλος ὁ χρόνος. Ὅπου πιστεύουν ὡς ἡμερομήνια μόνον τὶς πρῶτες ἕξ ἡμέρες, παρατηροῦν τὸν καιρὸ ποὺ θὰ κάμῃ ὡς τὸ μεσημέρι τῆς πρώτης ἡμέρας, ὁπότε αὐτὸ ποὺ παρατήρησαν ἰσχύει γιὰ τὸ Γενάρη. Τὸ δεύτερο ἥμισυ ἰσχύει γιὰ τὸ Φεβρουάριο κ.ο.κ. Ὅπου πιστεύουν δώδεκα ἡμέρες ὡς ἡμερομήνια, οἱ πρῶτες δώδεκα ἡμέρες ἰσχύουν γιὰ τοὺς δώδεκα μῆνες. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ γιὰ τὰ μέρη ποὺ ἔχουν ὡς μηνολόγια τὶς ἕξη πρῶτες καὶ τὶς ἕξη τελευταῖες ἡμέρες,—Κρήτη—μετρῶντας ἀντίστοιχα τοὺς πρώτους ἕξ καὶ τοὺς τελευταίους ἕξ μῆνες τοῦ ἔτους. Σὲ πολλὰ ὅμως μέρη, οἱ βοσκοὶ καὶ οἱ βαρκάρηδες ἀρχίζουν τὸ μέτρημα ἀπὸ τὸν Σεπτέμβρη, τὸν παληὸ χρόνο δηλαδή.

Μὲ τὸν Αὔγουστο ἔχουν συνδεθῆ οἱ πιὸ παράξενες δοξασίες καὶ θρῦλοι σχετικὰ μὲ τὰ φαντάσματα, τὶς νεράϊδες, τὰ στοιχειά, τὶς «διαολικὲς συνεργίες» (1) καὶ ἄλλα πολλά. Φταίει ἡ Αὐγουστιάτικη νύχτα γι' αὐτό; Φταίει τὸ Αὐγουστιάτικο φεγγάρι; Φταῖνε ὅλα ἐκεῖνα τὰ δημιουργήματα τοῦ Αὐγούστου, ποὺ δημιουργοῦν τὴν αἰσθηματικὴ καὶ αἰσθησιακὴ κρεπάλη; Κάτι φταίει...

Πάντως,σύμφωνα μὲ τὰ μυθεύματα περὶ νεράϊδων κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, αὐτὲς ζοῦνε κοντὰ στὰ νερά, στὰ ποτάμια, στὶς κουφάλες τῶν πλατάνων, στὰ πηγάδια καὶ τοὺς νερόμυλους. Στήνουν τρελλὸ χορό, τραγουδῶντας καὶ χορεύοντας ὡς τὰ μεσάνυχτα, καὶ εἶναι πολὺ ὄμορφες. Χορεύουν λοιπόν, τραγουδοῦν, πλένουν τὰ ροῦχα τους καὶ ἀλλοίμονο σὲ κεῖνον ποὺ θὰ τὶς δῇ ἢ θὰ τοὺς μιλήσῃ. Ὅποιος δῇ νεράϊδα, μπορεῖ νὰ μείνῃ τρελλός, ἄλαλος, ἀόμματος ἢ κουφός. Μπορεῖ νὰ πάθῃ καὶ «βιστιρὰ»—νὰ στραβώσῃ τὸ στόμα του δηλαδὴ—ἢ καὶ νὰ πεθάνῃ ἀκόμα.

Γι' αὐτό, πρὶν ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἢ τὸ σύσηλο τοῦ μεσημεριοῦ—στὴν Κρήτη—νὰ μὴ περπατᾷς ποτὲ μονάχος σου, γιατὶ μπελογραντίζεις ἀπὸ τὶς νεράϊδες.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ καλὲς νεράϊδες. Αὐτές, ἅμα ἀγαπήσουν κανέναν ὄμορφο ντελη-κανῆ, τοῦ μαθαίνουν νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ παίζῃ λύρα. Τότε ὁ λυράρης αὐτὸς παίζει τόσο καλά, ποὺ εἶναι «νὰ φυσήξῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου». Ἀλλοίμονό του ὅμως τοῦ ντελῆ-κανῆ ποὺ τοῦ ἔμαθε λύρα ἡ νεράϊδα. Θὰ πεθάνῃ πρὶν γεράσῃ καὶ μόνο ἀπὸ ἄδικο θάνατο.

Πολὺ χειρότεροι ἀπὸ τὶς νεράϊδες εἶναι οἱ νεράϊδοι. Αὐτοὶ κατατρέχουν τοὺς ἄνδρες γιατὶ τοὺς ζηλεύουν, καὶ εἶναι σωστὸς ἐφιάλτης γιὰ τὰ «συνοροπαντρεμένα» (2) ἀντρόγυνα. Τὰ πνίγουν τὶς πρῶτες νύχτες τοῦ γάμου των ἢ κλέβουν τὴν κοπελλιὰ πρὶν γίνῃ ἀκόμα γυναίκα...

Τὰ στοιχειὰ ἐξ·ἄλλου, ζοῦνε μόνο τὴ νύχτα, ἰδίως τὴν Αὐγουστιάτικη. Βγαίνουν ἀπὸ λαγκαδιές, ἀπὸ σπηλιές, ἀπὸ παληὰ σπίτια, ἀπὸ καραούλια. Ἕνα τέτοιο στοιχειὸ βγῆκε καὶ μέσα ἀπ' τὴ «Τρικυμία» τοῦ Σαίξπηρ...

Λοιπόν, τὰ στοιχειὰ εἶναι δαιμόνια καὶ παρουσιάζονται τὶς Αὐγουστιάτικες νύχτες μὲ πολλὲς μορφές. Ἄλλα εἶναι ἀγαθοποιὰ καὶ παρουσιάζονται μὲ τὴ μορφὴ κατσικιῶν, ἐλαφιῶν ἢ μοσχαριῶν. Ἀγαθοποιὰ στοιχειὰ βρίσκονται καὶ μέσα στὰ σπίτια. Αὐτὰ μποροῦν νὰ τὰ βλέπουν, ἀπαγορεύεται ὅμως νὰ τὰ πιάσουν ἢ νὰ τὰ σκοτώσουν. Εἶναι πουλιά, φίλια κλπ. καὶ λέγονται «τὸ καλὸ τοῦ σπιτιοῦ». Ἄλλα στοιχειὰ εἶναι κακοποιὰ καὶ παρουσιάζονται σὰν κακόμορφα σκυλιά, τέρατα κλπ. Τὰ κακοποιὰ αὐτὰ στοιχειὰ καταστρέφουν ὁλόκληρες στάνες, βουκολιά, ἐπιδροῦν πολλὲς φορὲς καὶ στὸν ἄνθρωπο.

(1) Συνεργίες διαβόλων.
(2) Νεοπαντρεμένα.

Τὰ φαντάσματα πάλι, εἶναι μορφὲς νεκρῶν ποὺ παρουσιάζονται μετὰ θάνατον, γιὰ νὰ κανονίσουν ὡρισμένες ἐκκρεμότητες μὲ τοὺς ζωντανούς. Ἔρχεται λ.χ. μέσα στὴ νύχτα ἡ μορφὴ τοῦ ἀποθαμένου δανειστή σου καὶ σοῦ ζητᾷ τὰ δανεικά! Ἄλλη μορφή, σοῦ ζητᾷ νὰ κάνῃς κάποιο ἐπιτακτικὸ καθῆκον ποὺ ξέχασες, ἄλλη σοῦ ζητᾷ ν' ἀφήσῃς ἥσυχη τὴ χήρα τοῦ τάδε μακαρίτη, ἄλλη σοῦ ζητᾷ νὰ βρῇς τὸν δεῖνα καὶ νὰ τοῦ πῇς τὸ καὶ τό... Ἂν δὲν συμμορφωθῇς ἀλλοίμονό σου.

Ὅμως, τὰ στοιχειὰ καὶ τὰ φαντάσματα προτιμοῦσαν νὰ βγαίνουν τὸν παληὸ καλὸ καιρό, τότε ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἦταν καλοὶ καὶ ποῦ δέναν τοὺς σκύλους μὲ τὰ λουκάνικα. Στὶς ἡμέρες μας, τὰ εἴδη αὐτὰ τοῦ ὑπερφυσικοῦ κόσμου τείνουν νὰ ἐκλείψουν, ἄγνωστο γιατί...

Τὰ ἀγαθοποιὰ στοιχειὰ στὴν Κρήτη βγαίνουν τὴ νύχτα σέρνοντας βαρειὲς ἁλυσσίδες ποὺ κάνουν κρότο. Αὐτὸ τὸ ἤξεραν οἱ παληοὶ Κρητικοὶ καὶ μόλις ἀκούγανε τὸν κρότο, κρύβονταν στὰ σπίτια τους. Ἐπ' αὐτοῦ, γηραιὰ δέσποινα τῶν Ἀθηνῶν καὶ γέννημα καὶ θρέμα τῆς Κρήτης, μοῦ ἀφηγήθηκε πολλὰ σπαρταριστὰ γεγονότα. Παραθέτω τὸ παρακάτω:

Ἕνας νέον ἀπ' τὸν Ἅγιο Μύρωνα τῆς Κρήτης, ἀγαποῦσε μιὰ κοπελλιά. Σοφίστηκε λοιπὸν νὰ βάζῃ ἁλυσσίδες στὴ μέση του καὶ νὰ τὶς σέρνῃ τὶς νύχτες ποὺ πήγαινε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένη του. Οἱ χωρικοὶ κρύβονταν τρομαγμένοι στὸ ἄκουσμα τῶν ἁλυσσίδων, καὶ μόνον ἐκείνη ἔβγαινε στὸ παράθυρο χωρὶς νὰ...φοβᾶται, γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν ντελη-κανῆ της. Ἔτσι, ἔβλεπε ὁ Ρωμαῖος τὸ Τζουλιετάκι του, βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ ἔκανε τὸν παραλογισμὸ νὰ βγῇ στὶς πόρτες ἢ στὰ παράθυρα γιὰ νὰ δῇ τὸ στοιχειὸ ποὺ περνοῦσε. Κάποτε ὅμως οἱ ἁλυσσίδες λυθήκανε κι 'ὁ Ρωμαῖος βλαστήμησε ἀπ' τὴν ὀργή του. Τὸν ἄκουσαν τότε οἱ ἄλλοι χωριανοί, βγῆκαν στὶς πόρτες καὶ στὰ παράθυρα, καί...τὴν ἄλλη Κυριακὴ γινόταν ὁ γάμος.

Ἡ «διαολικὴ συνερία» εἶναι πρᾶγμα φοβερὸ γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ τὴν δῇ. Στραβώνει τὸ στόμα του καὶ γιατρεύεται μόνον μὲ ἕναν γερὸ μπάτσο πρὸς τὴν ἀντίθετη φορὰ τοῦ σαγονιοῦ, ἢ καὶ μὲ ἁγιωτικά...

***

Καὶ τώρα μιὰ γρήγορη ματιὰ στὶς γιορτὲς τοῦ Αὐγούστου καὶ στὰ σχετικὰ μὲ αὐτὲς ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ λαοῦ.

Τῆς «Ἁγιᾶς—Σουτήρας» πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία δημητριακὰ ἀπὸ τὴν νέα σοδειά, φροῦτα, σταφύλια κλπ. γιὰ νὰ τὰ εὐλογήσῃ ὁ παπᾶς. Τὰ μοιράζονται ὕστερα οἱ χωρικοὶ καὶ εὔχονται «καλὰ μπρικέτια»—καλὲς ἐσοδειὲς—καὶ στὰ ὑπόλοιπα ἀγαθά. Στὰ νησιά μας, ἰδίως στὴ Μυτιλήνη καὶ τὴ Λῆμνο, πιστεύουν ὅτι, τῆς «Ἁγιᾶς Σουτῆρας» ἦταν ἡ Παναγιὰ ἄρρωστη καὶ λαχτάρησε νὰ φάῃ κολιὸ καὶ σταφύλι. Τῆς πῆγαν λοιπὸν καὶ ἔφαγε. Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα λένε:

«Τοῦ Βαγιῶ τσὶ τ'ς Ἁγιᾶς Σουτήρας, ψάρ' ἅμα δὲ βρῇς
νὰ φᾷς, λέπ' νὰ βρῇς νὰ τοῦ γλύψ'ς».

Μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὴ Χριστιανωσύνη καὶ γιὰ ὁλόκληρο τὸν ἀγροτικὸ λαό μας, εἶναι ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου. Γίνονται πολλὰ τάματα στὶς Ἐκκλησιὲς τῆς Παναγίας καὶ ὁ λαὸς ξεσηκώνεται γιὰ νὰ πάῃ στὴ χάρη της μὲ κάθε μέσον. Ἄλλοι ξεκινοῦν ξυπόλυτοι, ἄλλοι μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω, πισθάγκωνα. Πηγαίνουν νὰ κάμουν τὸ τάμα τους ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς κακουχίες καὶ τοὺς κόπους. Τὰ παιδιὰ προσκομίζουν λαμπάδες ἴσα μὲ τὸ ἀνάστημά τους καὶ τὸ βράδι ξενυχτᾶνε μικροὶ καὶ μεγάλοι στὶς Ἐκκλησιές, μὲ ἀγρύπνιες καὶ προσευχές. Μεγάλο ἐνδιαφέρον παρουσιάζει ἡ Παναγία τῆς Τήνου ὅπου γίνονται μεγάλες γιορτὲς καὶ πάμπολλα θαύματα.

Ἐδῶ θὰ σημειώσω μόνον τοὺς λαϊκοὺς ὕμνους πρὸς τὴν Παναγία τῆς Τήνου καὶ τὴν Παναγία τῆς κάθε περιοχῆς :

«Ὦ Παναγιά μου Τηνιακιὰ μὲ τὰ χρυσᾶ καντήλια,
γιάνε κι' ἐμὲ τὸν πόνο μου, νὰ σοῦ τὰ κάνω χίλια».

«Ὦ Παναγιά μου Τηνιακιὰ μὲ τὸ πλατὺ μεϊντάνι,
τὴν νιότη μου τὴν ἔταξα στὴ χάρη σου κουλμπάνι».

«Ὦ Παναγιά μου Κουτσουριώτισσα (1), ρίξε νερὸ καὶ χιόνι
νὰ γιάνῃς τὴν καρδούλα μου πόχει καημοὶ καὶ πόνοι».

Καὶ ἄλλα, καὶ ἄλλα πολλά.

Γιὰ τὴν Παναγία τὴ Θεοτόκο ὁ λαός μας ἔχει τόσα καὶ τόσα νὰ πῇ. Τὴν ἔχει γιὰ Στρατηλάτιδα, γιὰ Ψυχὴ τοῦ Ἔθνους, γιὰ Ὁδηγὸ καὶ Προστάτιδα κατὰ τῶν δεινῶν. Ἂν ὁραματισθοῦμε τὸ θαῦμα τῆς Παναγιᾶς τῶν Βυζαντινῶν Χρόνων, τοῦ εἰκοσιένα, τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου καὶ ἀργότερα τῆς Πίνδου καὶ τοῦ Γράμμου, θὰ δοῦμε ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ λαοῦ εἶναι δοσμένη ἀνεπιφύλακτα σ' αὐτήν. Τὸ ἴδιο, ἂν δοῦμε τὸ τάμα τῆς μάννας γιὰ τὸ ξενητεμένο παιδί της, γιὰ τὸν ἄρρωστο, γιὰ τόσα καὶ τόσα ἄλλα. Τὸ ἴδιο ἀκόμα, ἂν δοῦμε τὴν ἐπίκληση τῆς κόρης γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Τ' ἀφήνουμε ὅμως γιὰ ἄλλη φορά.

Τελειώνει ὁ Αὔγουστος μὲ τὴ γιορτὴ τοῦ Ἀ-Γιάννη τοῦ Ἀποκεφαλιστὴ ἢ τοῦ Ριγολόγου (29 Αὐγούστου). Τὸν λένε ἀποκεφαλιστή, ἐπειδὴ ἀποκεφαλίσθηκε, καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ νηστεύουν τὸ λάδι. Τὸν λένε ἐπίσης «Ριγολόγο» γιατί, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ ἑλώδεις πυρετοὺς (ρίγο) κάνουν τάματα γιὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ δὲν τρῶνε τίποτα ὅλη τὴν ἡμέρα. Μερικοὶ τρῶνε «μόνον ὅτι δὲν ψήνει ἡ φωτιὰ» δηλαδὴ νωποὺς καρποὺς καὶ φροῦτα.

Γιὰ τὴν ἑλονοσία (τὸ ρίγο) πιστεύουν στὴ Θεσσαλία καὶ στὴ Κρήτη, ὅτι πρωτοεμφανίσθηκε τὴν ἡμέρα ποὺ ἀποκεφαλίσθηκε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης. Ἔπιασε πρῶτα ὅσους κάθονταν μὲ τὸν Ἡρώδη καὶ τρώγανε μαζί του. Πάντως, ἀπὸ τὸν «ρίγο» πρῶτα καὶ ὕστερα ἀπὸ τὶς ἄλλες ἀρρώστειες ποὺ ἔρχονται τὸν Αὔγουστο μὲ τὰ πολλὰ φροῦτα, τὰ κουνούπια καὶ τὶς μύγες, ὁ μήνας αὐτὸς λογαριάζεται ἀπὸ τὸ λαό μας σὰν ἀρρωστιάρικος. Γι' αὐτὸ τρέχει ὁ λαὸς στὸν Ἁη-Γιάννη τὸν Ἀποκεφαλιστή, τὸ Ριγολόγο καὶ τὸ Θ ε ρ α π ε υ τ ή, ποὺ εἶναι γιατρὸς τῆς «θέρμης» καὶ τοῦ «πιασμοῦ» (ματιάσματος).

Σ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

(1) «Κουτσουριώτισσα» λέγεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγιᾶς πάνω ἀπὸ τὴν Ἀμυγδαλιὰ Δωρίδος. Πανηγυρίζει στὶς 23 τοῦ Αὐγούστου καὶ παρουσιάζει μεγάλο τουριστικὸ ἐνδιαφέρον.

Στὴν Παναγία

Κυλᾷς πάν' ἀπ' τοῦ δάκρυου τὸ πικρανάβρυσμα
καὶ στὶς ὁλόμαυρες πλάϊ πληγὲς 'Εσὺ σιμώνεις·
μέσ' στὰ ἐρείπια φέρνεις τῆς χαρᾶς τὸ θρόϊσμα,
τὴ συμφορὰ Σὺ ξεύρεις πῶς νὰ βαλσαμώνῃς

*

Σένα μέσ' στὴ Σαχάρα ὁ στρατοκόπος ὅασι Σὲ κράζει
κι' ὁ δοῦλος μέσα στὴ σκλαβιὰ Σὲ λευτεριὰ φωνάζει.
Εἶσαι στὶς μάχες τ' ὄνειρο καὶ ἡ γλυκειὰ ἠχώ,
μὲ Σένα νίκες γράφονται, τὴν "Αγια Στρατηγό.

*

Συμπόνια 'Εσύ, ἀγάπη 'Εσύ, ἀγάπη καὶ στοργή,
γλυκειὰ Παρθένα, εἶσαι Σὺ θερμὴ πρωτοπηγή,
ποὺ ἀπ' 'Εσὲ οἱ χρυσόνεροι καὶ μυστικοὶ κρουνοὶ
πρωτότρεξαν, Μαρία, καὶ χαμήλωσαν οἱ πάμψηλοι Οὐρανοί.

*

Σὰν ἥλιος, Παναγιά μου, τροπικός, τὶς πολικὲς τὶς νύχτες
[κατακλύζεις
καὶ στὸ λιμὸ τοῦ χορτασμοῦ, Μάνα, τὸ μάνα 'Εσὺ χαρίζεις.
Παρθένα, ἀπ' τὰ μάτια Σου θέλω νὰ κοινωνήσω,
τὰ ρόδα τῆς πιὸ ὑπέρκοσμης τῆς Χάρης νὰ τρυγίσω.

*

Ὦ ἀνθέ, τῆς Θείας, τῆς Οὐρανίας τῆς Καλωσύνης!
Ὦ μῦρε Σὺ τρισάγιε! Ὦ μαϊστράλι εὐφροσύνης!
Μέσ' στὶς κακοφουρτοῦνες τ' ἀπάνεμο κι' ἤρεμο νησὶ
Παρθένα Μεγαλόχαρη Εἶσαι, Πλατυτέρα, 'Εσύ!

Σ. ΧΑΝΔΡΗΣ

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

. . . . . .

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ κ. Λαψύ, Δικαστὴς Ἀνηλίκων, ἐκύτταξε κρυφὰ τὸ ρολόϊ του. «Τὸ μεσημέρι περιμένει κι' αὐτός...» συλλογίστηκεν ὁ γιατρὸς Κλεράν. Ναί! Πράγματι! Περίμενε κι' αὐτός, ὅπως κι' ὁ γιατρός, τὴ μεγάλη μεσημβρινὴ σύγχυση, τότε ποὺ κανεὶς πιὰ δὲν καταλαβαίνει τίποτα, καὶ προσπαθεῖ νὰ φέρῃ ἀντιρρήσεις στὸν συζητητή του, χωρὶς νὰ ξέρῃ τί λέει... τότε ποὺ ἡ κακὴ διάθεσις παίρνει τὴ θέση τῆς λογικῆς, καὶ ἡ ὁρμητικότης τὴ θέση τῆς καλῆς πίστεως... τότε ποὺ εὔκολα μπορεῖ νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνος ποὺ ὡς τότε σώπαινε καὶ κρατοῦσε σημειώσεις σ' ἕνα χαρτί!... τότε ποὺ ἕνας ὁποιοσδήποτε καινούργιος ἄνθρωπος, ποὺ δὲν εἶχε λάβει ὡς τώρα μέρος στὴ συζήτηση, μπορεῖ νὰ προξενήσῃ ἐντύπωση καὶ νὰ ἐπιβληθῇ... τότε ποὺ μιλᾷ ἡ κοιλιὰ τῶν συνέδρων καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ κάνουν ὁποιαδήποτε ὑποχώρηση, φτάνει νὰ πᾶνε γιὰ φαγητό... τότε ποὺ εἶναι ὅλοι κουρασμένοι ἀπὸ τὶς πολύωρες συζητήσεις... τότε εἶναι ἡ κατάλληλη στιγμὴ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇς...

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς, ὁ ἴδιος τρόπος παιχνιδιοῦ καὶ τὰ ἴδια δεδομένα ἰσχύουν καὶ γιὰ κάθε Συμβούλιον ἀκόμα καὶ γιὰ τὰ Διεθνῆ Συνέδρια, ὅπου παίζεται ἡ τύχη τοῦ Κόσμου...

...Ἀτάραχος λοιπὸν ὁ γιατρὸς Κλερὰν ἐπερίμενε τὸ μεσημέρι, παρατηρῶντας συγχρόνως καὶ τὸν δικαστὴ Λαψύ, ποὺ κι' αὐτὸς περίμενε ἀπαθής. Παρατηροῦσε ὁ γιατρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Δικαστοῦ ἐρευνητικά... αὐτὸ τὸ πρόσωπο, τοῦ ὁποίου τὸ στόμα χαμογελοῦσε ἀδιάκοπα, καὶ ποὺ τὸ βλέμμα του ἦταν σοβαρό... Εἶχε τὸ ἕνα μάτι πιὸ κλειστὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὸ κεφάλι γερμένο στὸν ὦμο, παρουσιάζοντας ἔτσι δυὸ διαφορετικὰ προφίλ: Ἕνα ἄρχοντος, καὶ ἕνα χωρικοῦ. Παρατηροῦσε ἀκόμα τὰ κατάμαυρα μαλλιά του, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα ἐτρύπωνε μιὰ μονάχα ἄσπρη τούφα. Ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο, τὸ γεμᾶτο ρυτίδες, ἑνὸς πρόωρα γερασμένου νέου ἀνθρώπου; ἢ ἦταν πρόσωπο ἐξαιρετικὰ νεανικὸ ἑνὸς γέροντος;

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ ὑπέβαλε στὸν ἑαυτό του ὁ γιατρὸς Κλερὰν αὐτὴν τὴν ἐρώτηση, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ μεσημβρίας φλυάρους, σὰν ἐπιχείρημα ἢ προσπαθῶντας νὰ βλάψῃ, ἀμφισβήτησε τὴν ὠφελιμότητα τῆς Δημοσίας βοηθείας, τὴν ἀφοσίωση τοῦ προσωπικοῦ της, τὴν ποιότητα καὶ τὴν χρησιμότητα τῶν φροντίδων ποὺ δίνονται στὰ παιδιά...

—«Θὰ μοῦ ἐπετρέπετο» εἶπε ψυχρὰ ὁ γιατρὸς Κλερὰν—ὁ ὁποῖος ἔβγαινε ἀπὸ » τόση παρατεταμένη σιωπή, ὥστε χρειάστηκε νὰ καθαρίσῃ τὴ φωνή του γιὰ νὰ » μιλήσῃ—θὰ μοῦ ἐπετρέπετο, ὑποθέτω, νὰ δώσω μερικὰς ἐξηγήσεις ἐπὶ τοῦ σημείου » αὐτοῦ... νὰ παραθέσω μᾶλλον μερικὰς λεπτομερείας...»

Ὁ ἄλλος σώπασε, πιστεύοντας ὅτι θὰ τοῦ ἐδίνοντο ἐπιχειρήματα· ὅμως τὸ ἤρεμο ὕφος τοῦ γιατροῦ ἔκρυβε καταιγίδα.

«Τὸ προσωπικό, κύριοι, τῆς Δημοσίας Βοηθείας» εἶπε ψυχρὰ ὁ γιατρὸς Κλερὰν «τὸ προσωπικὸ αὐτὸ ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει καὶ τοῦ ὁποίου, πρὸ ὀλίγου, κάποιος ἀμφι-

σβήτησε τὶς ἱκανότητες, θἄπρεπε ν' ἀποτελῆ ἐντελῶς ξεχωριστὸ κλάδο μέσα στὶς Δημόσιες Ὑπηρεσίες, ἀνεξάρτητο, μὲ τὴν εἰδικώτερη ὀνομασία: Βοήθεια τῆς Παιδικῆς Ἡλικίας...

Τὸ προσωπικὸ αὐτὸ ἀσχολεῖται, προστατεύει, φροντίζει καὶ βοηθεῖ 28.000 παιδιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλὰ παραδίνονται σὲ ἀξιοθρήνητη, κυριολεκτικῶς κατάσταση.

Καὶ ὅμως. Τὰ παιδιὰ αὐτά, χάρις στὶς ὑπέροχες, μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, φροντίδες τοῦ προσωπικοῦ τῆς Δημοσίας Βοηθείας ξαναβρίσκουν σιγὰ-σιγὰ τὴ σωματικὴ καὶ ψυχική τους ὑγεία. Ἂν θελήσετε νὰ κάνετε μιὰ σύγκριση θὰ μείνεται κατάπληκτοι καὶ θὰ καταλάβετε πόσο ἀξίζει αὐτὸ τὸ προσωπικό.

Γιατὶ ἡ ὑγιεινὴ κατάστασις αὐτῶν τῶν παιδιῶν εἶναι ἀσυγκρίτως καλύτερη ἀπὸ ἐκείνην τοῦ κανονικοῦ παιδικοῦ πληθυσμοῦ, καὶ ἡ θνησιμότης τους εἶναι σημαντικὰ μικρότερη.

Αὐτὸ τί σημαίνει λοιπόν;

Σημαίνει ὅτι τὸ προσωπικὸ αὐτό, ποὺ ἀνεύθυνα ἐμεῖς κρίνουμε τώρα καθισμένοι στὶς καρέκλες μας, εἶναι ἄριστο καὶ ἐκτελεῖ τὸ δύσκολο καθῆκον του μὲ ὑποδειγματικὸ τρόπο. Καὶ ποία εἶναι ἡ ἀμοιβή του; Τὸ σκεφθήκατε αὐτὸ ποτέ;

Κι' ὅμως... Κάποιοι «γνωστοὶ» κύριοι ἔχουν τὸ θράσος νὰ ἀπαιτοῦν ἀπ' αὐτὸ αὐταπάρνηση, τὴν ὁποία δὲν ἔχουν ἀσφαλῶς οἱ ἴδιοι, ἂν καὶ ἐργάζονται σὲ ἐργασία ἀπείρως πιὸ ἄνετη, καθόλου ἐπίπονη καὶ καλύτερα ἀμειβομένη...»

Τὴν ἴδια ὥρα ποὺ μιλοῦσε ὁ γιατρός, ρωτιόταν ὁ δικαστὴς Λαμύ:

«...Γιατὶ ἆρά γε μίλησε τόσο νωρίς; Ἔπρεπε ν' ἀφήση τὸν ἄλλον νὰ ἀναφέρη τὰ ψεύτικα ἐπιχειρήματά του καὶ νὰ γελοιοποιηθῆ. Τότε, μὲ μιὰ λέξη του μονάχα, θὰ τὸν καθήλωνε καὶ θὰ τὸν ἔκανε νὰ βουβαθῆ. Ἐνῶ τώρα ἁπλῶς τὸν πλήγωσε. Τίποτε ἄλλο. Βιάστηκε. Χτύπησε πολὺ ἐνωρίς...»

Αὐτὲς οἱ σκέψεις στριμόγνονταν πίσω ἀπὸ τὸ αἰώνιο χαμόγελο τοῦ δικαστή.

Στὸ μεταξὺ ὁ γιατρὸς Κλεράν ξανακάθισε ἀπαθὴς καὶ ψυχρός.

Ἦταν ψηλότερος καὶ πιὸ σωματώδης ἀπ' ὅλους τοὺς παρισταμένους, μὲ στρογγυλὸ πρόσωπο, μὲ μύτη καὶ μάτια στρογγυλὰ κι' αὐτὰ κοινά. Κάθισε σταυρώνοντας τὰ χέρια του, παίρνοντας ἕνα ψεύτικο ταπεινὸ ὕφος, σὰν ρωμαῖος αὐτοκράτωρ ποὺ τώρα δὰ εἶχε προσηλυτισθῆ.

Μὰ τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴ αὐτὸς ὁ γίγας ὑπελόγιζε ψύχραιμα, σὰν καλὸς μαθητής, πόσες ψῆφους θὰ συγκέντρωναν τὰ λόγια του, ὕστερα ἀπὸ λίγο.

«Δέκα ἑπτά... Μὰ ὄχι!!... Δέκα ὀκτὼ μὲ τὴ δική μου...».

Στὴ σκέψη αὐτὴ πλημμύρισε ἱκανοποίηση, ποὺ εἶχε καταφέρει νὰ ἀποστομώση ἕναν ἠλίθιο ποὺ ἰσχυριζόταν ὅτι διεκήρυσσε τὴν ἀλήθεια, ἀραδειάζοντας ἕνα σωρὸ ἀνοησίες. Μὰ τὸν πλήρωσε ὁ γιατρὸς μὲ τὸ ἴδιο νόμισμα...Τώρα ποιὸς θὰ μιλήση τελευταῖος;

Ὅσο προχωροῦσε ἡ ὥρα ἡ πείνα, ἡ διάθεση γιὰ καυγᾶ καὶ ἡ σύγχυσις μεγάλωναν. Ὅταν πιὰ ἡ σύγχυσις ἔφθασε στὸ κατακόρυφο, σηκώθηκε, ἐπὶ τέλους, ἕνας ἀπὸ τοὺς «σοφοὺς» μ' ἕνα χαρτὶ στὸ χέρι, καὶ μὲ χαμηλὴ φωνὴ συμφώνησε μὲ τὸν γιατρό.

—«... Καί, τί πιστώσεις ἀπαιτεῖ αὐτὸ τὸ σχέδιο;...» ρώτησε μόνο ἕνας ἀπ' τοὺς Οἰκονομικοὺς Διευθυντάς...

—«Τριάντα ἑκατομμύρια περίπου» βιάστηκε ν' ἀπαντήση ὁ ἄλλος.

Ὁ ἄνθρωπος τῶν ἀριθμῶν συμφώνησε ἀμέσως. Αὐτὸ σήμαινε ὅτι θὰ μποροῦσαν νὰ ζητήσουν τὰ διπλάσια.

Σὲ λίγο ξανασηκώθηκε ὁ γιατρός. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἦταν κατήγορος. Οὔτε κατηγορηματικός. Ἦταν ἁπλὸς ἕνας εὐχάριστος ἀφηγητής. Σκάρωσε μιὰ ψεύτικη

ἱστορία, μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν ἀληθινῶν γεγονότων, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸ κατάλληλο κλῖμα, καὶ νὰ ζεστάνῃ τὴ συζήτηση...

«...Πρὸ δυὸ-τριῶν ἡμερῶν, ποὺ λέτε κύριοι, μπῆκε στὸ γραφεῖο μου...»

Τὸ γραφεῖο!!! Πόση μαγικὴ ἐπίδραση εἶχε αὐτὴ ἡ λέξη πάνω σ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ γραφείου!!!... Ἐτόνιζε καὶ ὑπεγράμμιζε τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ ἁπλὸ ἐπάγγελμα καὶ στὴν κλίση ἑνὸς ἔργου. Ὁ γιατρὸς τοὺς παρέσυρε, χωρὶς νὰ κοπιάσῃ, πρὸς ἕνα θέμα, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε ἀδίκως ὑποβάλλει τόσες καὶ τόσες ἀναφορές.

Ὑπελόγισε σωστά... Ἀκόμα καὶ ὁ ἡλίθιος ψήφισε ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ἀκολούθησε ὕστερα διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ τῶν οἰκονομικῶν μελῶν, γιὰ νὰ διευκρινισθῇ σὲ ποιὸ κεφάλαιο τοῦ προϋπολογισμοῦ θὰ καταλογισθῇ ἡ δαπάνη. Κι' ἂν τοὺς ἄκουγε κανεὶς δὲν θἄξερε τί νὰ ὑποθέσῃ. Σὲ μιὰ στιγμὴ φαινότανε ὅτι τὰ ἔξοδα εἶναι διπλᾶ ἀπὸ ὅσο τὰ ὑπελόγισαν στὴν ἀρχή, καὶ σ' ἄλλη ὅτι θἄταν μονάχα τὰ μισά.

Κι' ὅταν τὰ ρολόγια εἶχαν ξαναμπῆ στὰ τσεπάκια κι' ὅλοι εἶχαν ἀκουμπήσει τὶς παλάμες τῶν χεριῶν τους πάνω στὸ τραπέζι, σηκώθη ὁ δικαστὴς Λαμὺ γιὰ νὰ μιλήσῃ τελευταῖος, ἁπλᾶ καὶ μὲ χαμόγελο πάντα, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς κομπλιμεντάρῃ.

Ὕστερα σηκώθηκε ὁ Πρόεδρος:

«...Κύριοι, κανεὶς δὲν ἔχει πλέον νὰ παρατηρήσῃ τίποτε. Γι' αὐτό... μά, κύριε Λαμύ!!!...».

Ὁ κύριος Λαμὺ εἶχε προσποιηθῆ ὅτι διάβαζε, σ' ἕνα χαρτί, ἀριθμούς, ποὺ τοὺς ἤξερε ἀπ' ἔξω: 230 ἑκατομμύρια παιδιὰ ὑποσιτίζονται σ' ὅλον τὸν κόσμο, 13 ἑκατομμύρια ἐγκαταλελειμένα στὴν Εὐρώπη, καί, μονάχα στὴ Γαλλία, 2 ἑκατομμύρια παιδιὰ ποὺ ἔχουν ὑποστῆ τὶς συνέπειες τοῦ πολέμου...

Ἔτσι ὁ δικαστὴς ἀκολούθησε ἐκείνη τὴν στιγμὴ μιὰ ἀλάνθαστη συνταγή: ἀνέτρεξε στὴν πηγή, κατέβηκε στὸ ρεῦμα τοῦ θέματος μὲ τὴν ὁρμητικότητα χειμάρρου, καὶ στὸ τέλος κατέληξε ξαφνικὰ στὸ ἄλλο πρόβλημα τῆς ἡμέρας...

Καὶ τὸ ἄλλο αὐτὸ θέμα ἦταν ἡ δημιουργία ἑνὸς Κέντρου παρατηρήσεως.

Συμφώνησαν ὅλοι κατ' ἀρχήν, ἀλλ' ἀνέβαλαν τὴν πραγματοποίησή του γιὰ τὸ μέλλον, ἀφοῦ πιὰ μὲ τὶς μέχρι σήμερα ἀποφάσεις τους εἶχαν ἐξαντλήσει τὶς πιστώσεις.

Κι' ἔτσι ἡ συνεδρίασις ἔληξε.

Ἄρχισε ὁ ἕνας νὰ σφίγγῃ τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, μὲ προσποιημένη ἐκτίμηση... Ὕστερα ἔσπευδαν μεταξύ τους νὰ βοηθηθοῦν γιὰ νὰ φορέσουν τὰ πανωφόρια τους... καὶ ὁλοένα ἀντηλλάσσοντο οἱ ἴδιες φιλόφρονες λέξεις:

«...Σᾶς παρακαλῶ...»... «Μὲ συγχωρεῖτε...». «Εὐχαριστῶ».

Ὁ γιατρὸς ἀνυψώνοντας τὰ φρύδια του, ἀπεχαιρέτησε τὸν δικαστὴ μ' ἕνα ἀναστεναγμό...

«... Ὄχι! ὄχι!...» τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὶ ὁ δικαστής: «Δὲν εἶναι χαμένος καιρός, φίλτατε. Ἡ συνεδρίασις αὐτὴ μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὸν κόπο νὰ κτυπήσουμε τὶς καμπάνες γιὰ νὰ μᾶς προσέξουν... Ἄλλως τε νὰ ποὺ υἱοθέτησαν τὸ σχέδιο ὁριστικῶς πιά...».

—«Ὁριστικῶς εἴπατε;» ἀπήντησε ὁ γιατρὸς μὲ δυσφορία. «Μὴν τὸ πιστεύετε αὐτό, κύριε Δικαστά. Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε ὥστε τὰ παιδιὰ νὰ μὴν ὁδηγοῦνται μὲ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, παρὰ τὴν ὁμοφωνία τῆς Ἐπιτροπῆς, χρειάστηκαν χρόνια ὑπομονῆς καὶ ὑπογραφῶν, ὑπογραφῶν... Ἀκόμα καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ἄμυνα ἀναμίχθηκε... Ἐνῷ ἂν ὑπῆρχε ἕνα Ὑπουργεῖο Παιδικῆς Ἡλικίας!!!...».

—«...Αὐτὸ εἶναι πολὺ λιγώτερο οὐσιῶδες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Τ.Τ.Τ.. Σκεφθῆτε λοιπόν...».

—«Ἐν τούτοις αὐτὸ θὰ γίνῃ κάποτε, κ. δικαστά. Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα κάθε Ὑπουργεῖο ν' ἀπαρνηθῆ τὰ προνόμιά του...». (Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι Ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι: 1) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Καραγιαννόπουλος Σ. καὶ 2) Ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Ἀνέστης Ι.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ

—Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων διὰ διαταγῆς του ἐκφράζει πλήρη τὴν εὐαρέσκειάν του εἰς τοὺς κάτωθι ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους: Ἀστυνομικὸν Διευθυντὴν Β΄ κ. Γεωργακόπουλον Παντελῆν, Ὑπαστυνόμον Α΄ κ. Κρύον Βασίλειον, Ὑπαστυνόμον Β΄ κ. Κουβέλην Κωνσταντῖνον, Ἀρχιφύλακας Μαρκογιάννην Ἐμμανουὴλ καὶ Ἀγγελῆν Νικόλαον, Ὑπαρχιφύλακα Τριανταφυλλόπουλον Νικόλαον καὶ ἀστυφύλακας Σεργεντάνην Ἰωσήφ, Μπέλμπαν Κωνσταντῖνον, Γκίνην Σπυρίδωνα, Φωτόπουλον Γεώργιον, Κουτέαν Δημοσθένην, Κουτσολιᾶκον Παναγιώτην, Παπαϊωάννου Βασίλειον καὶ Ψύρραν Δημήτριον, διότι μετασχόντες τῶν Πανελληνίων Σκοπευτικῶν Ἀγώνων 1957 διὰ τῶν ἐξαιρέτων προσπαθειῶν των κατήγαγον περιλάμπρους νίκας ἀναδείξαντες τὴν Ἀστυνομικὴν Σκοπευτικὴν Ὁμάδα Πολυνίκην καὶ Πρωταθλήτριαν Ἑλλάδος εἰς τὸ εὐγενὲς καὶ ἄκρως συγγενὲς πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν ἐπάγγελμα ἄθλημα σκοποβολῆς.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλούσιο, ψυχαγωγικὸ καὶ μουσικό της περιεχόμενο, παρουσιάζει κάθε Τετάρτη στὶς χιλιάδες τῶν φίλων της καὶ κείμενα διδακτικά, καθαρῶς ἀστυνομικοῦ, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον κοινωνικοῦ ἐνδιαφέροντος, τὰ ὁποῖα πλαισιώνονται ἀπὸ ἐκλεκτὴ μουσικὴ ὑπόκρουση.

Τὸ Ἡμερολόγια τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ἡ μεγάλη προτίμηση τοῦ κοινοῦ, ἐνῷ οἱ καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις, ποὺ ἐκπέμπονται ὑπὸ μορφὴν μικρῶν, διδακτικῶν συνθημάτων, ἐνημερώνουν καὶ κατατοπίζουν τοὺς ἀκροατάς, πάνω σὲ κάθε θέμα ποὺ παρουσιάζει κάποιο σοβαρό, κοινωνικὸ ἐνδιαφέρον.

*

—Ἔτσι, στὸ πρόγραμμα τῆς 24-7-57, μετεδόθησαν στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν ἵδρυση τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τὴ δράση της στὴν πόλη τοῦ Πειραιῶς, τὰ ὁποῖα προκάλεσαν τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὸν θαυμασμὸ τοῦ κοινοῦ. Μετεδόθησαν ἐπίσης καὶ Ἑλληνικὰ μοντέρνα, λαϊκὰ καὶ δημοτικὰ τραγούδια καὶ διδακτικὸ ἀπόσπασμα τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 31-7-57 ἐνθουσίασε ἰδιαιτέρως καὶ ἄφησε ἐκλεκτὲς ἐντυπώσεις, χάρις στὸ ὑπέροχο κείμενο καὶ τὶς πλούσιες περιγραφικὲς εἰκόνες της. Ἡ ἐκπομπὴ αὐτή, γραμμένη ἀπὸ τὸν Ἀστυνομικὴ Διευθυντὴ κ. Ἀρχιμανδρίτη, πρόσθεσε μιὰ ἀκόμα ὑπέροχη ραδιοφωνικὴ ἐπιτυχία τῆς Ἀστυνομίας. Ἀφιερώθηκε ὁλόκληρη στὴν περιγραφὴ μιᾶς ἐκδρομῆς, ποὺ ἐπραγματοποίησε ἡ Σχολὴ Ὑπαστυνόμων στὸ Ἅγιο Ὄρος. Τὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ κ. Ἀρχιμανδρίτη, πλαισιωμένη ἀπὸ κατάλληλη ραδιοφωνικὴ μουσικὴ καὶ βυζαντινοὺς ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, μετέφερε τὸν ἀκροατὴ στὸ γαληνεμένο περιβάλλον τῆς μοναχικῆς ζωῆς καὶ σκόρπισε μιὰ ἀνείπωτη συγκίνηση.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλὰ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Δ/ντὰς κ.κ. Συνοδινὸν Παναγιώτην, Μπαρδόπουλον Παναγιώτην καὶ Μαριόλην Παναγιώτην ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς λοιποὺς κ.κ. Ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελὶς

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Θεοτόκος, ἡ ἐλπὶς πάντων τῶν Χριστιανῶν, ὑπὸ κ. Σ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος.... 4935

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Δικαστικὴ γραφολογία καὶ ὁμολογία κατηγορουμένου—Ὑπόθεσις ἁρπαγῆς τοῦ παιδίου, Λουκᾶς Στάμος, ὑπὸ συμμορίας Σωτήρχαινα (1930), ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δικαστικῆς Γραφολογίας καὶ ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας, κ. Ἀριστείδου Πουλαντζᾶ 4942

Παιδεία καὶ παιδικὴ ἐγκληματικότης, ὑπὸ κ. Ν. Κίννα, τέως Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων 4947

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΑΞΙΝ

Ἑλλὰς καὶ κομμουνισμὸς—Τὸ σύνθημα τοῦ «ἐκδημοκρατισμοῦ» τῆς 7ης Ὁλομελείας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀναδημοσίευσις ἀπὸ τὸ περιοδικὸν «ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ» τεῦχος 13, ἔτος 1957 .....

Η ΔΑΚΤΥΛΟΣΚΟΠΙΑ

Τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν ἀγνώστων ἐγκληματιῶν, ὑπὸ κ. Δημ. Καρανάσου, Ἀστυν. Διευθυντοῦ Β' 4955

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

«Ἐπιστημονικὴ καὶ Τεχνικὴ Ἀστυνομία» τοῦ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ, Καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων Β', ἑταίρου τῆς Διεθνοῦς Ἀκαδημίας Ἐγκληματολογίας, κ. Ἀριστείδου Πουλαντζᾶ 4959

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Κλοπαὶ ἐξ αὐτοκινήτων—Πρωτότυπος μέθοδος διὰ τῆς διατρήσεως τῶν τροχῶν, ἀπὸ τὸ ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν «Ντεντέκτιβ» κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α', κ. Δημ. Μόρου 4962

ΞΕΝΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΕΣ

Οὐδὲν ἴχνος... Ἡ ἀστυνομικὴ ἔρευνα γιὰ μιὰ ὑπόθεση φόνου, ὑπὸ κ. Κ. Detzer, ἐκ τοῦ περιοδικοῦ Selection κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυνόμου Α', κ. Δημ. Μόρου 4963

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Τοκετὸς κορασίδος ἐντὸς Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, ἀναδημοσίευσις ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ΑΘΗΝΑΪΚΗ» τῆς 11-7-1957..... 4969

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο, ὑπὸ κ. Χαρ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 4971

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Εἰρήνη, ὑπὸ κ. Σ Χανδρῆ 4968

Στὴν Παναγία, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ 4978

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 4979

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 4982

Σημείωσις. Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς μελέτης : Ἱστορικὰ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ ἑπόμενον τεῦχος.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)